ROTO BIBLIOTEKA X-100 S F

RAT ZA ANDROMEDU 17

Broj 1 ● 100 dinara

CH. A. BELL

NAUČNA FANTASTIKA X – 100

SVESKA 1/1985

ROTO
BIBLIOTEKA
X·100
S F

Ch. A. Bell

RAT ZA ANDROMEDU 17

V. D. direktora NIŠRO »DNEVNIK«
JOVAN SMEDEREVAC

V. D. glavnog i odgovornog urednika
OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
ILIJA VOJNOVIĆ

Odgovorni urednik Red. knjiž. izdanja

MILORAD PREDOJEVIĆ

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Korektori:

NADA IVANIŠEVIĆ
JOVAN UGLJEŠIN

Recenzent

Dr STEVAN MICIĆ

Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Tiraž 25.000 primeraka

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad. Telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

Ch. A. Bell

RAT ZA ANDROMEDU 17

1.

Sred najdubljeg sna Mark je osetio da mora da se probudi. On se naglo podiže iz postelje i odmah dodirnu senzorsko dugme ispod crvene lampice kraj ležaja. Velika crna zavesa se diže i sunce, koje se odbijalo od snežnih padina planine, kao eksplozija prodre u sobu. On zatvori oči da ne oslepi i odmah uključi filter koji zatamni snežni pejzaž i učini ga podnošljivim za gledanje. Tek tada on se protegnu nekoliko puta isterujući iz mišića san i sa zadovoljstvom osmotri Everest, zatim Anapurnu, koji su se uzdizali u daljini, a onda okrenu pogled prema Lorni, koja je duboko dišući spavala.

Mark se tada seti da je prošlo već nekoliko dana otkako je ovde sa njom i da je sve vreme njegova veza sa svetom bila prekinuta. Možda ga već traže zbog nečega važnog. On dodirnu belu kutiju koja je ležala na podu i iz nje istog trenutka izbi snažan pisak alarma. To probudi devojku i ona skoči iz postelje.

– Šta je to, zaboga? – reče.

– To mene traže – reče Mark. – Mora da sam im ludo potreban. Ne sećam se da je ikada ovako pištalo.

On priđe komunikatoru i uspostavi vezu. Na videu se pojavi lice njegovog starog prijatelja Anrija La Veja, koji je vikao:

– Gde si čoveće? Tri dana vrištimo, a ti se ne javljaš.

– Izgubljen sam u pustinji – reče Mark.

– U kakvoj pustinji? Uopšte ne možemo da te lociramo ni pomoću najboljih aparata.

– A ko je izmislio te aparate? – upita Mark praveći se naivan.

– Ti, matori mačku! – odgovori La Vej.

– E pa da znaš, izmislio sam i protivotrov i čuvam ga za sebe. Šta morate uvek da znate gde sam ja, ako već znate gde su svi ostali.

– Da nisi pokvario i video? Uopšte te ne vidim, samo čujem tvoj glas – čuo se La Vej.

Mark se okrete u pravcu gde je trebalo da bude oko kamere, koje je snimalo sobu za komunikator, i poče da se smeje. Tačno preko objektiva bile su prebačene Lornine gaćice.

– Zaista se pokvario – reče Mark – sad ću da ga popravim.

Rukom pokaza Lorni kako da se namesti u krevetu, a onda ode i skide gaćice sa oka kamere, koju pre toga uperi prema krevetu.

– Šta je, počeo si da puštaš bradu – reče La Vej, ali onda shvati šta kamera snima i poče da psuje:

– Majku ti lopovsku. Time se dakle baviš. Mi te tražimo pet dana, a ti se zabavljaš. Monti će ti odseći jaja kad čuje za ovo.

Monti je bio šef bezbednosti specijalnih jedinica Federacije i jedini Markov pretpostavljeni. Mark je znao ako ga traži stari Monti, nešto ozbiljno je u pitanju, jer on ga je dosad samo dvaput tražio, a oba puta

bile su stvari od najveće važnosti za Federaciju. U svim ostalim prilikama davao bi Marku zadatke tek pošto ih on sam zatraži.

– Koji se broj pominje? – upita La Veja.

– 77977, ako ti to nešto znači.

Mark poskoči, znao je da je to šifra za krizne situacije najvećeg stepena. Njemu nikada nije saopštena i ne seća se da je ikada za njegova života i saopštena.

– Stižem! – reče. – Javi da stižem odmah!

Isključivši uređaj, on poče da se oblači, a Lorna ga je gledala ne shvatajući šta se to sa njim dešava. Obukao se na brzinu, psujući poluglasno, a onda poče još neke stvari da trpa u veliku torbu. Kada je bio gotov, priđe devojci koja ga je zaprepašćeno gledala:

– Dušo, nemam više vremena. Ubiće me! Moraćeš da se vratiš sama. U garaži ti je mašina koja je programirana da te odvede do aerodroma. Pritisni samo malo plavo dugme i ništa ne brini. Možeš malo da središ kuću i onda da pustiš da je zatrpa sneg. Zdravo, imam još samo vremena da te poljubim. Zdravo! Ko zna da li ćemo se skoro videti.

»Kad se vratim, ti ćeš verovatno biti starica«, pomisli.

Devojka ga je gledala ne shvatajući šta se dešava. On je, međutim, već trčao kroz hodnik do garaže i ona je odmah zatim videla kako njegova čudna letilica izlete iz snega i poče da se penje, kako bi preletela visoki vrh Anapurne koji joj se našao na putu. Nije stigla ni da zapali cigaretu, a već ga nije bilo na vidiku.

2.

U svom Bel-Amiju Mark se osećao sjajno. Bila je to u čitavoj Galaksiji čuvena i u svim humorističkim revijama opevana letilica. Mark je Bel-Amija zvao »moj čamac«, i napravio ga je od starog Jupiterovog gnjurca, podmornice koja je istraživala dubine Jupiterovih mora, od delova nekih letelica koje su gradili Mutanti G, a onda je u njega ugradio antigravitacionu ćeliju iz svemirske sonde, regulator za let kroz vreme i za sve tri postojeće paralele. Bilo je ljudi koji su tvrdili da ta mašina raspolaže i mogućnostima transformacije, čak i da je u stanju da sama sebe u milisekundi teleportira s kraja na kraj Galaksije. Mark bi se radovao da je to moglo. Bel-Ami je ipak bio čudo od tehnike. Zlobnici su ga zvali leteći krevet greha.

Leteo je vrlo brzo, pomalo zabrinut brojem šifre koja mu je saopštena. Njegov prijatelj, saopštavajući mu je, nije znao šta ona znači, ni da se radi o stvarima od kojih možda zavisi bezbednost postojećeg sveta. Ako ga je stari Monti zvao šifrom 77977, to znači da ga danas mora i videti. Doživeće možda i neko ribanje, ali i to će preživeti. Uostalom, znao je da će Monti prihvatiti njegovo izvinjenje.

Ovih nekoliko dana, koje je sakriven u svojoj jazbini na Himalajima proveo sa Lornom, oporavili su ga od teških poslova koje je čitavih mesec dana imao u stanicama u unutrašnjosti Jupitera. Tamo su bili zakazali i aparati i ljudi, i on je stotinu puta gledao smrti u oči, da bi sve doveo u pravi poredak.

Smrt ne samo da je večno bila nad njegovim zadacima, već je postala i njegova navika, i činilo mu se da jedino u takvim prilikama, kad mu je ona nad glavom, može da radi.

Kad se već digao dovoljno visoko, da je već sve ispod njega izgledalo ravno, a Bel-Ami polako počeo da sustiže noć, jer je leteo na zapad, Mark uspori mašinu i pozva direktno šefa. Za nekoliko sekundi začu se Montijev glas:

– Tu si, magarče jedan! Zar misliš da žbog tvojih ljubavnih avantura treba da propadne svet!

Mark je znao da je njegov štos sa Lorninim slatkim kutkom tela već postao hit u svim zemaljskim stanicama, a možda se već prepričava i na unutrašnjim svetovima. Znao je da uvek mora ponešto da izmisli, kako bi održao svoju popularnost i sprečio da se sa njim prestrogo postupa.

– Slušaj stari – reče Mark. – Zar misliš da treba umreti a ne doživeti sve lepe stvari koje postoje.

– Ti ćeš pre umreti od tih lepih stvari nego od opasnosti u koje te ja šaljem.

Po tonu kojim mu se obraćao, Mark je osetio da mu je sve oprošteno i da neće biti problema sa šefom, koji mu je ipak bio i najbolji prijatelj.

– Požuri samo – čuo se Montijev glas – a za to vreme ja ću spremiti sve informacije.

– Letim, letim! – viknu Mark i isključi radio.

U susret mu je dolazio Mesec, rađao se na zapadu, a iza njega videle su se zvezde Oriona. Mark se seti kako je pre nekoliko godine tamo negde proveo medeni mesec sa Julijom, ali više se nije tačno sećao ni zvezde, ni planete gde je to bilo. Sećao se samo da je bilo lepo. Julija je zatim otišla nekud da se pomladi i nije se više vratila, a on ju je brzo zaboravio. Njihov brak uostalom na Zemlji nije bio važeći.

Zanet obnavljanjem uspomena, on je i dalje sporo leteo, ali ga jedan meteorit što je uleteo iznad njega podseti da treba požuriti i on pojača pogon. Leteo je tri puta brže od zvuka, ali ne dovoljno visoko, tako da je Bel-Ami drhtao od otpora razređenog vazduha. Pod njim su se pojavile svetlosti nekog ogromnog naselja i Mark se seti da je to megalopolis Moskva–Lenjingrad. Sekund kasnije, ispod sebe ugleda svetlosti jednog ogromnog diriža-bla za zabavu, koji je šetao stratosferom. Znao je da se tamo nešto proslavlja, pije, jede i vodi ljubav. Ima i takvog sveta, pomisli.

Nije mogao tačno znati koje je lokalno vreme predela nad kojim je, ali znao je da će za sat – sat i po biti nad Atlantikom. Tamo će ga u velikom Atlantis zdanju dočekati njegov šef lično. Biće kasno popodne ili veče.

Seti se Lorne i uključi broj svoje jazbine:

– Molim – začu se ljupki glas.

– Kako si dušo? Da li se snalaziš? – upita je.

– Jedva dolazim k sebi. Gde si sada?

– Mislim da sam nad Parizom ili negde blizu. Ništa se ne vidi od oblaka. Hoće li kod tebe sve biti u redu? Možeš li da se snađeš ili da nekog pošaljem po tebe?

– Ne treba. Mislim da ću se snaći – reče Lorna. – A mogu li da ostanem ovde još neki dan?

– Naravno, srce – reče Mark. – Možeš i da me pričekaš dok se ne vratim, ako ti ne bude dosadno.

– A kad misliš da se vratiš?

– To ne smem da ti kažem. Bojim se da će potrajati. A sad zdravo dušo, budi dobra! – viknu on i posla joj poljubac. – Moram da požurim. Važno je da je kod tebe sve u redu.

– Ne brini, – reče ona.

– Sjajna si ti cura! – viknu on, ali gotovo istog trenutka je zaboravi i prenese se na ono što ga dole očekuje.

Svetla Atlantis grada videla su se u daljini, a daleko u njihovoj pozadini – i svetlo dana. U Atlantisu je, dakle, veče. Mark je već bio iznad svetske metropole, izgrađene posred Atlantika, i nalik velikoj rođendanskoj torti. Bio je okrugao, beo, a visoke antene, poput svećica, dizale su se u nebo. Odatle se komuniciralo sa celom Galaksijom, vladalo Federacijom, sakupljali svi važni podaci, ali i trgovalo, zabavljalo, kockalo i radilo mnogo šta drugo. Atlantis je išao pet stotina spratova ispod mora i četiri stotine iznad mora. Niko nije znao koliko ima sta-

novnika. I to je bila njegova najveća odlika. Jer, u Atlantisu ste mogli saznati svaki postojeći podatak, samo ne taj. To je bila tajna. Amateri prognozeri cenili su da u Atlantisu živi deset miliona ljudi.

Mark je bio stari stanovnik ovog grada, tu je imao svoj radni kabinet još od vremena kada je diplomirao na univerzitetu Lomonosov u Moskva–Lenjigradu i doktorirao, prvi put u Otavi, zatim u Pekingu, i superdoktorirao na Marsu i Titanu. Ovde je on imao i pravo porodično gnezdo.

Nastavio je vekovnu porodičnu tradiciju. Njegova specijalnost bile su mašine, i on je zaista tom svetu, koji je već imao milijarde različitih mašina, dodao još nekoliko stotina. Njegova stvaralačka delatnost bila je raznovrsna; pored različitih pogonskih uređaja, vasionskih sondi, specijalnih oružja, napravio je i mnoge praktične uređaje za domaćinstvo, konstruisao je antibebi uređaj, koji ga je proslavio na nekim planetama gde je plodnost bila veliki problem. Međutim, tvrdio je da se najviše ponosi jednim uspehom iz botaničke genetike. Uspeo je da ukrsti zemaljski kupus sa nekom biljkom sa Vege 11 i dobije nešto što je imalo očaravajući ukus, divan miris i prekrasan cvet, a garantovano je pomagalo kod impotencije.

Njegove avanture sa ženama bile su već dugo omiljena tema prepričavanja. Zbog toga su ga obožavali i mrzeli, prezirali ili uzdizali do zvezda.

Kao specijalni agent, samostalan, s neograničenim ovlašćenjima, imao je puno poverenje Saveta i svoga šefa, jer se znalo da će svaki zadatak obaviti i po cenu smrti, iako su verovali da je besmrtan. Bio je, u stvari, čovek osuđen na smrt i lutanje po svemiru, ne samo da bi obavio teške poslove, već i da širi legendu o sebi. Umeo je ono što drugi nisu znali, da od najprozaičnih poslova napravi avanturu, a to je svet umeo da ceni.

– Ovde Atlantis. Identifikujte se!

– Ovde Beta 37. Slećem na pistu 83.

Nastade pauza, a zatim se odozdo začu smeh, pa za njim veseli glas. Mark je znao da su utvrdili da je to on i da se zbog toga i smeju.

– Pista slobodna, Beta 37! Dobrodošli sa velikog posla.

Mark uključi automat na signal piste 83 i poče da se sprema za izlazak. Računari piste i Bel-Amija sami će obaviti sve što treba, bolje nego što bi to on sam mogao da učini.

3.

Na pisti ga je čekalo malo narandžasto vozilo i Mark uđe u njega. Istog trenutka vozilo krenu, da bi se zatim spustilo u mrežu tunela i, najzad, velikim centralnim hodnikom sišlo ispod nivoa mora, do četiristotog horizonta, gde je bio Montijev kabinet. U taj sektor moglo se ući jedino peške, ili ovom spravom, pred kojom su se sve zaštite otvarale bez ikakvog pitanja.

Mark prođe nekoliko praznih soba, da bi došao do šefovog kabineta. Sve je bilo pusto. Nigde službenika, nigde obezbeđenja. Nekom bi se moglo učiniti da je ovaj sektor nebranjen, ali Mark je dobro znao da je upravo suprotno. Ovde niko nepozvan nikada nije mogao da uđe.

Vrata se pred njim sama otvoriše i on ugleda Montija kako sedi za svojim velikim stolom i razgleda neke crteže. On se diže i pođe Marku u susret. Pruži mu ruku, a onda ga zagrli.

– Dobro izgledaš – reče Mark. – Sve je manje sedih u tvojoj kosi.

– Hteo si da kažeš, sve manje imam kose – nasmeja se Monti.

Posle nekoliko izmenjenih rečenica, stari je otišao do bifea, odakle je doneo jednu flašu i dve neobične čaše, iz kojih je služio svoje najdraže goste. U stvari, najčešće je iz

njih pio sam, a samo poneki put još i Mark. Čaše su bile iz rimskog perioda, stare samo 2900 godina. Bile su svetlozelene, a na njima beše ugraviran i zlatom iscrtan lik Julija Cezara.

Kucnuše se, i Mark, ispivši dobar gutljaj reče:

– Ovog finog starog pića znači još ima.

– Dok ja živim ovde, biće ga za mene, a ostaviću ti i neku flašu u nasledstvo, ako ne popijem sve.

Bio je to uobičajeni obred pred svaki ozbiljan razgovor između njih dvojice, a neposredno sarađuju već sedamdeset godina. Istina starom je sada 140, a Marku samo 40, iako su rođeni otprilike istih godina. Toj razlici, naravno, kriva su Markova putovanja kroz svemir i vreme. Neki put on se zbog toga osećao kao da ima 300 godina, a ne četrdeset, ili, kao njegovi vršnjaci na Zemlji, 140.

Onda su seli za sto i Monti mu gurnu omot na kome je stajala brojka 77977. Mark otvori omot. Unutra su bila tri dokumenta, ispunjena brojevima, sa vrlo malo teksta. Pogledavši površno, on zviznu i reče:

– Znači, zbog toga je ta luda šifra.

– Da – reče Monti – to je to, a mislio sam da te se to tiče. Naročito tebe, to je pomalo i tvoja porodična stvar. Zar ne?

Mark klimnu glavom.

– Možeš sve da uzmeš i malo bolje pogledaš u mojoj sobi.

Mark ćuteći uze dokumenta i ode u pokrajnu sobu, ponevši i čašu sa pićem. Stari je zabrinuto gledao za njim.

Na pet stranica nalazilo se sve što je trebalo da zna. Zapravo, sve što se znalo o slučaju Andromede 17.

Na jednu svetlosnu godinu od Andromede Gama, skoro tri stotine godina ljudi su gradili jedinstveni mali planetni sistem. Projekat je predstavljao davnašnju želju ljudi, a kasnije su mu se pridružile i druge civilizacije hominida. Naime, radilo se o izgradnji sveta kojim će se iz Galaksije otisnuti ka Maglini M31. Projektovano je i skoro već i završeno 17 planeta i jedno malo sunce. Program je trebalo da bude završen za 400 godina, kad sve planete budu teraformirane i stabilizovane u orbitama, i naseljene sa ukupno oko 2 milijarde stanovnika. Tada bi se sve to pokrenulo u spoljnje svetove ka M31. Kada bi se ovaj sistem približio svetovima M31, na njemu bi trebalo da bude 10 milijardi stanovnika. Tada bi se sistem razdvojio i svaka planeta krenula bi svojim putem, ka odredištu koje bi bilo naknadno utvrđeno. Ljudski rod bi tako osvojio još jednu galaksiju.

Projekat im je pripadao i kao ideja, a sadržao je i mnoge detalje koje su uradili Markovi preci, pa je čak i on sam imao nešto malo udela u izračunavanju mase za 17. planetu, koja je naknadno dodata. Zbog toga mu je Monti to i pomenuo kao porodičnu stvar.

Međutim, već sedam meseci sa tog sveta ne stižu glasovi, iz tog reona nema ni brodova koji je trebalo odavno da stignu. Izveštaji najpoverljivijih špijuna govore da je svet Andromede 17 ne samo napadnut već možda i osvojen, pa čak i uništen. A to znači da je uništen ne samo rad od 300 godina, već i deset miliona ljudi.

Gomila brojki koju Mark pažljivo pregleda govorila je o nekim energetskim pojavama, izmeni boje svetlosti, odlomcima nekih nepoznatih glasova i zračenjima u regionu. Uglavnom, sve je to bila jedna zbrka koju bi trebalo razmrsiti. Znao je zašto su pozvali njega. Nije bila u pitanju sentimentalnost koju on oseća, već njegova raznovrsnost i spremnost da se izloži svemu što je nepoznato.

Pa iako je razumevao ponešto od svega što je pred njim, ništa mu se nije sviđalo. Bio je zabrinut, jer je

postojala mogućnost da je propao posao od 300 godina, što se skoro ne može dostići. Ode do šefove sobe, ali ona je bila prazna. Na stolu je, međutim, ostala flaša i on ponovo napuni čašu i vrati se papirima, zatim uključi veliki zidni monitor sa slikom tog dela svemira, i postade mu još jasnije da je stvar složenija nego što izgleda. Jer, očigledno, radi se ili o katastrofi koju su izazvali ljudi, što je nemoguće, ili o invaziji spolja, što izgleda još neverovatnije. On se opredelio za ovo drugo.

Priđe zatim prozoru da pogleda napolje, ali umesto neba i grada, on ugleda jato riba koje plovi privučeno svetlošću njegovog prozora i, zatim jednu džinovsku sipu, koja elegantno projedri kroz široki snop svetlosti.

Vrati se zatim za sto i na čistom papiru svojim lepim tehničkim rukopisom, laserskom olovkom, poče da piše. Naslov je bio:

Spisak potreba za misiju 77977.

1. Deset sanduka lošeg viskija,
2. Tri sanduka najboljeg viskija,
3. 12 lutaka visine 60 cm, po ugledu na najlepše glumice veka. Imitacija kompletna, sa svim funkcijama i veštačkim životom,
4. Dozvola za korišćenje arsenala (neograničeno),
5. Brod Poluks, uz dozvolu preuređenja,
6. Kao i obično, 1.000.000 novčanih jedinica Federacije svakog meseca na račun porodice

Najtoplije zahvaljuje upravi
Mark VIII – šifra Beta 37.

Pregleda sa zadovoljstvom ovaj spisak i slatko se nasmeši svestan kakvo će zaprepašćenje da izazove kod šefa i prijatelja. Zatim savi papir i krenu u drugu sobu. Monti ga je čekao, upitno ga pogledavši:

– Dakle, šta misliš?

– Stvar je neobična, neverovatna i nemoguća, a iznad svega opasna, što ja naravno isključujem. Zbog toga je najbolje da tamo idem sam. Nije to samo porodična stvar, iako je i to, već se radi o tome što sam ja jedini kvalifikovan da stupim u kontakt ako je neko sa spoljnih svetova. To je pravo naše porodice.

Mark zatim priđe stolu i iz kutije koja je bila otvorena uze jednu od onih finih bombona koje je jeo njegov prijatelj, a zatim mu pruži papir:

– Ovo je spisak potreba za moju misiju.

Stari komandant prihvati komad hartije pa ga pažljivo pročita, ne trepnuvši. Zatim sede u fotelju i još jednom ga pročita. Onda skide naočari pa nasu sebi čašu pića, i ne pogledavši Marka koji ga je posmatrao ispod oka.

– I šta je ovo? – upita najzad svoga agenta.

– Spisak potreba za misiju.

– Da. Dobro, ali šta to znači?

– To što piše!

– Nemoj da se izmotavaš. To ne mogu biti potrebe ni za kakvu misiju, bar ne sve, čije su to potrebe?

– Komandanta misije! – reče Mark.

– Ti se šališ!

– Ne šalim se – reče Mark – nego idem u misiju za koju mi je svašta potrebno, naravno – ne za mene, već za moje prijatelje. Za mene je samo brod i tri sanduka viskija, onog dobrog.

– A onaj loši?

– Imam ja prijatelje koji baš takav vole. Za njih su i one lutke. Mislim da je to najvažnije. Novac je za porodicu.

Monti se zamisli a onda reče:

– Da se dogovorimo. Ja sa ovim na idem na Savet. Napiši nešto razumnije. Ili, bolje da na Savet idemo samo sa brodom iako će i to biti jako teško, jer Poluks je brod broj jedan, otkako je tvoj matori nestao sa Kastorom.

– Kad ga prepravim, biće to brod snova.

– Ne verujem da će neko odobriti prepravku.

– Onda neću da letim – reče Mark.

– Dobro, videćemo – nastavi Monti. – Na Savet idemo samo sa zahtevom za brod i pomoć porodici. Ostalo ću lično da ti platim. Jer, tvoji zahtevi izazvali bi gnev Saveta i obojica bismo izgubili posao već pre usvajanja dnevnog reda.

– Znam, – reče Mark – u Savetu su kao i uvek budale.

– Dobro, nećemo više o tome, reci koliko ti treba para?

Mark uze papir, napisa nekoliko cifara i onda ih sabra. Kad ih stari pogleda, zaprepasti se:

– Zar te lutke toliko koštaju?

– Naravno – reče Mark – njih pravi najbolji majstor, one ne viču MA-MA, nego neke druge, fine stvari, i bezobrazne, a to umeju i da rade.

– O bože, i kome to treba? – upita Monti.

– Imam ja za to mušterije, velike sladokusce. Oni su mi najpotrebniji.

Mark je potpuno shvatao nerazumevanje svoga prijatelja. On je bio stari dobri administrativac, čovek iz kancelarije. Nikad nije imao posla sa raznim gadovima, gusarima, pijavicama, razvratnicima svih vrsta i monstrumima bez osećanja reda i smisla. Ali, isto tako, i Monti je znao da Mark zna šta radi.

– U redu – reče. – Evo ti propusnica za Arsenal i uzmi oružja koliko ti treba, iako, znaj dobro, ne volimo da se upotrebljava kad se ne mora.

– Ne volim ni ja! – reče Mark.

Pozdravili su se, Mark uze još jednu od onih finih bombona i, pokupivši novac koji mu je spremio Monti, iziđe iz sobe. Trebalo je da se uradi još dosta stvari pre polaska.

4.

Stari Spajk bio je čuvar Arsenala skoro sto godina i pripadao je najstarijoj porodici oružara na Zemlji. Muški članovi njegove porodice bavili su se poslovima oko oružja još u vreme kad je izrada i upotreba oružja na Zemlji bila dozvoljena.

A kada je 2105 godine konačno zabranjena upotreba svakog oružja na Zemlji i ono povučeno i stavljeno u Arsenal, Federacija je prvo formirala četiri arsenala koji su dati na čuvanje istaknutim oružarskim porodicama. Nekoliko decenija kasnije dva su arsenala ukinuta i oružje uništeno, a preostala dva služila su u različite svrhe. Jedan je pretvoren u muzej, a drugi je postao Arsenal Službe sigurnosti, i to samo za potrebe specijalnih jedinica.

U njemu su se snabdevali oružjem i različitom bojevom opremom komandosi, specijalni izviđači, uhode i profesionalne ubice, koje je Služba povremeno angažovala. Ovaj Arsenal je pored oružja iz svih epoha, čuvao i unikatne primerke koje su izradili nadareni stručnjaci, zatim primerke oružja različitih civilizacija, a imao je i posebnu zbirku oružja, koje su ljudi proizvodili na drugim svetovima, kao i oružje svemirskih pirata i krijumčara.

Spajk je kao i obično besposličio i dremuckao u svom birou kad je zazvonio komunikator na njegovom stolu. I pre nego što je pogledao u lice na videu, znao je ko ga zove. Smešeći se, Mark je pitao:

– Matori, mogu li da dođem u tvoj špajz?

– A gde si ti? – reče Spajk. – Odavno te nema. Požuri ako hoćeš da me nađeš živog.

– Šta da ti donesem? – upita Mark.

– Znaš ti!

Mark je znao da stari, kao i svi dobri majstori, voli da popije, ali i da njegova plata baš ne dozvoljava takav luksuz, jer je piće u Atlantisu bilo nezamislivo skupo. On izvadi iz svog ormana bocu nekog konjaka,

za koji je znao da ga Spajk voli, i zavuče ga u unutrašnji džep. Za pola sata već je stajao pred vratima Arsenala. Čim ga je mašina identifikovala, on uđe u veliki antre gde ga je stari očekivao.

– Zdravo dečko! – reče Marku, pružajući mu desnu ruku, a levom je već prihvatio bocu koja mu je pružena. Zatim je brzo otvori i ispi nekoliko dugih gutljaja.

Mark ga je zadivljeno gledao i reče:

– Još imaš dobar cug!

– Ali retko imam prilike da ga pokažem. Šteta što te češće ne šalju u opasne misije. Ti si jedini koji mi nešto donese. Ideš sigurno u neku gužvu, pa ti treba oružje! Jesam li pogodio?

– Apsolutno! – reče Mark. – Treba mi nešto što puca i nešto što seče i ubija. Koliko znam, u tvojoj radnji ima takvih stvarčica.

– Naćiće se, hajdemo unutra.

Kad su ušli u Spajkov biro, on pruži ruku i Mark mu dade pločicu sa svojom šifrom. Stari je gurnu u prorez na stolu i odmah se začu neki šum, a veliki zid naspram njih se otvori.

– Izvoli, posluži se – reče Spajk – a ja ću još malo da se pozabavim ovom stvarčicom. Ti se inače bolje od mene snalaziš u ovom ćumezu.

Mark uđe u ogromnu salu gde je bilo smešteno lako vatreno oružje. Imao je posebnu slabost prema niklovanim pištoljima, kako onim sa barutnim mecima tako i sa gasnim. Kao što je voleo lepo da se oblači, voleo je da uz sebe ima i lep revolver. Proba nekoliko svojih omiljenih modela, od kojih je neke već upotrebljavao na ranijim putovanjima, a onda se odluči za jedan klasični kolt s početka XX veka. Uz njega izdvoji i deset kutija metaka. Prepozna na dršci nekoliko finih zareza učinjenih laserskim zrakom. Svaka linija pokazivala je jednu za njega izbegnutu smrt i jednu zadatu nekom drugom.

Izađe zatim iz odeljka i viknu:

– Gde su noževi!

– Tamo na starom mestu – odgoviri Spajk.

Mark se seti da se hladno oružje nalazi na nivou iznad i liftom se pope gore. Na policama i zidovima nalazilo se najrazličitije hladno oružje, ali on je znao šta mu treba – jedan kratki mač sa koricama ukrašenim sitnim biserima i balčakom od crvenog korala. Uze i jedan nož za bacanje, a sasvim na kraju dvorane jedva pronađe malu cevčicu sa otrovnim strelicama iz Amazonije. Onda se spusti i nađe prijatelja kako spava u fotelji držeći u ruci praznu flašu. Prodrma ga i reče:

– Oborilo te piće. Čuvaj se matori.

Spajk se polupijano smejao. Mark nastavi:

– Spremićeš mi jedan dobar protivavionski mitraljez iz sredine dvadesetog veka, dve male atomske bombe od 30 megatona, i... Više mi ništa ne treba.

Stari ga pažljivo pogleda:

– Kuda ti to ideš? Na neki maskenbal? S takvim oružjem ne bi mogao ništa da učiniš ni pre petsto godina.

– Ne brini ti za mene – reče Mark – Slušaj, ovaj mali mač odmah ću da ponesem. I njega nećeš dobiti nazad. Zaboravi ga. To mi treba za jednog prijatelja. Ostale stvari pošalji mi na pistu.

– Malo je nezgodno – reče Spajk – to košta.

– Ne brini. Dobićeš da se nekoliko puta napiješ a da ne umreš.

– Hoćeš li još nešto?

– Da – dodade Mark – ako imaš jednu gomilu mini-mina. Toga nikad dosta kad si među dalekim prijateljima.

– Toga ima koliko hoćeš.

– Može jedno stotinak.

Stari ga je gledao očekujući još neku narudžbu i upita:

– Zar ti više ništa ne treba?

– Treba mi dosta sreće, a oružja

imam dosta već na svome čamcu, a biće ga i na lađi.

– Koji ćeš brod dobiti? – upita Spajk.

– Poluks!

– Majko moja! – viknu starac. – Ala će biti gusto?!

– Da. Gusto – odgovori Mark i pruži ruku, a zatim zagrli starog oružara. – Zdravo matori. Idem, a kad se budem vratio, ko zna da li ćeš biti ovde.

Spajk je znao da sigurno neće biti živ, ali dodade:

– Možda ću ja biti ovde, a ti se nećeš vratiti...

– I to može da se desi – reče Mark veselo. – A ko misli da te zameni? Sin?

– Ne. Najverovatnije zet. A kuda, u stvari, ideš ako smem da znam.

– Ne smeš – reče Mark – ali ja ću ti reći, Andromeda 17,

– Onda daj da se još jednom zagrlimo. Neću živeti toliko godina da dočekam tvoj povratak. A bogami i moj naslednik biće u godinama. A ti? Koliko ćeš ti imati godina?

– Jednu ili dve više nego sada, ako budem živ.

Zagrili su se i izljubili i Spajk – još prošapta:

– Čuvaj se, sine!

Mark vide suze u njegovim očima, a da bi sprečio svoje on požuri da ode i samo mahnu rukom. Kad je malo odmakao, nasmeši se, seti se onog »čuvaj se sine«, jer ako bi računali po godinama kada su rođeni, pre bi imalo smisla da on Spajku kaže te reči. On je rođen 25 godina pre Spajka, ali Spajk nikada nije napušto rodnu planetu, i, eto, približila mu se smrt. Njih dvojica sarađivali su godinama i baš zahvaljujući dobro održavanom oružju i popravkama koje je Spajk vršio, Mark je nekoliko puta uspeo da se izvuče iz teških okršaja.

Znao je da će ubuduće Spajka moći da vidi samo na nekom od tejpova iz Arhive.

5.

Bilo je uobičajeno među komandosima, letačima na druge svetove, i svim onima čiji je let pratila neizvesnost, da veče uoči leta provedu u nekoj specijalno naručenoj orgiji ili na oproštajnoj svečanosti, što je plaćala direkcija Službe. Bio je to onaj deo super-nagrade koji se plaćao unapred, i stoga što nagrada često nije ni isplaćivana, jer se dobitnik nije vraćao.

Mark nije voleo taj običaj i poslednje dane posvećivao je sređivanju svojih privatnih i porodičnih stvari. U tome je pored zadovoljstva nalazio i skretanje od onoga u šta će uskoro da se upusti. Pre svega, morao je da predsedava porodičnom skupu. A njegov porodični život, kao i životi njemu sličnih, bio je jako zapetljan i uvek mu je trebalo mnogo vremena da ga razmrsi. U tome mu je pomogla sestra Anđela, koja je u neku ruku bila njegov opunomoćeni zamenik u porodičnim stvarima. Pored sestre Anđele, on je imao i nekoliko dece, unuka i još živih žena, s kojima je i dalje održavao prijateljske veze. Njegove žene mu nisu zamerale što ih je menjao i napuštao, i to su prihvatale kao nešto normalno. One su imale nesreću da se s dalekih putovanja vraća mlađi od njih pa je nekima već ličio na sina. Njegova najstarija deca izgledala su kao njegovi vršnjaci, ili čak stariji, a najstariji unuk – kao da mu je bio drug iz škole.

Porodični skup bio je ritual koji se održavao pred hologramom porodičnog doma iz XVIII veka, od kada se zna za njihovu porodicu. Porodični savet bio je neka vrsta oproštaja od onog koji odlazi, a koji se možda neće vratiti, a ako se vrati – mnogi od prisutnih neće biti među živima. Prilikom povratka, porodica se ponovo okupljala, ali tada već u izmenjenom sastavu.

U poslednjih pedeset godina o svemu se brine Anđela. I posao ko-

jim se bavila, na neki način ju je opredeljivao za ovako nešto. Ona je bila jedan od rukovodilaca centralnog arhiva, koji se bavio genealogijama porodica i istorijom. Ona je dobro poznavala porodicu, vodila brigu o svakom njenom članu i tačno znala gde se ko nalazi.

Mark je voleo te porodične seanse, iako baš nije dobro poznavao sve članove porodice, naročito ne one mlade kojih je pri svakom susretu bilo sve više. Oni su bili vrlo plodna familija. Istina, vremenska razlika između njega, sinova i unuka izazivala je smešne situacije, ali to je bilo baš ono što su svi voleli, što ih je još više povezivalo.

Za ovakvu priliku morali su uvek zakupiti neki mali lokal, jer je na skup dolazilo više od sto lica. Pošto su dolazili s raznih krajeva sveta, imali su i razne ukuse i navike, pa je to uvek morao da bude neki dobar restoran sa raznovrsnim jelovnikom. Pošto je to uvek izazivalo teškoće, davno je odlučeno da se neko iz porodice opredeli za posao hotelijera. Ali sve je bilo uzalud – i dalje su postajali samo inženjeri, matematičari, teoretičari neobičnih nauka i slično.

Mark je došao pre svih, zauzeo mesto za šankom i naručio piće. Ubrzo je stigla i Anđela.

– Ti si već stigao – reče ona. – I već si počeo da piješ!

– A šta da radim ovako sam, dok ne stignu ostali?

– Čini mi se da već stižu – reče ona.

I zaista, na ulazu su se videle dve elegantne starice, koje su, držeći se pod ruku, ulazile u dvoranu. Bile su dosta slične jedna drugoj. Ugledavši Marka, one mu mahnuše, a on skoči i potrča im u susret.

– Meri i Marijo – uzviknu – kako se radujem...

– Što smo još žive?

– Da, što vas vidim – reče, čvrsto ih obe zagrli i poče da ih ljubi.

Bile su to njegova treća i četvrta žena; prva i druga su već odavno umrle. Nije mogao da se seti koliko je vremena prošlo od kako se od njih razveo, sedamdeset ili možda čak devedeset godina.

– Ti se dobro držiš, dečače – reče Meri.

Ona je bila starija i od nje se razveo posle svog prvog putovanja do Pegaza. Kad se vratio, već je bila dvadeset godina starija od njega. Ona je sama u njegovom odsustvu obavila formalnosti razvoda, iako je u međuvremenu iskoristila njegovu ličnu banku sperme i rodila mu četiri sina. Sinovi su pošli njegovim putem. Jedan je upravljao velikim satelitima i veštačkim planetama u svetu Antares, drugi je bio najveći stručnjak za istraživanje gustih gasovitih planeta, a preostala dvojica, blizanci, bavili su se nekim novim vrstama teorije brojeva.

– A jesi li skoro video decu? – upita Meri.

– Ne, ali čitao sam nešto iz knjiga blizanaca. Mislim da je to sjajno, iako ništa nisam razumeo.

– Tvoji sinovi – reče ona ironično.

S Marijom nije imao dece, ali s njom su bili njegovi najlepši trenuci u životu. Sreo ju je na jednom havarisanom brodu koji je spasavao blizu Plutona. Spasao je jednonju dok su ostali već bili mrtvi. U znak zahvalnosti, ona se udala za njega i pružila mu najviše ljubavi. Može se slobodno reći da je od nje naučio da vodi i voli ljubav. Bili su zajedno sedam godina, u vreme kad nije napuštao Zemlju, izuzev jednog izleta na Vrtove Venere gde je imao veliku kupolu sa šumom i jezerom. Bila je to jedna od omiljenih kuća njegovog oca.

Otpratio je svoje bivše žene do njihovih mesta za stolom, a onda, sa Anđelom, nastavio da prima ostale rođake. Uskoro je naišla čitava gomila i on se sa svima rukovao i ljubio, pažljivo slušajući od Anđele

njihova imena. Sa svakim je izmenio po neku rečenicu o poslu, porodici i daljim planovima.

Kad su svi posedali za sto i kad je posluženo piće, svi su uprli oči u jednog mladića koji je likom neobično podsećao na Marka. On je trebalo u ime svih da pozdravi najznačajniju ličnost porodice. Imao je nešto preko 20 godina i najbolju dikciju od svih, a jedini se bavio poslovima koji nemaju veze sa naukom. Bio je zvanični spiker Federacije. Njegovim glasom saopštavano je sve što je važno i zvanično, njegov glas je ugrađivan i najnovije modele računara. Njegovo nežno »o« i pevno »i« poznavala je cela Galaksija, a znali su ga verovatno i dalje, ako je postojalo živih bića koja mogu da slušaju.

Dok se mladić dizao s čašom u ruci, Mark pokuša da se seti kad ga je i sa kim napravio. Mladić je bio isti on u dvadesetim godinama, a oči je, izgleda, imao na majku. Ali, ko mu je bila majka?

Okrete se sestri i upita je:

– Ko je ovaj mladić?

– Tvoj sin.

– Vidim, ali ko mu je majka?

– Ti je nisi poznavao – reče ona. – Zvala se Martinik i bila je lepotica. Umrla je na Ganimedu, na skijanju. Dečak se rodio mojom zaslugom. Iz porodične banke dobila je ampulu tvojih spermatozoida. Obožavala te je od detinjstva i nije više mogla da čeka da se vratiš s putovanja, jer je verovala da ćeš da se oženiš njome kad se vratiš. Želela je da te dočeka sa detetom u kolevci.

Mark je bio zaprepašćen:

– Pokazaćeš mi njenu sliku.

Anđela klimnu glavom i oni nastaviše da slušaju zdravicu koju je mladić već govorio. Govorio je tečno i pametno, a oduševljenjem koje je na sve prenosio. Govorio je o jedinstvu porodice i o misiji koju ona ima u poslovima Zemlje, sveta i galaksije. A onda reče nešto što je Marka posebno uzbudilo:

– Oče. Mi znamo koliko su tvoji putevi opasni i nedokučivi, i da su tvoji zadaci na granici ljudskih moći. Ipak, pored svih zadataka koji te očekuju na dalekom putu, kome ne znamo ni smer ni vreme, mi ti postavljamo još jedan zadatak. Ti moraš da ga pronađeš živog, ili trag o njemu, ili makar njegov pepeo. Ti znaš da govorim o Petrusu, tvome ocu, koji je pre sto godina nestao s Kastorom, tragajući za čarobnom planetom Ksifos, koja mu se možda prisnila, jer je niko nije niti video niti uspeo da je locira. Bez istine o tome šta se s njim dogodilo, nema ni pravog duhovnog mira među nama. Kad malo njegovog pepela stigne u porodičnu urnu, i naše duše biće spokojne.

Mark se tada setio jedne stare priče od pre skoro deset hiljada godina, o sinu koji polazi u potragu za izgubljenim ocem lutalicom.

Zatim su govorili i drugi momci i neki starci, i on ih je pažljivo slušao gledajući svakog u oči, prodirući u njihovo biće. Osećao je duboku iskrenost i ljubav koju su izražavali. Bio je red na njega da govori:

– Vi znate da ja ne volim da govorim, a i ne umem lepo kao ovaj mladić, ali se zato radujem svakom našem susretu. Mnoge srećem prvi put, mnoge poslednji, a ponekog i prvi i poslednji put. To je sudbina naše profesije. Zbog toga vam možda izgledam besmrtan, jer sam davno pre svih vas rođen i video sam mnogo nepotrebnih i ludih svetova. To mi je, istina, pružilo dosta radosti, ali donelo i mnogo bola i tuge što sam mnoge od vas u međuvremenu izgubio.

– Reči koje je ovaj mladić rekao o mome ocu i svome dedi duboko su me dirnule. On ga zna samo sa starih tejpova i video ćelija, a neki od nas znaju ga lično, istina od pre sto godina. Petrus više možda i nije čovek: on je legenda, kao i ta čarobna planete Ksifos za koju je poverovao da postoji, jer su to neke

računice navodno dokazale, iako je niko do sada nije video niti locirao. Petrus je bio, a možda je nadajmo se i još, veliki zanesenjak koji je tragao za nemogućim. Pošto Federacija, koja je sve uložila u projekat Andromeda 17, nije više imala para za novi, on je uzeo najbolji brod na koji je kao konstruktor imao pravo i krenuo u potragu za nemogućim, nevidljivim i možda nepostojećim. Verujmo da će se vratiti i umreti među nama. Ja mislim da i on to želi. A nadam se da ću imati sreću da ga negde pronađem...

– Dižem ovu čašu za sve nas koji smo ovde i za sve naše koji su na dalekim svetovima, i verujem da ćemo ovu našu lepu tradiciju još dugo održavati.

Ispili su po čašu penušavog pića, a onda Anđela ustade i uključi hologram porodične kuće, koji ispuni pozornicu u čelo velikog stola. Bila je to velika kamena kuća na dva nivoa, a kraj nje su rasli ogromni hrastovi. Ispred kuće, nalik nekom megalitu, stajao je veliki kamen na kome je nešto pisalo nerazumljivim znacima. Anđela ispred slike postavi mali sto sa porodičnom urnom i dva svećnjaka, u kojima zapali fine balzamne sveće sa daleke Lire Beta, i opojni miris zapahnu sve prisutne. Opijeni njime, oni tihim glasom izgovoriše porodičnu molitvu.

Kada se taj čas porodične istine i duhovnog spajanja završio, Anđela pljesnu rukama, spakova stvari, isključi hologram i oni se vratiše ručku i veselom razgovoru. Mark se približio svome sinu, koga je prvi put video, i zagrli ga s osećanjem prave roditeljske ljubavi. Oko njega se zatim okupiše najmlađi, naručujući šta da im donese sa dalekih zvezda. On je obećao da će to učiniti, ali znao je da to, nema smisla. Kad se on bude vratio, oni će već uveliko odrasti, a njihova deca imaće drugačije prohteve. Doneće ono što mu se učini najboljim.

Posle nekoliko ugodnih časova razgovora, jela i pića porodica, na Anđelin mig, poče da se oprašta od Marka i da napušta salu, a kad su ostali samo njih dvoje, ona reče:

– Kako si zadovoljan, brate?

– Pa bilo je lepo – reče on. – Kao i uvek, možda malo prijatnije nego ranije.

– To znači da stariš. Stari ljudi porodične sedeljke vole više nego mladi.

– Možda si u pravu – reče on.

– A sutra ćeš doći kod mene, na večeru. Na našu pravu porodičnu večeru.

– Da, da – reče Mark, misleći na oca o kome se večeras toliko govorilo. Skoro je već bio zaboravio na njega. Jednostavno, verovao je da je stari nestao nekud između svetova, u provalijama svemira, u talasima divlje plazme ili u nekoj ogromnoj crnoj jami. A ko zna?

Poljubio je sestru i svako od njih otišao je svojim putem.

6.

Kad je ušao u ljubičastu dvoranu, sva mesta za stolom Velikog saveta bila su zauzeta. Sednica je već bila u toku. Sad je trebalo da se raspravlja o njegovoj misiji. Savetnici su kao neki vitezovi sedeli oko okruglog stola, sve nekako kruti i nakinđureni različitim odličjima. Po njihovom izgledu, licima i izrazima, videlo se da ne potiču samo od različitih ljudskih rasa, već i od rasa drugih svetova, a bilo je vešto prikrivenih Mutanata, koje je Mark otkrio već pri prvom pogledu. Oni su izgledali najnadmenije.

Jedino je Vrhovni bio skromno obučen i dostojanstven kako je zahtevao njegov položaj. Od prisutnih samo je on bio stariji od Marka, i to za čitavo stoleće. Bio je to čovek koji je najdalje stigao i najduže putovao. Ako bi se vratio Petrus, možda bi ga jedino on nadmašio.

Vrhovni pokaza rukom prazno mesto kraj sebe i Mark priđe stolici, nakloni se prvo njemu, zatim Montiju, koji je sedeo pored, pa tek

onda ostalima. Kad je seo, još jednom pogleda lica savetnika i vide da mu je poznata jedva polovina. Ostali su, znači, mrtvi. U vreme njegovog odsustvovanja mnogi su umrli. Kada su se smirili, Vrhovni lupnu mekim čekićem po kristalnom zvonu i reče:

– Gospodo, ako niste znali, ovo je komandant Mark Silard VIII – Beta 37. Njega smo očekivali da bismo započeli s poslednjom tačkom naše sednice.

Mark ustade, ponovo se nakloni i zatim se zavali u stolicu. Na malom videu na stolu pred njim pojaviše se imena prisutnih. Bilo ih je ravno trideset i tri. Dvadesetak je znao od ranije, ostali su mu bili nepoznati. Za trojicu nepoznatih je čuo. Gabrijelus Torp bio mu je poznat po nekoj anegdoti s Lire, kad se na neobičan štos izvukao iz zamke koje su mu postavili pirati. To je sigurno onaj mladoliki tamnoputi momak. Piter Saks bio je poznat kao šampion u nekoliko teških borilačkih veština, a Juraj Ganimedović je daleki rođak njegove treće žene i čuveni ribolovac, čuveniji čak nego matematičar. Za ostale nikada nije ni čuo, kao što ih nije ni video.

Vrhovni reče:

– Gospodo, današnji sastanak sazvan na moj lični zahtev, održava se zbog ove poslednje tačke. Prethodne tačke poslužile su samo da malo razmrdate svoje mozgove pred ovako važnom odlukom. Nesreća ili nevolja koja je zavladala u svetu Andromede 17 naterala nas je da brzo delujemo. Jedan celi veštački svet, u koji su uložene sve snage naše Galaksije, svet nade i budućnosti, jednostavno prestao je da bude naš. Čak je možda i izbrisan, a da i ne znamo šta se desilo.

Izveštaji kojima raspolažemo ne govore nam ništa sem o haosu bez pravih podataka. Ko je iza svega? Da li neko iz naše Galaksije ili neko ko je došao iz daleka? Da li je u pitanju tehnička greška, piratstvo ili vangalaktički neprijatelj? Ne znamo.

To se, i pored sve naše tehnike, može utvrditi jedino ako neko ode tamo. Naša je sreća da je komandant Mark VIII slučajno na Zemlji i da se može pozabaviti ovom misijom. Gospodin Monti iz Službe može vam reći da boljeg nemamo. On je pred vama, a izrazio je i spremnost da sam ode.

Svi su pogledali u Marka, čoveka – legendu, a nekolicini mlađih pojavi se osmeh na licu, jer su očigledno čuli anegdotu od prekjuče.

– Zbog hitnosti misije – nastavi Vrhovni – sam sam mogao uz konsultacije sa šefom Službe, da odobrim ovaj put. Međutim, moju nadležnost prevazilazi jedna, ili, upravo, dve stvari.

Ove reči probudiše iz sna i one starije, jer se nikad nije desilo da se pojavi nešto što ne bi bilo u granicama ovlašćenja koja je imao Vrhovni.

– Gospodin Mark leti u daleki neizvesni svet i traži Poluks, ali ne samo Poluks nego i pravo da na njemu izvrši prepravke. Vi znate da je Poluks jedina letilica tog tipa koju poseduje Federacija, Kastor je verovatno izgubljen zajedno sa njegovim tvorcem Petrusom. Na žalost, gospodine Mark, postavlja se pitanje saglasnosti oko popravke jednog tako savršenog broda, koji je i sada ispred vremena u kome se nalazimo, iako je konstruisan tako davno. Da, važno je i ovlašćenje o upotrebi oružja. Vi znate da je oružje Poluksa nenadmašno i da kao od šale može razoriti svetove i čitave civilizacije. Smemo li dati ovakva ovlašćenja?

On još jednom pogleda sve redom i reče:

– Otvaram raspravu. Izvolite.

Nastao je tajac. Svi su ćutali, jer nisu znali da li se radilo o drskosti ili o šali ovog čudnog komandanta. Zahtev koji je podneo bio je ravan besmislici. Jer, jednom čoveku po-

verava se uređaj koji vredi koliko čitav jedan svet, uređaj kojim po pravilu upravlja ekipa, a on još traži i da ga prepravi. Bila je to besprimerna drskost!

Za reč se javi mali sedi starac:

– Izvolite, doktore Morg!

»O to je taj Morg što je izmislio mašinu za transplantaciju kostiju po sistemu samoposluge«, pomisli Mark.

– Imam jedno pitanje za komandanta iako poštujem njegovu želju i verujem u njegovu sposobnost da sam upravlja tom slavnom spravom. Kakve on prepravke želi da napravi na toj mašini. Mi znamo da je kao dečak prisustvovao konstruisanju broda i gledao njegovu izgradnju. Čak je i leteo na njemu s ocem. A kakve on prepravke misli da izvrši? Zar to nije savršena sprava?

Sada su svi upitno pogledali u Marka, a Vrhovni mu klimnu, davši mu znak da može odgovoriti.

– Časni većnici, istina je što je uvaženi Morg rekao. Ja sam prisustvovao konstruisanju broda, izradi i njegovom letu. Moram se pohvaliti da u njemu ima i mnogo mojih ideja. Međutim, vi ne znate jedno, da ova savršena letelicima ima još jednu, najsavršeniju, osobinu: da se neprekidno može usavršavati. Treba znati samo u kojem pravcu to usavršavanje treba da ide. Ja naime zasad želim samo jedno – da ugradim mali regulator orijentacije, koji ću postaviti u ćelijama pogona i antigravitacionom jezgru.

– Čemu to služi? – ču se neki glas.

– Regulisanju kretanja kroz vreme i kroz paralele.

– Budite jasniji.

– Želim da brod može promeniti svoje mesto u vremenu, odnosno da se prebaci u prošlost najdublje do deset godina i u budućnost najviše što se može postići, oko 300 sati. I da može leteti kroz tri paralele – našom paralelom sveta u kome jesmo, paralelom sveta koji je uništen ali još postoji u sadašnjosti, i paralelom sveta koji se rađa.

Mark je govorio o stvarima koje su mnogima bile teorijski jasne, pa, iako su eksperimentalno dokazane, jer je bilo ljudi koji su u malim sondama dotakli i prošlost i budućnost, kao i oba paralelna sveta, nevericu je izazvalo to što se on na takav put spremao jednim brodom ogromne mase i ogromnih razmera.

– Ne budite smešni – reče sedi starčić – ovo nije literatura ili filozofija, niti fantastika. Zar je toliku masu moguće ubaciti u vremenski čvor ili u tačku presecanja paralela. Za takvu masu ovaj svet je jedini, za nju je sve apsolutno i konačno. Brod bi se pri takvom pokušaju raspao i razleteo u elementarne čestice. Postao bi sam neka mala super-nova, ili čak mala crna jama koja bi samu sebe progutala. To je nemoguće!

– Da, – reče Mark hladno – gledano očima matematike koja je sada aktuelna, stvarno je tako. Pokušajte da proučite knjigu koja nosi naziv »Čestice i brojevi na proputovanju kroz kontinuum«.

– Ko je to napisao?

– Braća Silard, – reče Mark. Mislio je na knjigu svojih sinova koju nije razumeo, a još manje će je razumeti ovaj starac, a koja uopšte nije ni doticala ovaj problem.

– Baš ću pročitati – jetko reče Morg.

Mark slegnu ramenima i pogleda Vrhovnog. Vrhovni shvati šta treba uraditi i reče:

– Hoćemo li da glasamo?

– Ne treba, – reče jedan glas. Mark ugleda jedno izuzetno mlado lice, sa jasnim plavim očima kao nebo daleke vodene planete. – Ja bih predložio da to pitanje zasad ne pokrećemo, neka ostane nerešeno. Verovaćemo i da može i da ne može, ali daćemo poverenje komandantu. Mislim da je to čovek u koga naša Federacija i ovaj Savet moraju imati poverenja. Njegov dopri-

nos veći je od vrednosti jednog broda.

– I šta predlažete? – upita Vrhovni.

– Predlažem da se komandantu da pravo da slobodno odlučuje u svim slučajevima, čak i u slučajevima upotrebe oružja. Poznato je da je od svih naših stručnjaka on najmanje upotrebljavao oružje.

– Hvala doktore Antonijus, odgovori Vrhovni. – A šta misle ostali?!

– Mislim da je to pravedno rešenje – reče Morg. – To nas može koštati, ali i doneti korist. U svakom slučaju, odgovornost je skinuta sa ovog Saveta.

– Hvala, reče Vrhovni – Vidim da se slažu i ostali. To smo završili. Zaključak je: odobrava se zahtev komandanta Marka za korišćenje broda Poluks, s ovlašćenjem za prepravke i upotrebu svih vrsti oružja prema slobodnoj proceni, računajući na njegovu izuzetnu savesnost i razum. Time smo sve zaključili. Hvala još jednom. Ostaje još samo da našem komandantu poželimo puno sreće i uspeha u misiji.

Savetnici su se razišli, pošto su neki prethodno prišli Marku da mu stegnu ruku. Mark se posebno zahvalio mladom Antonijusu. Onda mu priđe Vrhovni i reče:

– Mladiću, dobili ste što ste želeli, a mislim da ste to i zaslužili. Taj brod, kao i svet u koji ste pošli, pomalo su deo vaše porodice. Ne bi bilo pravedno da smo vam to uskratili. Još nešto želeo bih da vam kažem. Ako negde u tom dalekom svetu sretnete svoga oca, kažite mu da je Vrhovni neprekidno mislio na njega. Nadam se da je pronašao planetu Ksifos. On je bio siguran da ona postoji, a znajte, šta sam bliže smrti, i ja sve više verujem da ona postoji. Možda ćete je vi videti.

Kad su se svi razišli, Monti ga uhvati pod ruku i reče:

– Jesi li zadovoljan, momče? Imaš sve što si želeo. Sam ćeš odlučivati i gurati glavu u torbu koliko hoćeš.

– Moja glava nikada nije ni izlazila iz torbe – odgovori Mark. – Kada ću videti brod?

– Da, to sam zaboravio. Brod nije na Zemlji. Dobićeš ga tek na Mesecu. Čekaće te u orbiti. Gore ćeš se prebaciti svojim prevozom.

– Naravno – reče Mark. – Do Meseca ići ću čamcem na vesla. Znači, biću gost starog dobrog Meseca, tog čuda moga prapradede.

– Eto vidiš, vaša porodica sve drži u rukama – reče Monti. – Kud ćeš sada, hoćemo li na ručak?

– Znaš da bi moglo, ali samo ako ti plaćaš. Onda ću otići da preuzmem oružje i zalihe za Bel – Ami.

Kada su izašli iz ljubičaste dvorane, ona se sama od sebe zatamni. Da je neko ostao u sobi sred te tame, video bi neku čudnu životinju koja se sisaljkama pripila uz staklo dvorane. S druge strane stakla bilo je more puno tame, tajanstva, neizvesnih opasnosti i neprijatelja.

7.

Večera kod Anđele bilo je jedno od najvećih zadovoljstava koje je Mark mogao da doživi na Zemlji. To nije bio samo prisni susret sa najdražim članom porodice, već i obnavljanje porodične tradicije, podsećanje na sve ono što su kao deca zajedno doživeli. Anđela je umela savršeno da kuva, kao malo ko na ovoj staroj planeti. U isto vreme, ona je raspolagala i starim receptima koje su žene iz porodice već stolećima čuvale i ostavljale jedna drugoj u nasledstvo. Anđela je imala i takve zalihe začina kakve je mašta najvećih stručnjaka jedva mogla da zamisli. U velikom stakleniku kraj svog stana, sama je gajila povrće, sitne vrste voća i hibride kojima je dopunjavala svoje jelovnike.

Mnogi ribari, lovci, stare žene i stručnjaci snabdevali su je sirovinama u koje se samo ona razumela i znala čemu služe. Anđela je bila sveštenica jednog zanemarenog

kulta, kulta hrane, koju je čovečanstvo zamenilo sintetičkim jelima, koja je samo oblikom podsećala na meso, povrće i voće.

Već kad je ušao na vrata njenog stana, koja su bila ostavljena odškrinuta za njega, Marka zapahnu fini domaći miris, koji ga podseti na majčinu kuhinju. Kroz prijatni polumrak predsoblja, mala plavičasta sijalica pokazivala je pravac kojim treba da se kreće. Iza tih vrata bila je stara domaća trpezarija gde je bilo delova nameštaja kakvih nema ni u najboljim muzejima XIX veka. Mark je, još kao dečak, najviše voleo da se zadržava u toj trpezariji. Sada je mali sto bio postavljen za dve osobe. Bilo je tu i vaza sa cvećem i obavezna porodična tamnocrvena sveća. Na drugom stolu bilo je poređano najbolje piće iz porodičnog podruma.

Anđela je još bila u kuhinji i čulo se kako radi iznad električne ploče. Ona je imala kuhinju u kojoj se služila strujom, i vatrom, a ne ultrazvukom, infracrvenim zracima i drugim pomodnim uređajima. On priđe stolu sa pićem i nasu sebi i Anđeli po jednu čašu. Sestra je od uvek volela da popije oštro piće pre svakog svečanog obeda. Još dok je sipao, ona uđe svečano obučena i poljubi ga prihvativši čašu iz njegove ruke.

– Ala je sve gala – reče Mark. – Ne sećam se da si ikad pripremila ovako svečanu večeru.

– Misliš? – upita ona. – A da vidiš tek kakvo je jelo?

– I kolači?

– Kolači koji si kao dečak najviše voleo. Baka – Pakina pita od kupina.

Mark zviznu. To je zaista bilo ono što je najviše voleo.

– Otkuda ti kupine?

– Iz moje bašte – reče ona iskapivši čašu jakog pića.

Seli su jedno kraj drugoga, na sofu, i ona ga posluži okruglim slanim kolačićima sa kimom, a on stavi ruku oko njenog ramena i privuče je sebi. Zadrhta mu srce pri pomisli da, kad se bude vratio posle dvadeset ili više godina, nje neće biti, iako je znao da ona već priprema svoju naslednicu, o kojoj on ništa nije znao. Sedeli su nekoliko trenutaka jedno kraj drugog i činilo im se da jedno drugom čuju srca kako im kucaju. Onda ona ustade da pogleda kako napreduje jelo, a on je znao da je otišla da se isplače i da obriše suze koje su joj pošle na oči. Isto tako, dala je i njemu priliku da se skoncentriše. On ustade i nasu sebi još jedno piće, a zatim priđe prozoru i zagleda se u okean koji je svetlucao odbijajući svetla ogromnog Atlantis zdanja.

Za večeru sestra je kao predjelo iznela hladnog lososa sa Aljaske i maslinke, sve na lišću od nekog mirišljavog zelja, a zatim divlju patku punjenu finom mešavinom mesa, povrća i začina. Pili su ohlađeno muskatno vino s panonskih brežuljaka. Zatim je izneta čuvena Baka – Pakina pita. Mark je odmah uzeo dva parčeta i onda se setio da upita:

– Jeli, ko je ta naša baka – Paka?

– Zar se ne sećaš – reče ona. – To nije nikakva naša baka već je to baka iz jednog stripa o nekom patku i pačićima, koji je bio u modi u našem detinjstvu. Strip je iz dvadesetog veka. Imali smo sjajne kopije stripova na plastici.

– Da – seti se Mark – ona je živela na selu i kod nje se odlazilo na vikend.

– Tako je! – reče Anđela.

Kad su završili, pomogao joj je da raspremi sto, a onda su, uz fini čaj sa cejlonskih plantaža, gde je još ručno bran, seli da razgovaraju. Počela je Anđela:

– Jesi li se spremio?

– Kao i uvek – reče on.

– Znaš li sve šta te očekuje tamo?

– Mislim da znam, iako niko ne zna sve. Sutra ću najviše naučiti od starog dobrog Meseca. On ver-

ovatno zna nešto što nije smeo da saopšti.

Sestra ga uhvati za ruku, kao da je starija od njega pa treba da ga posavetuje:

– Moraš biti spreman na sve. Opasnosti koje se svakog dana nadvijaju nad svetom potiču od sila koje se gomilaju iza obzorja vremena i dolaze iz nedostignutih predela beskraja. Ne samo zle, i dobre sile mogu da budu opasne. Čuvaj ih se! Tamo kud ideš, moraš pucati i na prijatelja, da on tebe pre ne bi ubio. Je si li spreman na tako što?

– Ti znaš – reče Mark – šta nas je otac učio. Ničemu se ne treba iznenaditi sem samom sebi.

– Da, naš otac, Petrus Veliki – reče ona. – Možda ćeš na tom putu otkriti neki njegov trag. Ti svuda imaš svoje konce i veze, plaćene i dobrovoljne doušnike. Zar ne?

– Imam mnogo prijatelja, a to je važno.

Ćutali su nekoliko trenutaka baveći se svako svojim mislima, a onda se Mark seti da upita sestru:

– Svideo mi se onaj dečko što je juče govorio. Ima moju nekadašnju vatru.

– On je tvoj sin. I on se zove Mark.

– Koliko ih ima pod tim imenom?

– Petorica! Ali ovaj ima šansu da bude Mark IX. Šta misliš?

– Bilo bi to prvi put da ne bude iz sveta nauke.

– Možda je i vreme.

– Da, možda je i vreme – promrmlja Mark, a onda dodade: – Hoćeš li da mi pokažeš kako je izgledala njegova majka?

Anđela ode i donese malu pločicu, koju ubaci u rikorder i na video-zidu pojavi se slika vesele savršene mlade žene. Ona je ležala na obali nekog jezera, zatim ustala, skinula sa sebe laku svilenu haljinu i naga zaronila u bistru vodu. Kamera ju je pratila i pod vodom i iznad vode, kad je izlazila po vazduh. Onda je izašla i legla da se sunča. Mark ju je gledao bez daha.

– Šteta što je nisam upoznao. Zaista šteta, a imam sa njom dete. Znaš, sada mi je jasno zašto je bila sigurna da će se udati za mene. Da sam je sreo, postala bi mi žena. To zadovoljstvo ne bih nikako propustio. A i dečak mi se sviđa, raduje me što si ga priključila porodici.

– On nam pripada. Zar ne?

Mark klimnu glavom, a ona mu pruži još jedan komadić metala u kome on prepozna komplet video i audio-ćelija.

– To ti je lektira za put.

Kad god je polazio na put, Anđela mu je davala lektiru. Na sitnim video i audio-ćelijama bila je sabijena cela jedna naučna ili umetnička oblast. Za nekoliko meseci puta on bi saznao sve ono za šta su drugima bile potrebne godine. Ležeći u snu i u polusvesti, punio se slikama i znanjima koja su večno ostajala u njemu.

– Šta je to?

– Videćeš kad počneš da slušaš i da gledaš. Neka ti to bude rođendanski poklon.

– Kakav rođendanski poklon?

– Za pet dana ti je rođendan, zar ne?

– Nikad se ne bih setio.

– To liči na tebe. Koliko si samo propustio svojih rođendana?

– Zato sam i ostao tako mlad – reče on.

Pričali su zatim o svom detinjstvu, o majci i ocu, a onda ga ona upita:

– Ujutru rano letiš, zar ne? Zašto ne ostaneš da ovde spavaš?

– Hoću. Tako bi bilo najbolje. Ne volim više svoj apartman.

– Tamo si sam. Je li? Kad se vratiš, treba da se oženiš.

– A ti bi da mi nađeš ženu?

– Šta bi ti falilo – reče ona, i ode da mu spremi postelju.

Mark je voleo da spava kod Anđele. Ona je imala jastuke ispunjene perjem ptica, pokrivače od

fine životinjske dlake ili pletene od vune, a dušeci su mirisali na seno. Ona je bila nepopravljivi tradicionalista. Ta stara bibliotekarka koja je nosila naočari, a ne kontaktna sočiva kao ostali svet, bila je protiv svega što se desilo za poslednjih petsto godina. Zbog toga ju je voleo.

Kada se vratila, ona mu reče:

– Sve je spremno. Imaš i svoje kupatilo, a ujutru, pre nego što izađeš, probudi i mene. Ili da ja tebe probudim kao nekada?

– Voleo bih – reče on.

Mark je otišao u svoju sobu i pokušao da spava, ali mu to nije uspevalo. Zato ustade i ode do sestrine sobe. Ona je pri blagom svetlu čitala neku staru knjigu. Uđe u njenu sobu, a ona ga pogleda preko naočara, i pokaza mu gde da sedne.

– Da li se sećaš ovoga? – upita ona.

On uze iz njenih ruku staru knjigu, kakvu odavno nije imao u rukama, i vide da je to rukom pisani dnevnik. Prepoznao je rukopis svoga pradede.

– Mislim da sam to nekad video.

– Kad umrem, to ću ti ostaviti u nasledstvo. Mislim da bi trebalo da to pročitaš. Ovde se nalaze najveće vizije koje sam ikada srela. Zapamti, moraš to pročitati!

Mark se naže nad nju i poljubi je, jer je tako ličila na njihovu majku, kojoj je uvek pre spavanja, odlazio da je poljubi. Anđela tada izgovori one iste reči koje je govorila njihova mama:

– A sad idi i lepo se naspavaj!

Sa suzom u oku Mark se zavuče pod pokrivač i zaspa.

8.

Za poletanje na Mesec izabrao je rano jutro. To mu se činilo najpogodnijim, jer, prema planu leta, tamo će stići baš na doručak, gde će ga sigurno vrlo bogato dočekati onaj debeli Dejvi. Od njega će dobiti i čitavu gomilu dodatnih podataka, koji su mu potrebni za kretanje kroz Galaksiju. Od njegovog poslednjeg leta prošlo je nepuna dva meseca, ali situacija je sigurno znatno izmenjena posle novih vesti o nesreći na Andromedi 17.

Kada je stigao do piste, sunce još nije bilo izašlo. Nikoga nije bilo, sem dežurnog, koji je dremuckao, i Montija, koji je stajao naslonjen na jedan zid i pušio svoju lulu, dok ga je vetar sa okeana udarao u lice. Stisnuše jedan drugome ruku i, bez reči, uputiše se Bel-Amiju, koji je pripremljen stajao na svome delu piste. Mark, kad se približiše, daljinskim upravljačem ukloni nevidljivi elektronski štitnik i oni uđoše unutra. Monti je bio jedini od stručnjaka koji su imali tu privilegiju da uđu u Markov čamac. Naravno, Mark je unutra puštao i žene, pod uslovom da nisu inženjeri i da su gole ili obučene u haljine koje im je on pripremio. Nije želeo da mu podmetnu neku koja bi ušla obučena u haljinu koja na svojoj tkanini može preslikati unutrašnjost Bel-Amija. A to su dva puta pokušali, pomoću dve prelepe glupače, koje su zbog toga nage, po snegu morale da istrčavaju iz njegovog broda i preko piste trče do pristanišne zgrade, na zadovoljstvo mladih tehničara koji su to posmatrali, jer im je on najavio predstavu.

Seli su u malu komandnu kabinu jedan naspram drugoga i u tišini slušali sopstveno disanje, pripremajući se za oproštaj. Monti potom podiže svoje plave oči u kojima se video umor i zabrinutost.

– Biće izuzetno teško. To znaš – reče.

– Da – odgovori Mark. – Ovo je moja najteža misija. Voleo bih da mi je Petrus savetnik, ili bar negde iza leđa.

– Znam. Ali Petrusa nema. Uzdaj se u proviđenje i svoju brzinu.

Mark je taman zaustio da nešto kaže, a Monti nastavi:

– Znam da ti Savet zvanično baš nije dao sasvim odrešene ruke, ost-

avio je odlučivanje tvojoj savesti, ali, verujem, svi su bili spremni da ti otvoreno daju podršku, da u slučaju potrebe možeš sprovoditi nasilje. Vrhovni me je jutros pre polaska pozvao i dao mi je ovo za tebe.

On mu pruži malu kožnu futrolu, i, kad je Mark otvori, srce mu se zaustavi od uzbuđenja, a onda poče naglo da lupa. Bila je to jedna mala pločica od takozvanog super-zlata, na kojoj je bio izgraviran amblem Federacije-spirala koja je predstavljala oblik Galaksije i strelica koja spiralu probija dužinom, kao znak neograničenog prava nad svim materijalnim u regionu Galaksije. Ova pločica nije bila samo simbol; bila je i Totem i ovlašćenje. Ona ga je štitila i omogućavala mu da samostalno odlučuje, kao da je čovek-bog. Mark podiže oči Montiju, a ovaj promrmlja:

– Pokušaj da se ne koristiš time. I u slučaju da moraš spasavati svoj život, i onda razmisli.

– Znam – reče Mark – Federacija je odgovorna za sve što je živo. Njen zadatak nije da ubija, već samo da sprovodi zakon Slobode, a taj zakon je ipak prinuda. Ne mogu verovati da sam dobio Totem. Je li li to original?

– Da – reče Monti.

– Znači, sada sam ja Vrhovni.

Posle kratke pauze Monti reče:

– Jesi, jer ako ne uspeš, neće biti nade ni za koga. Kad se vratiš, Totem možeš da zadržiš i da ga vratiš Savetu, a možeš nastaviti i da predsedavaš, jer ni Vrhovni ni ja više nećemo biti živi.

– Zar? – iznenadi se Mark.

– Da, obojica smo odbili transplantaciju i podmlađivanje. Mislim da je to nedostojno čoveka. Želimo da naš primer posluži stvaranju budućeg morala. Zemlju treba rasteretiti viška starih. Naše iskustvo jeste potrebno, ali potrebno je i da na naše mesto dođu ljudi sa novim iskustvima. Potrebno je da se stiču nova iskustva.

– Jeste li dobro razmislili? – upita Mark.

– Jesmo. Iako verujem da negde na kraju vasione postoji eliksir mladosti i da ćeš ga ti možda pronaći, ja ga ipak ne bih uzeo. Ne želim da u sebi gomilan tolika saznanja, a još manje – da brišem ona koja imam i da se pretvaram u novu ličnost. Ako ga pronađeš, iskoristi ga za sebe, naravno budeš li imao hrabrosti?

Mark se tiho nasmeja toj rečenici, jer je kao biolog, znao da eliksir mladosti ne postoji, ali da je moguće nešto učiniti da čovek skoro večno živi, zapravo sve dok i poslednji segment njegovog mozga ne bude pokriven informacijama. Trenutno, ni najmanji ljudi nisu dostigli ni polovinu aktivnosti mozga, što sa Kiborzima nije slučaj, ali oni su postali više mašine a manje ljudi.

Još nekoliko trenutaka su ćutali, a onda se zagrliše i Monti napusti Bel-Ami. Sa male terase kontrole leta posmatrao je kako se letilica njegovog prijatelja diže i leti prema istoku, da bi jednog trenutka nestala u bljesku sunčeve svetlosti, koja je probila horizont. Bel-Ami je već bio sto kilometara iznad zemlje.

S te visine Mark poslednji put pogleda okean ispod sebe i Atlantis-zdanje koje je obasjavalo jutarnje sunce. Pitao se hoće li se ikad vratiti. To pitanje je već mnogo puta sebi postavljao i uvek se vraćao. Što se to ne bi desilo i sada? Odvoji pogled od te lepe male planete, na kojoj se nalazilo sve što voli, gde je imao veliku smešnu porodicu, u čije ime i odlazi u nepoznato.

Pred njim se nalazio Mesec i on je isplanirao da do njega leti tri sata, jer je u to doba tamo bilo vreme ustajanja.

Mesec je u neku ruku bio njihova porodična igračka, i to već kroz četiri veka. Njegov čukundeda Mark Antoni V izradio je planove kako da od tog satelita, koji je služio kao

glavna odbrana Zemlji i veliko skladište oružja, napravi elektronski mozak za celu Galaksiju. I ubrzo su započeli radovi koji su trajali 190 godina. Trebalo je isprazniti Zemljin satelit i jedan njegov deo iskoristiti za potrebe čovečanstva, a drugi, nekorisni, uputiti prema Suncu, da sagori, i na Veneru, koja još nije bila ukroćena. Mesecu su ostavili koru od trideset kilometara, a unutrašnjost ispunili mašinama, ogromnim i moćnim, i milijardama kilometara žica, finih staklenih i selenskih vlakana, i trilionima kristalnih ćelija za memorije. Mesec je tako, iz generacije u generaciju, pretvaran u malu planetu koja misli. On je osluškivao svemir, predviđao vreme na svim Sunčevim planetama, rukovodio svim projektima, mislio, snimio filmove, izmišljao bajke za decu, projektovao, predlagao nove recepte za kuvanje i nove modele kupaćih kostima. Sve što je čovečanstvo, a ono je sada predstavljalo čitavu Galaksiju, znalo je i umelo, sadržano je u Mesecu.

To je postao savršen aparat, koji je već bio samostalan na neki način, imao je i neku vrstu osećanja, ali je ipak do kraja zavisio od ljudi. Jer, uplašeni nekim iskustvima s početka XXI veka, ljudi su u njega ugradili sopstveni sigurnosni sistem, da bi se sačuvali od moguće samovolje ove moćne mašine. Sigurnosni sistem bio je jednostavan i predstavljao je jedan snažni nuklearni sistem koji je bio trajno uključen tako da eksplodira. A da bi se eksplozija sprečila, svaka dva sata trebalo ga je isključiti i prekinuti proces koji je istog trenutka počinjao iz početka.

Mesec je to znao i zato je morao da bude pokoran. Pouka koju su ljudi izvukli iz neposlušnosti nekih računara bila je i njemu poznata i on je dobro znao da s ljudima nema šale. U slučaju da pokuša nešto na svoju ruku, biće mrtav i njegova večnost, u koju je verovao i za koju je sam sebe usavršavao, biće pretvorene u ništa.

Na usavršavanju Meseca radili su i Markov deda i otac Petrus koji je i predložio potpuno osamostaljivanje Meseca u razmišljanju, ali uz to i jednostavan sigurnosni sistem: stražara koji je sedeo kraj dugmeta za isključivanje eksplozije. Ako bi stražar zaspao, Mesec bi ga budio i vodio brigu o njemu. Ta simbioza čoveka i mašine bila je apsolutna. Ako bi zatajio čovek, Mesec bi bio uništen, a ako bi zatajio Mesec – on bi praktično izvršio samoubistvo, čemu nimalo nije bio sklon.

Kada je poleteo, Mark je znao da ga Mesec očekuje. Ne ljudi na njemu, nego on sam, i da sigurno već prati njegov let. Kad je bio na polovini puta, komunikator zazuja, a zatim se čuo glas (bio je to glas Markovog čukundede koji je ugrađen u Mesec):

– Dobro jutro, komandante. Dolazite li nama u goste?

– Tebi stari bećaru – smejući se odgovori Mark. Kad si me već primetio? Zar ne spavaš kao svi ostali mozgovi?

– Ima vremena naspavaću se – odgovori mašina.

– Da, idem ti u posetu – nastavi Mark – na dan-dva, tek da malo nešto pogledam. Kao obično.

Mark je znao da je Mesecu sad jasno da će mu biti potrebne posebne informacije.

– Odavno niste bili.

– Nisam.

– Žao mi je, kao da ste zaboravili naše rođačke veze.

– Nisam, ali znaš kako je, zauzet sam.

– Da se opet niste oženili?

Mark se nasmejao glasno. Setio se da mu je, za svaku ženidbu i svaki rođendan ili nesrećan slučaj u porodici, Mesec slao poruku. Osećao se kao član porodice. U njega je zaista bio ugrađen um četiri generacije najboljih pripadnika Mar-

kove porodice. Mark se onda seti da upita:

– Na kojem kanalu govoriš?

– Niko ne čuje. Možemo slobodno da razgovaramo. Vaš dolazak objaviću tek kad bude trebalo.

– Mudar si ti – reče Mark, a onda nastavi: – Ti znaš kuda idem?

– Na žalost, znam. Ne čudim se tome nimalo. To je najvažnija misija koju je dosad preuzeo jedan stručnjak za ratne operacije.

– Otkud znaš da idem u tom svojstvu. To nije nigde pomenuto.

– Ipak idete kao ratnik, zar ne? Tamo će se stvari rešavati oružjem. Naslućujem to. Zapravo – znam.

– Šta još znaš?

– Ništa više, nemam nekih jasnih podataka. Sve što znam dobićete na uobičajeni način.

– Hvala – reče Mark. – Znaš li gde su pacovi?

– Proveriću.

– Hvala – opet reče Mark.

– Nema na čemu – reče Mesec – volim da sam vam na usluzi, radimo za istu firmu, zar ne? A sada, pređimo na javni kanal.

Ponovo se začu njegov glas, ali sada malo zvaničniji:

– Dobro jutro, komandante Mark. Idete li nam u goste?

Uzdržavajući se od smeha, Mark reče:

– Dobro jutro, stari bećaru. Tebi i svima vama.

– S radošću vas očekujemo.

– Hvala. Šta ima za doručak? – upita Mark.

– Kao i uvek, sve što zaželite. Hoćete li vezu sa kuhinjom? Da naručite nešto posebno?

– Ne mora – odgovori Mark – samo neka bude dosta kafe i prepečenog hleba, a može i soka od one smešne biljke sa planete Etiopija.

– O znam! To je vaš omiljeni sok za koncentraciju. I prepečenog hleba od brašna sa panonskih njiva, butera iz Irske...

– Sve znaš.

– A šta ja ne znam?

– Ima nešto što ni ti ne znaš.

– Ima, ima – reče Mesec zagonetno.

Mark je pokušavao da pronađe nešto u tonu toga glasa, ali mu nije polazilo za rukom, pa nastavi:

– Slušaj stari, probudi Dejvija ako spava, neka me dočeka u mome apartmanu.

– Čujem, čujem! – umeša se Dejvijev glas koji je slušao njihov razgovor. – Hoćeš li da donesem i neko piće?

– Ne treba – odgovori Mark – ima ga kod mene u bifeu.

– A kako da uđem kod tebe?

– Matori – reče Mark Mesecu. – Otvori mu.

– Razumem šefe – reče Mesec šaleći se. – Otvoriću mu i paziću na njega.

Mark je voleo što su njegovi stari Mesecu ugradili i osećaj za humor. Konačno, Mesec bez humora ne bi bio pravi Mesec. Duhovitost je bila i njihova porodična odlika, zbog koje su imali, naročito njeni muški predstavnici, dosta neprilika i na sopstvenoj planeti, a kamoli među krućim civilizacijama. Neki put im je i glava bila u pitanju.

– Očekujte me za pola sata – javi se Mark.

– Do trenutka vašeg pristajanja ima dvadeset sedam minuta i trideset dve sekunde, ja sam već preuzeo komandu – reče Mesec.

– Vidi ti njega!

Dok su vodili ovaj razgovor, Bel-Ami je jurio prema Mesecu, uhvaćen u koridor kojim je upravljao veliki računar. Činilo mu se da mu je Mesec nadohvat ruke i da će se razbiti u njega. Bel-Ami onda odjednom ulete u orbitu i parabolično poče da se spušta ka krateru »Arhimedes«, gde se nalazio ulaz u Centar Službe. Dok je Bel-Ami ulazio u novu putanju, on primeti da se iza horizonta pojavljuje nešto svetlo belo i sjajno.

Istog trenutka zastade mu dah: veliki brod Poluks, poput džinovskog labuda, duga vrata i blago naglašenih krila, njihao se u orbiti. Veliki crveni grb Federacije treperio je na njemu. Očekivao ga je. Blaga svetlost koja je igrala oko njega pokazivala je da je zaštićen snažnim zaštitnim poljem, kao da je umotan u perje koje će ga štititi od udara, od napada i kradljivaca. Brod mu je dolazio u susret, da ga pozdravi. Njih dvojica za nekoliko sati otisnuće se u nepoznato, da se možda više ne rastanu, ali i ne vrate.

Mark ponovo uključi komunikator i doviknu:

– Jesi li mi ovo namerno priredio?

– Šta to? – praveći se da ne razume o čemu je reč, upita Mesec.

– Ovog lepotana koji mi ide u susret.

– Možda je to i slučajnost. Tek pre tri sata izvučen je iz silosa i ubačen u orbitu.

– Hvala – reče Mark i istog trenutka vide kako se pod njim otvaraju velika vrata kratera i on ulete u njega.

Kada je Bel-Ami zaustavljen, Mark uključi video na kome se pojavi slika ogromnog prostora osvetljenog reflektorima. Oseti kako Bel-Ami, postavljen na pokretnu traku, ide prema komori za iskrcavanje. Znao je da će ga trake odvesti do njegove lične komore za iskrcavanje, koja se nalazi neposredno ispod apartmana. Kroz dva minuta traka se zaustavi, a nad monitorom se upali mala svetiljka. To je značilo da može da izađe.

Oko njega sve je bilo prazno i pusto. Velika hala bila je zeleno osvetljena i u njoj ga niko nije dočekao. Zapravo, tu niko nije ni imao pravo ulaza sem njegovog oca i njega. Istog trenutka začu se glas:

– Dobro došli, komandante Mark! To je govorio Direktor centra. – Sastanak je prema zapovesti Vrhovnog zakazan za 90 minuta. Očekujemo vas.

– Hvala – reče Mark i uputi se poznatim vratima koja su se nalazila u dnu sale. Postavi svih deset prstiju na senzore sa strane i, za nekoliko sekundi, vrata se otvoriše. Pred njim se ukaza stepenište koje je vodilo gore. Bilo je to isto ono staro stepenište kojim su svu njegovi stari ulazili u svoje Mesečevo gnezdo, kako su zvali ovaj apartman. Mark na zidovima vide svoje dečje crteže kredom i neke račune koje je tu kao dečak izvodio njegov otac. Bilo je tu i ime neke devojčice, Danijele, čijeg se lica nije sećao. Zidovi stepeništa otkrivali su mnoge sitne tajne njegove porodice.

Kad je stigao pred ulaz u apartman, on oseti miris vruće kafe i prepršenog hleba, koji istog trenutka izazva glad.

U stanu ga je čekao Dejvi, koji se diže i pođe mu u susret. Dejvi je već držao čašu u ruci. Posle pozdrava, Mark ispi čašu svog omiljenog soka, a onda reče Dejviju:

– Popij još nešto dok ja odem da se obrijem.

U kupatilu, on izvadi iz džepa malu metalnu kutiju nalik na tabakeru. Na njoj beše ugravirana slika jedne barske ptice, ista onakva kakva se nalazila na starinskim keramičkim pločicama kojima su bili obloženi zidovi kupatila. Mark prisloni kutiju na jednu pločicu i dve slike poklopiše se tako da je izgedalo da se kutija tu zalepila.

To je bilo mesto sa kojeg je mesec oduvek davao tajne informacije svojim rođacima. Markov pradeda je, završavajući konstrukciju celog sistema mozga, postavio ovaj specijalni kanal za čije su postojanje znali samo odabrani pripadnici porodice. Tu su oni održavali svoju tajnu vezu. Mesec je preko tog kanala davao sve informacije koje je imao, a koje su im bile važne, čak i one koje ni njemu samom još nisu bile jasne.

– Koliko ćeš da ostaneš? – upita ga Dejvi kad se vratio.

– Vrlo kratko. Ti znaš šta treba da dobijem.

– Da, javio je stari. Kutije sa planovima Andromede 17. Sve je već spremno.

– Kolika je zapremina? – upita Mark.

– Kubni santimetar!

– Koliko vremena traje redovno informisanje.

– Dva meseca, a skraćeno, koje je sasvim dovoljno – pet dana.

– Dobro – reče Mark – daćemo da se sve pod šifrom prebaci na moju mašinu.

Pošto je doručkovao, Mark se sa Dejvom uputi u glavni štab. Tu ga je dočekala cela Direkcija, na čelu sa Antonovim, mladim inženjerom koji je vodio ovu sjajnu ekipu. On je pre nekoliko godina stradao na Jupiteru, posle čega su ga jedva sastavili. Od onda živi na Mesecu i rukovodi Direkcijom. Antonov je bio polukiborg, jer je u njega ugrađeno dosta veštačkih delova. Međutim, vedrina s kojom je Marku pružio ruku i prisnost njegovog bića govorila je da u njemu preovlađuje prirodno.

– Radujem se što vas vidim, komandante – reče Marku – još kao dečak sanjao sam o susretu s vama.

– Hvala – odgovori Mark.

– Za vašu misiju sve je spremno prema naređenjima Vrhovnog i Direktora Službe.

– Kakva je tajnost? – upita Mark.

– Apsolutna!

– Koliko ljudi zna za misiju?

– Od nas – samo ja, Dejvi i Mesec.

– Gospodo moja – reče Mark ostalima – žao mi je što i vi ne znate o čemu se radi, ali to sada ne može da se kaže. Uostalom, znam da niste radoznali kad su ovakve stvari u pitanju.

Svi su se nasmejali shvatajući šalu. Ipak Marku se učini da je jedan od njih malo zadrhtao i da čudnije posmatra. Imao je čudno lice, koje nije pripadalo ljudskoj rasi, već kao da joj se prilagodilo. Takvih je naravno bilo dosta u Galaksiji i nije bilo ništa neobično da savršeno sarađuju, čak i da doprinose napretku ljudskih poduhvata. Mark nije znao zašto mu se ovaj ne sviđa. Da li možda što je imao jedno metalno oko. Bio je to senzor kojim se verovatno videlo bolje nego pravim okom, ali ljudi su, kad izgube oko koje ne može da se nadoknadi, ipak radije birali veštačko, koje je imitiralo pravo, čak iako nije bilo toliko savršeno kao metalni senzor.

Na pločici koja mu je bila na reveru pisalo je St. Andrio B.

»Moraću da proverim ovog momka«, pomisli Mark.

– Komandante – reče mladi direktor – možemo li da pređemo na predmet našeg razgovora.

Kad je to izgovorio, Mark primeti kako svi prisutni izuzev Dejvija napuštaju prostoriju. Kad su otišli, on se obrati Direktoru:

– Mislite li da će oni ćutati?

– Nemaju kome šta da kažu.

– To isto izaziva povod za priču – reče Mark. – Kako je primljeno naređenje da mi se preda Poluks?

– Sa zaprepašćenjem. Niko nije verovao da će doživeti da taj brod bude korišćen. Niko se ne razume u njegovu tehniku i zato se ne bi usudio da leti njime. Čak smo čuli da želite da izvršite i neke prepravke.

– Da – reče Mark. – To ću uraditi tokom leta, ako bude potrebno. Danas bih samo želeo da odem gore i da mi zvanično predate mašinu.

– To će uraditi Dejvi – reče direktor. – Kad želite da vam predamo dokumenta? I imate li još kakvih želja?

– Dokumenta o slučaju, kao i sve ostalo, neka Mesec ubaci u moju mašinu; on sa njom održava vezu šiframa u kojima se samo oni snalaze, jer, kao što znate, moj računar

je pravo Mesečevo dete; on ga je isprojektovao i svojeručno napravio.

– Nisam to znao, pa to je sjajno – reče mladi direktor.

– Jesi li čuo stari – upita Mark Meseca.

– Naravno! Već sam počeo da radim – odgovori Mesec.

– Sjajno, stari – reče Mark i zajedno sa Dejvijem napusti direktorov kabinet. Uputili su se do piste sa koje će se popeti na Poluks.

9.

Mala sonda izbačena na snopu magnetskih talasa za deset minuta stigla je do Poluksa i, u trenutku kad je dodirnula njegov zaštitni pojas, otpora je nestalo. Sonda se prilepi za ogromno telo broda, tačno na mestu gde je nacrtan znak Federacije a tu se nalazio ulaz. Mark i Dejvi daljinskim upravljačem lako otvoriše vrata i uđoše u hodnik koji je vodio u unutrašnjost centralnog dela broda. Kad su došli do komandne prostorije, koja je bila prostrana i svetla, zastadoše da je osmotre. Marku se učini da čuje neki šum.

– Šta se to čuje? – upita Dejvija.

Ovaj oslušnu, a onda se nasmeja:

– Zar ne možeš sam da se setiš? Pokušaj.

Mark se zamisli i slegnu ramenima.

– To je nešto što si ti davno izmislio, ako se ne varam kad su imao sedamnaest godina.

Mark stvarno nije mogao da se seti.

– Nazvao si ga univerzalni razbijač tišine – reče mu prijatelj.

Tek tada Mark se seti jedne male sprave što ju je napravio kao mladić, koja je trebalo da, koristeći slabe vibracije u nekom prostoru gde vlada apsolutna tišina, uzleti i tihim zujanjem razbije apsolutnu tišinu, opasnu za putnike i istraživače koji rade u takvim uslovima. Predviđeno je da se upotrebljava u međuzvezdanim letelicama koje koriste specijalne pogone bez buke ili u različitim istraživačkim podmornicama što uranjaju u tečne ili gasovite planete. Naravno sve je to moglo drugačije da se reši, ali svima se svidela ta mala veštačka ptica nalik kolibriju.

I dok su zastali, gledajući u različite čudne ekrane i sprave u brodu, mala spravica polete prema njima, a onda ih obiđe i ponovo nestade u dugačkim hodnicima velike letelice.

– Slatka spravica – reče Mark – zaista sam zaboravio da sam je ja napravio.

– Ona će biti tvoj verni saputnik – dodade Dejvi.

Oni se približiše komandnom pultu na kome je začudo bilo vrlo malo dugmadi i sprava. Mark dodirnu žuti senzor i istog trenutka začu se glas Meseca:

– Moj pozdrav. Jeste li zadovoljni spravom? Ništa bolje čovek nije napravio i nema izgleda da će skoro napraviti. Taj brod je ispred vremena.

– Ne znam – reče Mark, – možda je baš tako.

– Napravite jedan kratki let – savetova Mesec – samo do Urana. Mislim da bi bilo pametno.

– Važi. Obezbedi uslove.

– Sve je u redu, koridori su prazni i biće tako čitav sat, što je za ovu spravu i suviše.

– Onda letimo – reče Mark Dejviju – Drži se stari!

Oni sedoše u velike i duboke fotelje i oko njih se odmah stvori specijalni zaštitni pojas koji se automatski uključuje pre poletanja. Mark programira let sa nekoliko brojeva. Osetiše kako Poluks zadrhta prilikom uključenja pogona i onda polako krete oko Meseca, da bi došao do tačke odakle će se usmeriti prema Uranu, koji se nalazio na suprotnoj strani od Sunca. Za nekoliko minuta bili su na putanji.

– Sme li se do daske? – upita Mark.

– Ne – odgovori Mesec – samo peti deo brzine, da vidimo kako diše motor. Ja ću da vodim. Sklonite ruke.

Brod je neosetno ubrzao. Uskoro se više nije video ni Mesec, a Zemlja se samo naslućivala na zvezdanom nebu. Putanja ih je vodila prema Jupiteru, koji se nalazio perijovu i oni proleteše kroz njegovo mangetsko polje, malo iznad Evrope, pravo ka Uranu i njegovim tamnim satelitima. Više nisu osećali nikakvo ubrzanje. Mesec ih je vodio kako je sam ocenjivao da treba. U stvari, leteli su sve brže i brže. Prošlo je nešto manje od pola sata kad su već mogli videti požar koji su ljudi, pre sto godina, zapalili na Uranovom satelitu Arijelu. Poluks naglo uspori, da bi jasno mogli da vide pusti Uranov svet.

Mark je sve to video već toliko puta da ga nije ni zanimalo. Odjednom, upita Dejvija:

– Ko vam je onaj St. Andrio B.?

Dejvi se malo iznenadi:

– Što pitaš?

– Ili sam ga negde već video, ili mi se ne sviđa. Ne mogu tačno da ti kažem.

– Da ti pravo kažem, ne znam – odgovori Dejvi. – Došao je odnekud sa spoljnih svetova. Važi za velikog stručnjaka hibernacije i za izuzetnog biologa, super-stručnjaka za živa tkiva. U stvari, o tome vrlo malo znam. Mogu da proverim.

– Ne treba. Hvala. Ili, bolje, proveri kad se vratiš. Mislim da to može biti važno. Znaš, imam neko predosećanje. A ja sam sujeveran.

Dejvi ga ozbiljno pogleda i taman htede još nešto da kaže, kad se začu Mesečev glas:

– Sada vas vraćam kući.

Činilo im se da su za nekoliko trenutaka stigli do Meseca, a bila je to samo petina brzine broda. U stvari, maksimum koji se sme koristiti u okviru Sunčevog sistema.

– Stigosmo! – ču se ponovo glas.

– Važno je da smo stigli živi – našali se Mark. – Ti voziš kao lud. Nikad više neću sesti u vozilo koje ti voziš.

– Kako vam volja? – odgovori Mesec.

Za pola sata već su bili u bazi i Mark primeti da prvo biće koje su sreli beše St. Andrio, koji im se odmah pridruži i zapita ih:

– Jeste li leteli na Poluksu?

– Kako se uzme – reče Mark, a onda polušaljivo, nekim provincijskim jezikom, koji se govorio na ivici Galaksije, upita:

– Je li sinko oklen si ti?

St. Andrio se ne zbuni:

– Iza Altaira – reče.

Marku je odmah bilo jasno da laže. Iza Altaira su živela kosmata bića, dosta neinteligentna, a ovaj je ličio na gušterolikog. Mark se odmah setio – St. Andrio je bio gušteroliki; oni imaju tu kameleonsku osobinu da se, iako skoro sasvim gušteri, pretvore u druga bića, ako se sa njima druže ili imaju u blizini njihov model.

»Znači tako«, pomisli on, »momak nije čist!«

– Tom letelicom može se stići čak i iza Andromede za svega nekoliko dana – nastavi da provocira St. Andrio.

– Sinko, može se s njom i u smrt, čim se pritisne dugme. A što pitaš, da nemaš tamo nekog milog i dragog?

– Ne – reče ravnodušno St. Andrio – nego mislim da je to jedan od najdaljih svetova s kojima redovno održavamo vezu.

– Koliko ja znam – reče Mark – na ovom svetu ima i daljih svetova.

St. Andrio se izvini i uđe u neki sporedni hodnik, a oni nastaviše u centar Službe. Tamo ih je čekao direktor Antonov, i Mark ih pozva na ručak u svoj apartman. Dok su jeli, nastaviše razgovor o misiji, a onda Mark reče:

– Ovaj dečko, St. Andrio, trebalo bi da ode malo na Zemlju, mislim da sa njim nešto nije u redu. Ovde je opasan, ili bi mogao da bude opasan.

– Ali, ovde je započeo neki sjajan eksperiment sa živim tkivima.

– Neka je. Poslušaj me – reče Mark direktoru. – Sumnjam u njega. Je li, Meseče, šta ti misliš o tome gospodinu?

– Mislim da ste u pravu. Ja ne znam šta je u pitanju, ali meni se on ne sviđa. Podaci koje traži od mene suviše su neobični za jednog biologa. I suviše je vešt u postavljanju zavrnutih pitanja. Sve što pita izgleda besmisleno, ali ima neku logiku. Mislim da se interesuje za svet Andromeda 17.

– Odakle je? – upita Mark.

– On kaže sa Altaira, ali izgleda da je gušteroliki. Iako ne smem da tvrdim dok ne dobijem parče njegova tkiva.

– Nema problema dobićeš ga – reče Antonov.

– S kim održava vezu? – upita Dejvi.

– Skoro ni sa kim – reče Mesec – sem što povremeno na Zemlju šalje neka pisma.

– U redu – reče Dejvi – spremi sve informacije i sadržinu pisama koja je slao.

– Na žalost – reče Mesec – pisma ne kontrolišem. Čak nisam ni mogao, on ih je pisao u mraku jer gleda svojim senzorskim okom.

Mark se pogleda sa ostalima. Bilo im je jasno da St. Andrio ne samo što je sumnjiv, već je sigurno i zaverenik. Ali kakav i čiji?

– Gospodo – reče Mark – vreme je da se oprostimo. Ja polazim za pet minuta.

– Ali, vaš let je planiran za sutra, uz prisustvo cele Direkcije.

– Mislim da je ovako bolje – reče Mark. – Ujutru, kada se momci probude ja ću biti na trećini puta do Labuda Beta, a to je vrlo važno, zar ne Meseče?

– Da šefe – reče Mesec.

– Onda da se pozdravimo – reče Mark i rukova se sa obojicom, a oni ga otpratiše do vrata koja su vodila na stepenište za pistu. Iza Marka zatvoriše se vrata, a Antonov i Dejvi ostadoše u Markovom apartmanu. I dok su oni sređivali posuđe i malo doterivali stan, Mark je već bio na Poluksu.

Kad je svoj mali brodić ubacio u specijalno spremište, namenjeno pomoćnim vozilima i sondama, on se uputi komandnoj sobi. Stade pred lepi pult, pomilova senzore i ručice, a onda se javi:

– Poveži me s direktorom.

– Odmah šefe – reče Mesec.

– Do viđenja momci – viknu. – Polećem. I ti, bledoliki, zdravo. Prati me koliko možeš i javljaj samo Vrhovnom i Montiju ako budeš mogao.

– Jasno, Mark – reče Mesec. – Ne brini ni za šta do za sebe samog. Moje poruke dobijaćeš redovno. Tvoj uređaj će ti ih sam protumačiti.

Mark klimnu glavom, ali to niko nije mogao da vidi, i dodirnu polako komande Poluksa, koji se najkraćim putem uputi izvan Sunčevog sitema. Uskoro je Sunce već bilo veličine jednog Sirijusa, a za pola sata – jedna neprimetna zvezda u velikom nebeskom crnilu.

Mark je opet imao onaj poznati osećaj da juri u budućnost.

10.

Žućkasta boja na monitoru kontrole udaljenosti pokazivala je da se Poluks od Sunčevog sistema udaljio više od jedne svetlosne godine. Mark uključi veliki monitor da osmotri reon u kome se nalazi. Za sada, nije se videlo ništa sem dalekih zvezda koje su izgledale isto kao kad ih čovek posmatra sa Zemlje. Tražio je nešto drugo: prve predstraže čuvara neba. Ljude miševe, kako ih je on zvao. U tom reonu već je počinjao njihov svet, jer taj reon

nikog nije interesovao zbog potpune praznine, u kojoj su se nalazili samo različiti otpaci – delovi kometa, raspadnutih planeta, bezlična prašina, ili komadi leda i ugljenika. U tom prostoru, koji nikome nije bio potreban između svetova krstarili su brodovi mišolikih, brodovi lopova, krijumčara, ili velike fregate pirata, koje su često napadale transportne brodove koji nisu dobro naoružani.

Ljudi miševi, neka vrsta ružnih patuljaka, raspolagali su minijaturnim brodovima, kao što su i sami bili minijaturni. Brodovi su im bili promera do dvadeset metara, a njihovi vlasnici mogli su da budu najviše šezdeset santimetara. Nikada niko nije uspeo da odgonetne pogon tih njihovih mišolovki, kako su ih popularno zvali astronauti, ali su leteli brzinama od deset i više parseka, što se kosilo i sa teorijom. Oni su u tren mogli da pređu u hipersvemir, pa čak i u najveće moguće daljine koje su samo oni poznavali. Njima nije trebalo da prelaze iz jedne paralele u drugu; mogli su da ih preskaču, što je isto tako bilo skoro nestvarno. Nisu podnosili nikoga sem pomalo ljude. Bili su oduvek sami i ponosni, ali su zato, za novac ili neku drugu naknadu, hteli da služe svakome, kao što su bili u stanju i da svog poslodavca za trenutak iznevere i opljačkaju, ako su za to imali šanse.

Mark je odavno održavao veze s njima, i uvek imao neke neraščišćene poslove i račune. Uvek su ili oni njemu, ili on njima, bili nešto dužni što je produžavalo njihovu vezu. Bio je prema njima podrugljiv, ali oni to nisu primećivali, jer nisu imali osećaj za takve stvari. Nisu osećali finese ljudskog govora XXIX stoleća nove ere.

Mark je znao da su oni negde tu i da je dovoljno da samo zaustavi svoj brod, i oni će se pojaviti. Zaustavljanje broda odvijalo se na poseban način. Brod se nije zaustavljao smanjivanjem brzine jer je to bilo gotovo nemoguće u ovom beskraju, gde ne postoje nikakve druge sile sem inercije, već je morao da uđe u orbitu koju sam sebi odredi. Poluks je imao orbitu koja je počinjala prečnikom od deset miliona kilometara, dok se ne bi smanjila na samo sto kilometara, kad se smatralo da brod miruje, jer se tada isključivao pogon i brod bi se polako kretao klateći se kao da vibrira.

Kad je konačno prestao rad motora i brod ispunila apsolutna tišina, istog trenutka odnekud iz unutrašnjosti broda dolete ptičica i poče da razbija tišinu. Za Marka je jedna etapa puta završena. Od ovog trenutka počinjala je avantura. On uključi energetske štitnike debljine do 50 kilometara, a istovremeno i senzore koji će pratiti sva kretanja u regionu do milion kilometara. Oni su mogli da uhvate kretanje zrnca peska u celom tom regionu.

Kada je sve obavio, Mark se osetio konačno slobodnim. Tog trenutka prekidala se svaka veza sa Zemljom. On se, po svom starom dobrom običaju, svuče, okupa se i leže da spava pored velikog ležaja ispred komandnog pulta. Ptičica je tiho zujala nad njegovom glavom, brodski senzori osluškivali su prostor i pripremali mu informacije za jutro.

On nije imao običaj kao drugi astronauti da programira svoje spavanje. Spavao je koliko mu se spavalo. Nije imao čega da se plaši. Snažni štitnik branio ga je od svega postojećeg. Možda bi mogla da ga ugrozi jedino neka neutronska zvezda ili crna jama, ali toga u ovom delu svemira nije bilo. Spavao je dubokim snom, sanjajući Lornu s kojom je proveo tako lepe dane na Himalajima. Smešio se zbog toga u snu. I to naravno niko nije mogao da vidi sem stari dobri Mesec, za koga je jedan kanal ostao otvoren.

Najosetljiviji senzori boležili su da se iz velikih daljina, kroz crni

prostor, približava čitavo jato minijaturnih letelica, baš onih koje je Mark očekivao. Polako, gomilale su se oko snažnog štitnika od kojeg su se odbijale. Nisu mogli znati ko se nalazi u velikom brodu, istom onakvom kakav su već jednom videli, ali su mu oznake nešto drugačije. Između sebe su menjali poruke, pokušavajući da odgonetnu šta piše, ali nisu uspevali. Isto tako ni njihovi pozivi nisu urodili plodom. Brod je mirovao u svojoj orbiti i iz njega niko nije odgovarao. Poluksov informativni centar odlučio je da je bolje da Mark spava nego da ga zbog ove sitnice bude.

A Markov san bio je dubok i sladak i trajao je već skoro dvadeset sati. Konačno, on poče da se budi i isteže u krevetu, kako bi svoje mišiće oslobodio sna. Samo na trenutak baci pogled prema monitoru, i ugleda nekoliko poznatih tačaka. Nasmeši se jer je to i očekivao i ode u kupatilo da se istušira. Tuševi programirani za buđenje bacali su na njegovo telo dobro izmešane mlazeve hladne i tople vode i nekih tečnosti koje su ga osvežavale, unoseći u njega novu energiju. Za to vreme kuhinja mu je spremila laki doručak sa mnogo kafe i soka. On sve to ponese pred veliki pult, namesti se da doručkuje, dok je na velikom monitoru posmatrao male letelice Mišolikih kako kruže oko njegovog zaštitnog zida. Neprekidno su zvali, što se videlo po malim bljeskovima na signalnoj traci, ali on ih nije uključivao.

Kad je završio sa obedom, uključi snažni signal svoga komunikatora i onda se javi:

– Zdravo pacovi!

Posle kratke pauze koju je izazvao šok od njegovog glasa, začu se radosni glas Mišolikih koji su ga prepoznali:

– Zdravo komandante. Znači, vi ste u tom čudovištu.

– Kako ste samo pogodili?

– Što nam se ne javljaš, zovemo te pola dana?

– Spavao sam!

– To liči samo na tebe. Mogli su da te pokradu.

Mark se nasmeje:

– Ko? Što vi niste pokušali?

Nije bilo nikakvog odgovora, već dođe novo pitanje:

– Možemo li k tebi?

– Ne. Ovde nema mesta za one koji se ne kupaju. Da li je Oposum među vama?

Mark je tako zvao njihovog vođu, jednog čvrstog i lukavog patuljka, koji je ovu razularenu bandu uspeo kako-tako da organizuje i gospodari njome. Otkako je on na vlasti, oni su postali sila. Pre su svi mogli da ih tamane kako su hteli.

– Nije. On je na »Olupini«.

»Olupina« je bila jedan veliki eksperimentalni satelit za let između zvezda, koji je doživeo nezgodu, pa su ljudi morali da ga napuste još pre tri stotine godina. Na njemu su se neko vreme zadržavali pirati, zatim jedna grupa Mutanata, koje su ljudi morali da istrebe, i, konačno, tu su se naselili Mišoliki i od velikog satelita napravili pravu svoju prestonicu. Stvorili su mu veštačku atmosferu i proglasili »Olupinu« svojom zvaničnom teritorijom, pošto su pre toga Federaciji zvanično platili neku smešnu sumu.

– Zar još postoji ta »Olupina?« – upita Mark.

– Postoji, i na njoj uvek možeš naći Oposuma. Imaš li nešto za njega? Ti znaš: on ne voli da mu se dolazi praznih ruku.

– Možda i imam nešto za njega. Povedite me tamo. Gde vam je sada burdelj?

– Jedan parsek prema Biku.

– Znači, za mene dvadeset minuta – reče Mark.

Nije hteo da kaže da je njegovom brodu donde potrebno nekoliko sekundi, jer bi to bilo suviše opasno. Vest bi brzo obišla Galaksiju. Sa mišjih brodova začu se smeh. Podsmevali su mu se.

Jato letelica Mišolikih polete prema Biku, ali Mark zapazi da je njih desetak odletelo u drugom pravcu. On je pratio glavnu grupu i tačno za dvadeset minuta ukaza se »Olupina«. Bila je stvarno ogromna građevina, promera čitavih sto kilometara. Imala je svoju veštačku gravitaciju i atmosferu debljine dva kilometara, koja se neprekidno regenirisala zahvaljujući velikim kontejnerima napunjenim algama.

Poluks se zaustavi na pet kolometara od »Olupine« i svojom masom prodrma je, a Mark sa zadovoljstvom vide kako iz rupa izlete na površinu čitava gomila patuljaka. On se onda prebaci u Bel-Ami i spusti se dole. Spustio se tačno pred njihov stan, jednu veliku prostoriju pretvorenu u krčmu. Bel-Ami se priljubi na zarđalu pistu olupine, a Mark obuče svoje najčvršće odelo, ojačano najsnažnijim metalnim i kristalnim nitima. Prvo ispusti deset sanduka lošeg viskija na pistu i sačeka da dobije dozvolu za izlaz. Ubrzo se začu glas Oposuma:

– Komandante Mark, dobro došli na »Olupinu«. Zašto ne izlazite?

– Evo me stižem – javi se Mark.

Kada je izašao, zapahnu ga teški miris miševa, ali znao je da mora da ga otrpi. Na deset metara od Bel-Amija ugleda gomilu patuljaka koji su gledali u njega ali više u sanduke koji su ležali kraj čamca. Mark polako izgura sanduke van zaštitnog pojasa, ali, iako je video da su spremni da se bace na njih, patuljci su čekali mig za to. Tada se kroz gužvu probi Oposum, koji je izgledao vrlo dekorativno. Bio je obučen po uzoru na nekog razbojnika iz osamnaestog veka. Imao je crvenu, svilenu košulju, plave pantalone i divan šešir na glavi, ispod koga su virili čuperci neke zlatne perike. Za pojasom, nosio je dva noža i mali fotonski pištolj. Na nogama je imao crvene čizme. Mark je znao da u džepovima nosi različita minijaturna oružja i da je opasniji nego tri Mutanta. Seti se kako bi Oposumu lepo pristajao onaj mač iz Bel-Amija, ali daće mu ga tek na kraju misije, ako sve bude kako treba.

Mark izađe iz zaštitnog pojasa i Oposuma dodirnu rukom u znak pozdrava.

– Ave komandante – reče Mišoliki.

– Ave, pacove – reče Mark. – Još te nisu odrali?

– Kao što vidiš, nisu. Takvi se još nisu rodili.

Posle pozdrava pođoše ka krčmi, iako je Oposum sve vreme gledao prema sanducima s pićem. Mark se pravio da to ne primećuje i da je zaboravio na poklon. Ušli su u krčmu, koja je bila nešto najsmrdljivije i najgroznije što je Mark video. Sve je bilo zagađeno, iscepano i polomljeno, ali pacovima se činilo sjajnim. Oni se nisu razumeli u ovakve poslove. Uostalom, sve je bilo u stilu svemirskih svratišta. Oprema je bila standardna. Tu su se nalazile stolice i stolovi različitih veličina, ležaji za bića koja su tako koristila usluge, trapezi za one koji lete. Samo je toalet bio jedan i iz njega je izbijao ubitačan smrad. Oposum je znao da Mark ne podnosi ovu atmosferu i odveo ga je u svoju sobu. Kada su seli, Mark se navodno nečega seti i reče:

– Ej, bogati, zaboravio sam! Pošalji ljude za one sanduke s pićem. To sam doneo vama.

Oposum izađe i mahnu patuljcima koji se sjuriše i za tili čas dovukoše sanduke s pićem. Dva odmah prebaci u svoju sobu, a druge ostavi za potrebe ostalih. Krčma se ubrzo napuni patuljcima, koji su besomučno pili i vikali. Oposum je, međutim, da bi se pred Markom predstavio kao pravi gospodin, odnekud izvadio jednu finu kristalnu čašu, a zatim još jednu, i obe napuni pićem. Mark odbi jer kada leti ne pije, a Oposum navali. Videlo se da je oduševljen poklonom.

– Dakle – reče on. – Komandante otkuda vi u našem kraju?

Mark nije okolišio:
– Poslom, pravo do tebe. Potrebno mi je nekoliko malih informacija.

– Zavisi kakvih. I da li ih mi imamo.
– Možda ih i imate. Reći ću ti odmah, da se ne pravimo smešni. Šta je to sa Andromedom 17?

Oposum se trže i pogleda zamišljeno u Marka. Njegovo šiljato lice još više se zašilji i potamne, a oči mu postadoše mutne.

– Da – reče on. – Čuje se da se tamo nešto događa. Priča se da tamo gubite bitku. Ali se ne zna od koga, zar ne?

– Znači, nešto znaš?
– To smo čuli, ali ništa više.

– Koliko? – upita Mark.
– Šta koliko? – Oposum se napravi da ne razume.

– Koliko košta istina?
– Sada nema cenu, jer je ne znamo.

– I to je sigurno? – upita Mark.
– Da. I da znamo, ne znam bismo li smeli da znamo, a kamoli da kažemo. Stvar izgleda suviše opasna, jer je nerazumljiva. Velike sile su tu upletene. Veće nego što ste vi ljudi.

– To me ne zanima – reče Mark. – Ja hoću da znam pojedinosti. Možeš li sve da saznaš?

– Mogu da pokušam.
– To sam i hteo – reče Mark. – Koliko ti treba vremena?

– Dan-dva.
– Dobro. To sam hteo da čujem – odgovori Mark. – Toliko mogu da čekam. Ako bude sve kako treba, imam za tebe super-poklon. Nećeš se pokajati.

Oposumu odjednom zasijaše oči, jer je znao da su Markovi pokloni uvek nešto naročito. A on mu je pre desetak godina naručio nešto za čim čezne otkako zna za sebe. Možda je Mark baš to i doneo, ali nije imao smelosti da direktno pita.

– Je li to ono što ja mislim? – reče napokon.

– Možda – reče Mark dižući se. – Idem sada. Za dva dana očekujem da nešto saznam a onda ću vam isporučiti ono za čim čeznete čitavu večnost. Pazi mali, imam samo dva dana vremena.

– Ne brini – reče Oposum. – Sve što mogu saznati, znaćeš i ti. Neću te izneveriti, ali nemoj ni ti mene.

Mark napusti krčmu a Oposum ga otprati do Bel-Amija. Mark im onda gurnu još pet sanduka pića. Vide kako iz krčme istrčavaju patuljci, na licu mesta otvaraju sanduke i natežu boce. Bel-Ami se bešumno odvoji od piste i polete ka Poluksu.

Za nekoliko minuta Poluks je već bio daleko izvan tog regiona. Mark nije želeo da ga nepoznati neprijatelji, koji sigurno osmatraju, povežu sa ovim patuljcima. Svetlosnu godinu dalje, on ukotvi Poluksa. Bilo je vreme da se upusti u proučavanje dokumenata koje mu je spremila Direkcija Meseca.

11.

Dok se ogromni Poluks ljuljuškao u svom velikom energetskom ogrtaču, Mark je prvo otišao da se dobro okupa i skine sa sebe smrad mišjeg sveta, a zatim da ispere grlo dobrom čašom viskija. Onda se izvali na udobni ležaj u svojoj komandnoj kabini, koju je inače koristio kao kuhinju, trpezariju i vežbaonicu.

Pre nego što je uzeo rikorder za čitanje ćelija informacija, on još jednom proveri odbrambeni sistem i odluči da udvostruči njegov obim, jer su se u ovom regionu već mogli pojaviti crni žderači, neka čudna vasionska mahovina koja je proždirala energiju i materiju. Kada je sve to obavio, on uključi rikorder.

Jedan prijatan ženski glas započe priču o istorijatu sveta Andromeda 17. Priča je bila u skraćenoj verziji, ali je svaki čas pominjano poneko ime iz Markove porodice. Ovu priču on je dobro znao i od svog računara zatraži da mu na velikom monitoru da poslednju sliku Andromede 17. Istog trenutka ceo zid se pretvori u ponoramu jednog malog zvezdanog sistema, koji je, zbog dobre dubinske oštrine monitora, izgledao kao maketa ili velika igračka.

Malo veštačko sunce bilo je u sredini, a oko njega kružile su planete čije su putanje bili u različitim ravnima, koje su se međusobno sekle pod uglovima od 6 do 90 stepeni. Međusobna udaljenost njihovih putanja bila je jednaka i sve je ličilo modelu nekog atoma, oko čijeg jezgra kruži 17 čestica. Snimak je pokazivao i mnoštvo malih tačkica, koje se kreću kroz sistem. Mark je znao da su to transporteri koji materijale i osoblje prenose između malih svetova.

Pažljivo je posmatrao Andromedu 17 i pokušavao je da joj nađe slabu tačku, najpogodniju za napad. Činilo mu se da je nema, jer je raspoređenost planeta bila takva da je svaka strana bila branjena u svakom trenutku. Nije mu bilo jasno šta je to moglo da paralište i osvoji sistem. Najverovatnije se moraju povezati dve stvari: izdaja iznutra i napad spolja.

Njegovo razmišljanje prekide treperenje crvenog svetla na monitoru upozorenja. On uključi video koji je pokazivao panoramski predeo oko broda. Jedva se naslućivalo prisustvo nebeskog svetla. Nešto je zatamnjivalo vidik. Ono u šta je sumnjao i od čega se obezbedio pojavilo se i počelo da ga opkoljava.

Crna mahovina već se potpuno navukla preko njegovog zaštitnog pojasa i znao je da će se uskoro njen sloj povećati i ona će početi da proždire energiju koja ga štiti, ako bude mogla da zagrize ovo što im je on pripremio. Ta mahovina je dosad uništila stotine i hiljade brodova, koji su se zbog nečeg zaustavili u vasioni i uključili svoje štitnike.Kada bi završila ždranje, ili bolje rečeno usisavanje, ostavljala je samo kostur broda i kosture ljudi; sve ostalo bilo je uništeno. Putnici vasionom često su nailazili na takve olupine. Mahovina bi se, po uništenju nekog objekta, razilazila i niko joj nije mogao naći trag, isto kao što niko nije znao ni odakle je dolazila. Neki teoretičari tvrdili su da se ona kreće jednodimenzionalno kroz sve postojeće dimenzije i da je zato nedokučiva. To, naravno, nije dokazano, kao što ni bilion drugih pojava u vasioni nije moglo biti shvaćeno.

Jedini koji su se sa njom uspešno borili bili su Mišoliki. Njihovo smešno energetsko oružje razaralo je i najveće koncentracije tih crnih oblaka kao da su paperje. I ne samo da su je vešto razarali, već su je i koristili kao pogon za svoje male

mašine, što isto tako još niko nije smeo pouzdano da tvrdi.

Mark uključi svoja svetla pokušavajući da rasvetli mrak koji je okružavao brod, ali napolju, sem crnog zida tame ništa nije moglo da se vidi. On je mogao da se oslobodi tog omotača. On jedini, ali niko nije smeo znati da Poluks raspolaže takvim oružjem. To zadovoljstvo oslobađanja ostaviće Mišolikima, a njima će se onda učiniti da im on ostaje dužan, što je i njemu odgovaralo. On nikako nije voleo da im računi budu izmireni.

Uređaji na pultu pokazivali su da žderači ne uspevaju da zagrizu štitnik, iako je njihov pritisak bio strahovit. Negde iza tog crnog pojasa, Mark je to znao, Oposum posmatra sve šta se događa i samo čeka priliku da napadne. Pretpostavljao je s kakvim zadovoljstvom razmišlja o mukama kojima je Mark izložen. Bio bi strahovito razočaran da zna pravu istinu, ali je nikad neće saznati. Njemu mora ostati njegovo zadovoljstvo.

Dok ne prođe dva dana, koliko je Oposumu dao vremena, ima još dosta, a Mark je trebalo još da pregleda i podatke koje je dobio od Meseca. S nestrpljenjem je očekivao njegovo tumačenje slučaja. Dobro je znao da će Mesec svoj izveštaj sastaviti od gomile nejasnih informacija, kao jedan neprihvatljiv zaključak iz koga će tek Mark moći da izvuče suštinu. Mesecu se obraćao kao jednom čisto materijalnom biću, sa veštačkim duhom koji je izlazio iz spleta žica, kristala i tečnosti, koje kruže, raznoseći čestice sa informacijama različitim centrima za analizu.

Mark je voleo bledolikog, jer je on bio zakleti čovekoljubac imao je rezon čoveka s početka drugog milenijuma, kad je došlo do obnove humanizma. Mesec nije mogao da veruje u nesto sto bi bilo van postojećih i poznatih činjenica. On je, najzad, bio ljudski proizvod.

Gomila informacija ponavljale su se na kontrolnom monitoru: stotine šifara koje su jednu drugu potirale, skice, dijagrami, slike veštački izazvanih supernovih, zatim sve pojave nepoznatih tela u poslednjih deset godina. Kada je isporučio sve te informacije, Mesec je doneo zaključak koji je glasio:

Iz ovog što je izloženo, nema rešenja.

Mnogo pozdrava od Meseca, s ljubavlju!

Marku je to bilo dovoljno. Znao je gde će naći rešenje, iako je ono više nego stravično. Pitao se kakve su njegove šanse u sukobu sa neprijateljem koji ga očekuje.

Iako je saznanje do koga je došao bilo u stvari strašno, Mark je, umoran od višečasovnog proučavanja podataka, kad se ostavio svega, odmah zaspao. Znao je da sada može da krene u akciju i da ovlašćenja koja je dobio može da koristi. Bio je to prst sudbine što su njega poslali u ovu misiju. Prvi put su njegove šanse bile ispod pedeset procenata, što se nikada ranije nije događalo.

Spavao je duboko sred te ogromne crne kugle koja je pokušavala da prodre u sopstvenu šupljinu gde se nalazilo to veliko more energije. Dok je Mark spavao, mala veštačka ptičica treperila je nad njim, remeteći tišinu, i time mu omogućila da mirno spava, a kad je on zahrkao i razbio tišinu, ona se spustila na pult kraj njega, kao da je sada na nju vreme za san.

Posle dosta vremena pažljivi pisak njegovog alarma probudi ga iz sna. On se podiže i pogleda na sat, vide da je spavao više od polovine dana. Alarm je još radio, znači nije što se neobično događa. On uključi video i ugleda prazno nebo ispunjeno zvezdama. Neko je sve raščistio. Mark tada izbroji na radaru

pet jata malih brodova, koji su rotirali kao jata satelita oko njegovog štitnika.

On uključi vezu:

– Zdravo pacovi! Jeste li pojdrali đubre koje je htelo da me uguši. Mora da je bila velika gozba!

– Zamalo da te pojede – viknu Oposum. – Jesi li se uplašio?

– Prilično, ali nadao sam se da ste vi, stari žderači đubreta, spremni da me oslobodite. Suviše je vredno ono što nosim da biste me prepustili propasti.

Kroz audio začu se zadovoljno mrmljanje patuljaka.

– Možemo da se vratimo u krčmu? – viknu Mark. – Nećemo, valjda, sred neba da se dogovaramo o poslu.

– Važi – javi se Oposum. – Čekam te dole. Samo spremi sve što imaš.

Istog trenutka oni nestadoše s vidika brzinom koja je svojstvena samo njihovim letelicama, a pogotovu sada kad su se nagutali te energetske mahovine. Mark krenu za njima i uskoro se ukaza olupina. Obezbedivši Poluks, on se Bel – Amijem spusti pred krčmu, gde su svud okolo ležale ispijene i razbijene boce viskija. Tu ga je čekala bulumenta smešnih patuljaka i Mark primeti da mnogi imaju povrede na njuškama, koje su sigurno zadobili u opštoj pijanoj tuči. Sasvim uza zid ugleda neko biće, koje, kad vide da je opaženo, nestade u jednu pukotinu. Bio je to jedan Gušteroliki, ili, kako su se zvanično zvali, Gila-čovek.

Mark je znao da mora da bude oprezan, jer Gila-ljudi znaju da budu podmukli i opasni. Još ako su se povezali sa pacovima, onda je već u opasnosti. O tome treba obavestiti Mesec.

Vrativši se u brod, Mark se naoruža, a onda spusti još tri sanduka viskija, i u ruci ponese kutiju u kojoj se nalazio glavni poklon za patuljke. Koliko god da ih je privlačilo piće, oni su ipak netremice gledali u kutiju koju je nosio sa sobom, jer su izgleda znali šta im donosi. Mora da se Oposum izlajao. Ostavivši kutiju na platformu, Mark im izgura piće izvan svog zaštitnog pojasa i oni ga odmah ponesoše u krčmu. On s kutijom u ruci pođe za njima. Dok se približavao krčmi, vide kako mu u susret dolazi Oposum, koji je već pružao ruku da prihvati kutiju, ali je Mark zadrža u svojoj ruci.

– Dobićeš je tek unutra – reče Mark tiho.

– Izvršićemo razmenu. Zar se nismo tako dogovorili?

– Nemaš poverenja u mene? – upita Oposum.

– Imam, ali poštujem dogovor!

– Spasli smo te smrti! Zar to nije dosta?

– Hvala na trudu, a i vi ste od toga imali koristi. Uostalom možda sam se i sam mogao spasiti. Hteo sam, možda, da vas iskušam.

Oposum ga zamišljeno pogleda.

Ušli su u krčmu i odmah zatim u Oposumovu sobu. Ostali su gledali za njima. Najzad, seli su jedan naspram drugog i Mark, pokazujući kutiju reče:

– Ovo ćeš dobiti za informaciju. Za spasavanje ste dobili piće. Recimo da vam ostajem još malo dužan. Ima vremena da vam to vratim. Je li važi?

Oposum je oklevao, ali je znao da se sa komandantom više i dalje ne može pogađati. Oklevao je više nego što treba, da bi svom položaju pridao neku važnost, a onda reče:

– Važi!

– Dakle?

– Saznali smo i dosta i ništa. Išli smo i na lice mesta. Tamo se nešto čudno zbiva, nešto što ni mi ne razumemo. Prvo, izgleda da su vaše planete mrtve, da su uništili sve ljude, jer sve vrvi od brodova Mutanata i Gila-ljudi. Nismo videli ni jednog vašeg. Ipak ne znamo sve tačno, jer nismo mogli da prodremo u sistem,

pošto ga čuva neka sila koja nam je onemogućila da uđemo među planete. Nismo mogli da prodremo ni na koji način. Sve mi miriše na nekoga ko je došao spolja. Mutanti i Gila-ljudi ne bi to mogli sami.

– Gila-ljudi su vaši prijatelji, zar ne?

– Mi nemamo prijatelje, ali ni neprijatelje.

– Video sam jednog na olupini!

– Da, postoji jedan, ostao je tu jer mu se pokvario brod.

Dok je to govorio, Oposum je rukom pokazivao Marku da u stvari na olupini ima pet Gila-ljudi.

– Je li to sve – upita Mark.

– Ne znam – reče Oposum. – Možda i jeste.

Mark onda raspakova kutiju i otvori je pred patuljkom. Kad ju je otvorio, pozva Oposuma da zaviri, a ovaj se naže, i, kad vide šta je unutra, oči mu zažagriše.

– Mislim da ovo vredi više!

– Dobro, ima još nešto malo – reče Oposum. – Postoji jedna poruka za tebe. Ti znaš onu rupu debelog Jarca sa Vodolije.

– Čuo sam za nju – reče Mark.

– Tamo se snabdevamo pićem i koječim drugim. Kod njega, u klozetu, neko je na zidu ostavio poruku za tebe. Kakva je poruka, ne znamo, i ko ju je ostavio – ne znamo. Poruka je još tamo ako je neko nije ubrisao. Ali pošto znam tog Jarca onda je poruka sigurno još tamo. On to ne bi čistio ni za milijardu godina.

– Otkud znaš? – upita Mark.

– Rekao mi je to jedan odvratni Polip, koji se tamo izležava u uglu i kod Jarca liže pod i otpatke. Pitao me je da li te znam. Rekao sam da te možda poznajem. Onda me je zamolio da ti, kako god znam, poručim da te tu čeka poruka. Nešto od čega treba da kreneš. I taman je hteo da mi kaže ko je ostavio poruku, kad je naišao debeli, isporučio nam piće i isterao nas napolje. To je sve što znam.

– Ko je sem vas još bio tamo?

– Neki pirati sa Altaira, jedna gomila Mutanata i jedan Gila.

– Dobro je – reče Mark – mislim da si ovo zaslužio. – Pružio Oposumu kutiju.

Oposum poče da vadi jednu po jednu lutku i stade da ih ljubi. Samo što ih je dodirnuo, one su oživele. Ne stideći se Marka, on već prvoj zavuče ruku pod suknju i, kao za sebe, šapnu:

– Imaju sve što treba. – A onda glasno dodade. – Daj da ih pokažemo i ostalima. Znaju da si ih doneo. Ako ih još budemo držali u neizvesnosti doći će do pobune.

Onda odvoji, jednu koja mu je bila najviše po ukusu stavi je u orman i zaključa. Očigledno, ona će biti samo njegova. Pogleda zatim u Marka i slegnu ramenima, a ovaj ga potapša u znak razumevanja.

Već pijano društvo patuljaka čekalo je za stolovima, a Mark, stavivši kutiju kraj niskog šanka, poče da vadi jednu po jednu lepoticu i da ih stavlja na šank. Kad ih je poredao, one zaigraše i zapevaše nešto što je ličilo na modifikavani kankan. U krčmi kao da je za trenutak nestalo vazduha od uzdaha Mišolikih, a onda se sve ispuni smradom i urlicima:

– Živeo Bel-Ami! Živeo komandant!

Dok je Mark redao lepotice i dok su sve oči bile uprte u njega, on primeti jednog Gušterolikog kako viri iza nekih vrata, a onda se povuče.

Ostavivši patuljke da se vesele, ne želeći da gleda šta će dalje biti, on izađe, ne rekavši ništa. Mahnu samo Oposumu davši mu znak da ga ne prati. Otrča do Bel-Amija i odmah krenu ka Poluksu. Ostavio je miševe da se zabavljaju. Pitao se koliko će te lepotice potrajati u njihovim pohlepnim rukama, kada tako prljavi i masni navale da ih obljubljuju, verujući da su konačno postigli ono što su želeli celog svog veka.

S gađenjem u duši Mark nestade iz njihovog sistema, ali je, pre poletanja, stigao da vidi kako jedan Gušteroliki trči preko piste i nestaje u nekoj jazbini.

12.

Kada se udaljio deset milijardi milja od »Olupine«, Mark zaustavi svoj brod i učini ono što malo ko ima hrabrosti da uradi – isključi potpuno svaki pogon na brodu i sva zaštitna polja, kako ga niko u prostoru ne bi mogao pronaći drugačije sem okom. Rizik je ukoliko bi ga neko video bio ogroman, ali mogućnost je bila jedan prema milion, za svemir ipak velika. Sada je bio u situaciji da može bolje da osmatra.

I zaista, posle pet minuta njegovi radari počeše da primaju signale iz pravca »Olupine«. Kada je slika na radaru ostala prazna on ponovo uključi punu zaštitu i zatraži analizu od računara. Uskoro na monitor stiže štampana informacija:

»Sektor G, daljina deset milijardi milja, vreme 00 – lansiran brod nepoznatog porekla, vreme 03 – lansiran brod nepoznatog porekla, vreme 05 – lansiran brod nepoznatog porekla«.

– Daj pravac – reče Mark – i uključi svoj jezik.

Računar tada zazuja i reče:

– Prvi leti u pravcu Andromede, drugi u pravcu Sunca, a treći za nama. Očekujemo kontakt za pola sata.

– Sjajno – reče Mark – treba ga dočekati. Ja ću biti glavni odbor za doček.

Mark poče na brzinu da se oblači i u isto vreme da govori računaru:

– Ja ću izaći u čamcu. Ti nastavljaš da letiš brzinom 5, sa punom zaštitom. Ako se ne vratim za dva sata, vratićeš se u ovaj sektor, a zatim, prema programu 677, pravac kući.

– Ne primam – reče mašina.

– Dobro su te dresirali, mali – promrmlja Mark.

– Evo ti napismeno.

Mark isprogramira svoju naredbu i na monitoru se pojavi: PRIMLJENO.

On odmah otrča do Bel-Amija i kad se priveza za komandni sto, uključi vremenski regulator. Kad se pred njim ukaza brojka 00045, on izda komandu kojom je otvorio vrata Poluksa i Bel-Ami se nađe van broda, u vremenskoj zasedi od 45 minuta. Njegovi neprijatelji mogli su videti veliki brod kako juri svojim kursom, ne sluteći da ih jedan drugi čeka u zasedi.

Mark tada tiho reče:

– Mesečev sine, izračunaj vreme kontakta. Hoću da ga vidim krupno.

Istog trenutka na velikom videu počeše da se pojavljuju brojevi koji su se naglo smanjivali. Što se brojka više smanjivala, Mark je bio sve mirniji. Njegov računar je savršeno radio, preračunavao je vreme Poluksa i vreme neprijatelja sa vremenom Bel-Amija.

– Dečko, budi spreman – viknu Mark. – Budi spreman da napraviš sliku za novine.

Brojka na videu odjednom promeni boju: umesto standardne plave počeše da se smanjuju crvena: 00030. Trideset sekundi. Još 25 sekundi do početka dejstva. Kad se na monitoru pojavi broj 00005, Mark uključi fotonske topove svom snagom, a za dva otkucaja srca, koje kao da je čuo, povuče ručicu vremenskog regulatora na ZERO. Bel-Ami pod punom vatrom svog oružja ulete u sadašnjost. Ljudsko oko je jedva moglo uhvatiti taj trenutak raspadanja neprijateljskog broda koji je uleteo u razarajuće fotonske snopove.

Bel-Amija zapljusnu oblak prašine i vatrenih iskri i nebo ubrzo ostade prazno.

– Nema ih više. Lako vam nebo,

momci. Daj mi sliku sine – naredi računaru.

Na monitoru se pojavi slika broda srednje veličine, bez ikakvih oznaka, ali Marku je bilo jasno kome pripada. Bio je to brod Gilaljudi.

Za dva minuta, koristeći najveću brzinu, Mark se našao na Poluksu.

Kada je zakoračio u komandnu salu, začu se glas mašine:

– Dobro došli komandante. Čestitam na uspehu. Gde vam je lovina?

– Ništa od nje – reče Mark – suviše teško oružje upotrebio sam za nekoliko guštera.

– Volim vaš smisao za humor, komandante – reče mašina.

– Vidi, vidi, otkad ti imaš smisao za humor?

– Zar ne znate ko mi je otac?

– Šta, zar si i ti Mesečevo dete? – upita iznenađen i Mark.

– Naravno, ja sam iz njegove treće generacije.

– Pa nisi baš ni tako mlad, zar ne?

– Možda i nisam, ali osamdeset i tri posto moga kapaciteta još se ne koristi – reče skoro uvređeno računar.

– Čestitam! Zaista čestitam – doda Mark dok se svlačio i bacao svoju odeću u otvor mašine koja će mu je oprati i pripremiti za novo oblačenje. – A sada, dečko, pravac Monoceros, ako znaš gde je to. I ne žuri.

Dok je naručivao nešto za jelo, seti se da bi možda trebalo da izvede i jedan strateški elemenat za koji je brod pripremljen.

– A šta misliš da uzmemo oblik 7a? – upita mašinu.

– Vi odlučujete, šefe. Molim vas pismeno naređenje.

– Fini si mi ti saradnik – reče Mark i diže se iz ležaja sa maslinkom u zubima i isprogramira celo naređenje.

Istog trenutka veliki brod uspori, malo zadrhta i poče da menja oblik. Za petnaest minuta kroz prazninu je, umesto duge i vitke bele letilice čija je dužina prelazila dva kilometra, u pravcu Monocerosa letela zelena kugla prečnika od tristo metara. Veliki spoljni motori nisu se više videli, nestali su u unutrašnjosti kugle, koju je sada nosila inercija uvećana potiskom praznine.

– Brzina milion kilometara u sekundi. Pravac Monoceros.

– Fino, taman da se malo odmorimo i da se predamo uživanju u snovima. Sada ti sam možeš da nas vodiš, zar ne? Prati sve što se događa i brini o meni. Ja ću da malo pridremam i zabavim se nekom lepom pričom koju nisam znao. Jesi li u stanju da letiš sam. Poznaješ li put?

– Kao da sam uvek ovde leteo – reče računar.

– Takvog te volim – reče Mark i izvali se na krevet da spava. A onda se pridiže i dodade:

– Celu priču o nama možeš da pošalješ Bledolikom, neka dole znaju šta smo uradili. Izaberi šifru koju neće razumeti niko sem tvog matorog. Je li u redu?

– Da, komandante – odgovori računar – ali imao bih još nešto da kažem.

– Samo kratko!

– Još sam dole dobio zadatak da vas na nešto podsetim.

– Da? – iznenadi se Mark.

– Za sto sekundi po zemaljskom vremenu proslavićete svoj 147. rođendan. Čestitam vam,šefe. I dozvolite da vam isporučim i ostale čestitke.

Mašina tada zapeva rođendansku pesmu glasom Meseca i sestre Anđele. Marku zastade knedla u grlu:

– Hvala, stari moj. Baš si pažljiv.

– I ja se radujem, šefe, što to mogu da učinim za vas, a imam još i zadatak da vas podsetim da otvorite rođendanski poklon.

– O da – reče Mark – Anđelin poklon. On će mi dobro doći za san koji me očekuje. A sad, laku noć

mašino moja, ostavljam ti na raspolaganju sva zadovoljstva slobodnog leta.

– Laku noć i prijatan san – šapnu mašina.

Mark se već opuštao, i zahvaljujući velikoj moći autosugestije, već je nestao u san.

Bila je to zaista smešna slika u velikoj zelenkastoj treperavoj kugli koja je letela kroz svemir, jedan go čovek ležao je na širokom ležaju sa malim jastukom od silikonskih niti, koje su finim vibracijama prenosile u njegov mozak slike, zvukove, boje i mirise, čak i emocije, stvarajući mu iluziju drugih vremena i neobičnih prostora. Uskoro će dobiti ono što mu je sestra spakovala kao rođendanski poklon – slatki kolač zabave i saznavanja.

Jednu od najvećih draži putovanja kroz velike prostore Marku je predstavljao ovaj polusan u toploj i mirišljavoj atmosferi broda, kada je saznavao nove tajne materije ili umetnosti, upoznavao daleka vremena prapočetka ili su mu vibracije kristala unosile u duh onu najfiniju drogu za posvećene – mentalni svet životinja.

Epizode iz memorije životinja bile su snimljene na specijalne matrice i onda vibracijama ubacivane u polusvest primaoca.

Mark je više od svega voleo da se indentifikuje sa velikim noćnim benglaskim tigrom što, oprezan i opasan, luta velikim savanama, ili da uživa u osećaju igre jednog ljupkog delfina. Te dve matrice bile su deo njegovog prtljaga i pomagale su mu u izgrađivanju sopstvenog mentalnog sveta. Mogao je da sa sobom ponese matrice sa iskustvima najvećih naučnika sveta i znamenitih umetnika, ali on to nikada nije voleo, smatrao je da do toga mora da stigne normalnim putem, ako može, a da treba iskoristiti priliku da se što više približi elementarnom životinjskom svetu.

Ovaj san, međutim trebalo je da bude nešto drugo – rođendanski kolač koji mu je pripremila sestra Anđela. I uskoro on vide njeno vedro lice i začu njen glas:

– Zdravo ludi brate. Nadam se da se dobro osećaš u svojoj golotinji negde između zvezda. Tvoja smešna sestrica izabrala ti je jedan lepi mali poklon od koga nećeš postati pametniji, jer to tebi i ne treba, ali ćeš zato možda postati privrženiji svojoj rodnoj planeti.

Vratiću te osam hiljada godina unazad, u vreme trojanskog rata, gde te zasad nijedna vremenska mašina ne može vratiti. Mnogi su se milenijunima sporili da li je tog rata uopšte bilo ili je on samo pesnička tvorevina. Jednoga dana taj problem će razrešiti vremenske mašine za prodor u daleku prošlost. Verujem da će u taj poduhvat biti ugrađeno i mnogo tvoga uma, jer znam koliko te oduvek zanima zašto protiče i kuda otiče vreme. Znam da ću te iznenaditi svojom svešću o tome kako ti veruješ da je prošlost neuništiva i da ona još postoji, smeštena u nekim paralelama vremena i praznim prostorima u vasioni. Da li sam pogodila?

Vratiću te na kraj trojanskog rata i jedan lep glas ispričaće ti staru priču o propasti Iliona i lutanju jednog od najvećih i najlukavijih junaka toga doba. Ne želim da ti kažem zašto sam odabrala ovu priču.

Kad začu taj uzbudljivi ženski glas koji će ga voditi kroz nekoliko nedelja polusna, Mark oseti kako mu se telo zateže od želje da upije svaku reč koju izgovara ta devojka. Bila je to velika i iscrpna građa kojom ga je snabdela sestra: oba velika epa, i **Ilijada** i **Odiseja**, zatim desetina najboljih komentara u izvodima, projekcije i hologrami vaza i iskopina, nekoliko najboljih filmova iz dvadesetog veka i dve savršene drame, u izvođenju jednog ansambla s početka dvadeset i trećeg veka.

Čuo je čudnu priču o lutanju nesrećnog junaka Ulisa, koji ne može da se vrati kući već pada iz nevolje u nevolju, iz opasnosti u opasnost. Sve je to bila kazna bogova ili kazna njegovog sopstvenog karaktera.

Oduševi ga sjajna serija prikaza lepe Jelene, čiji su lik tako različito prikazivale ljudske generacije, ulivajući u njega božansku lepotu i divlji seks. Ali, nije se mogao setiti zašto mu je sestra za rođendan poslala ovu priču. Od nje nije postao ništa pametniji i nije razumeo ništa bolje nego pre. Naučio je samo gomilu novih detalja, bez kojih je slobodno mogao da živi, ali, u isto vreme, naslućivao je i da iza svega postoji nešto bolje. Njegova sestra nikada ništa nije radila bez razloga, ako ni zbog čega drugoga, onda zbog nekog svog predosećanja. Ona je bila jedno od retkih ljudskih bića koja su se čvršće držala za sopstvena predosećanja nego za tumačenja računara i drugih mašina.

Mark je znao da će pouka i poruka doći kasnije.

Kada je priča završena i svi komentari i dodaci iscrpeni, počeo je polako da se vraća u budno stanje i odmah oseti veliku glad. Ali i neku prljavštinu po telu koje se danima znojilo i mučil u polusnu. Otetura se do lepog plavog bazena i spusti se u okrepljujuću tečnost, koja ga je budila i fizički i duhovno. Kada mu se učinilo da se oporavio, izađe iz bazena, i, čim stade na prvi stepenik, topli mediteranski vazduh veštačkog vetra poče da ga suši, a kristalno sunce da ga miluje svojim zracima. On se još jednom proteže i progovori prvi put posle nekoliko dana:

– Dobro jutro, dečko!

Računar mu veselo odgovori:

– Dobro jutro. Kako ste se odmarali šefe?

– Sjajno. Šta ima novo kod tebe?

– Letimo već dve nedelje i nalazimo se u sektoru 11 sistema Monoceros.

Mark zviznu od iznenađenja.

– Usput smo imali kontakt sa dva velika asteroida, koja su sekla našu putanju. Morao sam ih uništiti zbog opasnosti da dođe do sudara. Stanje u baterijama nepromenjeno... Iza sazvežđa Berenikina – kosa eksplozija supernove. Svetlost je još vidljiva. Iza nas nije primećeno nikakvo telo. Nisu zabeleženi nikakvi signali koji bi se mogli tumačiti kao opasnost. Sa svih strana veliki broj nerazumljivih šumova koje sam uskladištio na kristalima seloksida.

– Bilo je znači, dosadno – reče Mark.

– Ne, pažljivo sam pratio priču o trojanskom ratu i Odiseju. To nikada nisam čuo, komandante. Moram vam reći da sam oduševljen. Neobično sam zainteresovan da li je sve to istina ili izmišljotina pesnika. To bi trebalo proveriti. Šta mislite, da li bi mogla da se konstruiše mašina za tako dubok prodor u vreme.

– Gle, i ti za to navijaš.

– Da, mislim da bi bilo sjajno kada biste to uradili.

– Možda – reče Mark – ali problem je malo složeniji. Jer to vreme nije jednostavno smešteno u prošlosti, nego negde u nekoj šupljini kontinuuma. Treba ga prvo napipati. Shvataš?

– Pokušaću – reče mašina.

Mark, međutim, prekide razgovor za neko vreme, jer se pred njim na poslužavniku pojavi obed dostojan divljenja, sastavljen od najprobranijih jela potrebnih jednom putniku između zvezda. Bokal soka od višanja iz balkanskih voćnjaka, veliki komad ribe iz potoka Oberona, koja je sadržala petostruku količinu materija potrebnih za održavanje mentalne svežine, čaša najbolje mineralna vode sa Polarinog satelita KZ. I veliko parče čokoladnog kolača.

Jeo je polako, s uživanjem, svoj, prvi lak obed posle dve nedelje čišćenja organizma. Nekoliko sledećih dana biće mu potrebno mnogo hrane i vežbe jer je na pragu zone opasnosti. Sazvežđe Monoceros nikada nije bilo naklonjeno ljudima, a ni drugim civilizacijama hominida. Ko god se suviše približio ovim zvezdama, imao je malo šanse da se izvuče živ ili neoštećen. Negde kraj Beta Monoceros, koji je u stvari predstavljao trojnu zvezdu, nalazio se centar celog sistema, prestonica imperije Mutanata. Ako je neko od ljudi prodro tamo, sigurno se odande nije vratio. Šta se tamo s njim događalo, stvar je legendi. Tvrdilo se da su Mutanti koristili ljudska tela za hranu ili su ih pretvarali u kiborge, ili najverovatnije je da su ih ubijali. Mutantima jednostavno nije bilo stalo ni do koga. Njihov pogled na svet bio je nedokučiv, kao uostalom i njihovo biološko biće, koje je bilo delo slučajnosti i delovanja različitih nepoznatih sila u međuzvezdanom prostoru.

Jedino mesto kome je bio slobodan pristup bila je jedna crna i gola planeta postavljena u tačku libracije, i to astrofizički potpuno neshvatljivo. To je bila neka vrsta prihvatilišta za zalutale i havarisane brodove. Oduvek su je zvali Prosjačka planeta.

Na njoj je postojalo jedno veliko prihvatilište i krčma gde se besplatno mogla dobiti određena količina hrane, vode i energije, kako bi se stiglo do sledećeg prihvatilišta u nekom slobodnom svetu. Međutim, Mutanti su ovu planetu, u stvari veliku prihvatnu stanicu i krčmu KOD DEBELOG JARCA, zamislili više kao mesto za skupljanje svih vrsta uhoda, preprodaju informacija, naručivanje zločina i razmenu različitih opasnih materijala i oružja. Mnogi koji su se tu spustili dobili su umesto milostinje nož ili plameni jezik nekog oružja u leđa.

Mark je morao da pokupi svoje informacije i znao je da ga one dole čekaju kako je rekao Oposum, ali u isto vreme znao je da ga dole čeka i zaseda.

Pitao se imaju li opis njegovog broda, šta znaju o njemu i hoće li ga prepoznati. Moraće malo da promeni i svoje lice, na brodu je već promenio oblik. Jedino mu još ostaje da i sa Bel-Amija skine nešto što će njegov brod učiniti nepoznatim. Onda se seti da bi bilo bolje da malu letilicu okiti protivavionskim topovima i doda još nekoliko delova koji će biti samo dekoracija. on sam pojaviće se kao preprodavac pića i krijumčar. Brada koja mu je izrasla dok se odmarao biće sjajan dodatak maski koju se spremao da izradi. O tome mora odmah da razmisli jer već sutra popodne biće tamo.

Tačno prema planu ukaza se Prosjačka planeta, a veliki Markov brod glumeći neispravnost i klateći se, približavao se njenoj atmosferi. Planeta je bila veličine Meseca i predstavljala je ogromnu nepristupačnu pustinju u kojoj su vladali nemogući uslovi za život, iako je svuda bilo dobrog vazduha, zasićenog kiseonikom i vodenom parom. Kao da je neka sila sprečavala da se na planeti stvori površinski život. Prihvatilište i krčma nalazili su se u jednom velikom krateru, na samom ekvatoru planete. Pošto planeta nije rotirala već samo librirala, krater je neprekidno bio okrenut napolje, prema slobodnoj vasioni. Bilo je to jedino mesto gde se moglo pristati. Na ostalim delovima planete sletanje je bilo zabranjeno, čak je, zbog specijalne zaštite, tamo bilo nemoguće i prodreti.

Mark svoj brod zaustavi na ivici atmosfere, na 2.000 kilometara od površine. Prosjačka planeta je imala najveću poznatu atmosferu i mnogi brodovi kojima je bio potreban samo čist kiseonik, dolazili bi do ivice atmosfere i uvukli ga pumpama, ne spuštajući se dole. Kiseo-

nik je u gornjim delovima atmosfere bio garantovano čist.

Ivica atmosfere zapažala se po lakom električnom pražnjenju koji su izazivali kosmički zraci u dodiru sa nekim neidentifikovanim sastojkom vazduha, koji je inače bio bezopasan.

Obukavši preko svog astronautskog odela veliki burnus krijumčara, ispunjen raznovrsnim oružjem i sitnicama, Mark uđe u svoj brodić, koji je posle nekoliko sati preudešavanja zaista ličio na gusarski čamac za prepade.

Odande je sinhronizovao rad oba računara i izdao pismenu zapovest, a onda je glasno, prijateljski, rekao:

– Da se dogovorimo, momče. Ja idem dole i želim punu saradnju između vas dvojice. Zaštita moje malenkosti mora da bude maksimalna dokle god sam vidljiv. Kad uđem unutra, odgovaram sam za sebe. Prvo, želim slobodan prostor štićen najtežim oružjem. Kad budem izlazio iz prihvatilišta, to će sigurno biti uz vatromet. Ti od gore moraš da štitiš kanal za let, a ti, mali, da čistiš sve oko mene. Čim se ponovo nađem u čamcu, odozgo očekujem apsolutnu vatru, da sve gori. Jasno?

– Jasno, komandante – javiše se uglas oba računara.

– A sada idemo dole – reče Mark – hoću da sve sami uradite dok ja osmatram šta se događa.

Pogledao je dole. Veliki crni vidik ružne planete odbijao ga je, ali tu se ništa nije moglo. Morao je da siđe.

13.

Dok se vertikalno spuštao ka dnu kratera, Mark se pitao kakva će lica dole da sretne. Pre mnogo godina video je film o Mutantu kog su zvali Debeli Jarac. Poznata je priča da je u poslednjih sto godina svojim rukama zadavio nekoliko najboljih agenata Službe. On je prva prepreka na ulazu u svet Monocerosa, prepreka koju niko nije uspeo da probije. Znalo se da velika vrata iza njegovog šanka vode u velike hodnike planete, a onda na drugu stranu, odakle se moglo slobodno proći u svet Mutanata. Na žalost, to je bila neproverena priča. Sve koji su pokušali tuda da prođu Debeli Jarac pretvorio je u hranu za svoje strašne životinje. Marka trenutno to nije zanimalo: imao je samo jedan cilj – da dobije informacije koje su ga dole čekale.

Bio je opremljen kao nikad do sada. Odelo mu je bilo od praktično neprobojnog materijala, zaštićeno tankim snažnim energetskim štitom, a imao je i prsluk presvučen osetljivim emulzijom, na koju se preslikava okolina kada se izloži svetlosti. Veliki burnus skrivao je tu odeću i štitio je od eksponiranja. Džepovi i specijalne pregrade bili su ispunjeni oružjem i minama, čija je jedna strana bila lepljiva, da se neprimetno mogu zalepiti za podlogu. Mark je najsigurniji bio u svoj kolt, dimnu bombu i bodež koji je nosio u džepu. Znao je, ako dođe do akcije, imaće malo vremena koje mora koristiti apsolutno racionalno. Iako je znao da odlazi u osinje gnezdo, nije osećao nikakav strah.

Morao je da bude hladnokrvan i da se savlada kako su govorili profesionalci, »do apsolutne nule«. Osećao se kao da u njegovim žilama ne teče krv, već ledeni amonijak.

Pista na koju se spustio bila je prazna, a okolo je svuda bila crna i ružna pustinja i osećao se neki neprijatan miris na paljevinu, koji je dolazio iz unutrašnjosti planete.

Ljubičasta traka ispod njega pokazivala je kuda treba da ide. Posle nekoliko koraka, ugleda objašnjenje na nekoliko jezika. Još od pre mnogo godina znao je raspored svakog detalja u ovom svetu i sve se još poklapalo. To ga je radovalo.

Dođe do čudne ogromne ograde od nekog metala ili minerala na kojoj behu velika pocrnela vrata. Iznad njih je bio natpis na nekom

nepoznatom jeziku. Svi su tvrdili da znači:

»Vi koji ulazite ostavite svaku nadu!«

Naravno Mutanti nisu znali za Dantea, iako su umeli dobro da naprave pakao. Drugi natpis na vratima bio mu je potpuno razumljiv, a glasio je:

»Imate pravo da se zadržite samo dok ne pokupite vašu porciju ili dok ne odgovorite na pitanja koja vam se postave. Odgovori na pitanja su obavezni. U slučaju da ne odgovorite ili date nezadovoljavajući odgovor, stvar je slobodnog nahođenja dežurnog šta će s vama da uradi. Razmislite pre nego što uđete u prihvatilište.«

Najpametnije su uradili oni koji su se sa ovog mesta vratili svome brodu, ali Mark je morao da ide napred. On stade pred vrata kraj kojih je stajalo upozorenje o obavezi legitimisanja. Izvuče kartu koja ga je prikazivala kao bivšeg komandanta Kejna, čija je uloga u nekom događaju iz prošlog veka bila dosta sumnjiva i tada je za njim izdata poternica. Komandant je nastradao na jednoj pustoj planeti Ataresa, gde ga je Mark našao dehidriranog u velikom razbijenom brodu. Otada on uvek nosi sa sobom njegovu matricu identifikacije.

Karta nestade u malom otvoru i posle nekoliko sekundi velika vrata se bešumno otvoriše. Čim je zakoračio unutra, vrata počeše da se zatvaraju a on zalepi za njih jednu minu, koja se zbog svoje bezbojnosti izgubi na prljavim vratima. Istog časa začu tihi zvuk nekog zvona. Na polici kraj vrata pojavi se njegova karta. Odahnuo je jer je znao da ne sumnjaju u njega i da verovatno neće biti dodatnih pitanja. Istog trenutka pred njim se upali ljubičasta traka i on pođe za njom preko velike dvorane, dok ne stiže do ogromne metalne rešetke što je zatvarala prolaz u hodnik koji se pružao dalje.

Mark zastade u iščekivanju. Praveći se da isprobava debljinu mreže, on zakači za nju dve mine. Uskoro se začu laki šum i mreža poče da se diže. Kada se pojavi otvor njegove visine, on prođe a prolaz se za njim odmah zatvori. Klopka je postajala sve savršenija.

Hodnik kojim je pošao bio je kratak i skretao je u jednu dvoranu. Kada se približio velikom otvoru što je vodio u dvoranu, zapahnu ga zagušljivi smrad neopranih životinjskih tela, odvratne hrane i pregorelih ulja, ali i mokraće i trulog mesa. Ponovo opipavši raspored oružja po džepovima, Mark zakorači ljubičastom trakom u dvoranu. Ono što je ugledao zaprepasti ga. Ni u najmračnijem snu tako nešto nije mogao da vidi. Očigledno, ovo je u čitavoj Galaksiji bila jazbina nad jazbinama. Znao je da ne sme da zadrhti, jer u njega su bile istovremeno uperene ne samo oči bića koja su se tu izležavala, ždrala, sedela, puzala i balavila, već i oči bezbrojnih kamera i senzora koji prate svaki njegov pokret, čak i otkucaje njegova srca. Međutim, trening agenta kakav je bio Mark takav je da se iz njegovog ponašanja ne može ništa zaključiti i da ne postoje aparati koji mogu meriti njegove emocije kad primeni svoju autogenu tehniku.

Nije mnogo zadržavao pogled na ogavnim njuškama koje su ga neko vreme gledale i ponovo se vratile svojim poslovima, već se uputio ljubičastom trakom koja je trepereći vodila ka pultu za snabdevanje i posluživanje. Išao je za njom jer je znao da je to pravilo. Odjednom, traka skrenu ka sredini dvorane i ugasi se kraj jednog stola gde je sedelo neko ružičasto stvorenje, čija je hitinska glava bila naslonjena na sto. Mark sede na slobodnu stolicu nasuprot tom stvorenju i vide da iz rasparane lobanje čudovišta curi neka sivkasta tečnost i preliva se preko stola. Dok je nameštao stolicu malo dalje od stola, da se ne

isprlja, Mark jednu minu zalepi ispod stolice. Onda se okrenu oko sebe. Za susednim stolom sedela su dva mišolika bića, Oposumova braća, praveći se da ga ne primećuju. Tri stola dalje, neka prljava i gadna životinja, naoružana velikim električnim bičevima, povraćala je u veliku posudu i ponovo ispijala sve što je povratila. Za ostalim stolovima beše još dosta neobičnih bića koja je Mark uglavnom sretao na ovakvim mestima. U drugom uglu ležala je gomila mesa, isečena i ispreturana kao da je po njoj neko nešto tražio. Mark se seti da bi to moglo biti biće o kome mu je govorio Oposum, ali nije mogao da utvrdi kakvo je to biće bilo. Iznad šanka Mark ugleda nešto što mu sledi krv – gore su visile dve impregnirane i napumpane čovečje kože i klatile su se na nekom unutrašnjem povetarcu. Bila su to naga tela čoveka i žene.

Što su prisutni ovde čekali, da li su bili stalni stanovnici svratišta ili su čekali svoje sledovanje? Nije mogao da zna. Možda su samo posmatrači koji čekaju da on bude podvrgnut ispitivanju. Mark se okrete da vidi odakle dolazi smrad urina i utvrdi gde se nalazi toalet u kome će dobiti ono što mu treba.

Diže se i pođe u tom pravcu, ali kako svi podigoše oči prema njemu, ponovo sede i nastavi da čeka. Gledao je u ispunjena ljudska tela pokušavajući da nasluti kad se to desilo. Odjednom oseti da se neko nalazi iza njega. Okrenu glavu i ugleda ogromnog Mutanta, ukoso postavljenih raznobojnih očiju i ćelave glave. Odmah zapazi da u ušima ima mali prijemnik pomoću koga je primao komande. Mutant je pripadao vrsti G-mutanata, poznatih po tome što dugo žive i imaju strahovitu fizičku snagu i otpornost na radijacije. On se obrati Marku, kao da želi da mu objasni slučaj čoveka i žene:

– Zbilo se to pre ravno tri stotine godina. Bile su to dve varalice koje su želele da me obmanu. To se ovde nikada nije isplatilo.

Mark je ćutao, a pogled mu odluta prema gomili isečenog mesa.

– Eto i taj gospodin sa vodenih planeta, koji me je služio stotinu godina, dobio je svoje kad je počeo da laže. Želeo je više nego što je mogao... A ko ste vi?

– Moja karta je bila na proveri.

– Da – reče Mutant – ali to je teško verovati. Zaista teško! Već stotinu godina zna se da je letilica Telemah uništena a sa njom i komandant Kejn, izdajnik. Koliko je bar meni poznato?

– Da – to sam ja – reče Mark.

– Priznajem da to izgleda verovatno, a možda je stvarno tako. I šta tražite, jeste li došli po pomoć?

– Ne bi mi škodila obavezna porcija, ali imam nešto i da ponudim.

– Nama ništa ne treba!

– Ali, slušajte! Imam tri sanduka viskija. Možda bih za to mogao da dobijem trostruku porciju energije. Treba da nestanem iz ovog dela vasione. A ovakvih svratišta nema mnogo.

– To nije predviđeno pravilnikom – reče Mutant. O tome bih morao da pitam.

Očigledno, Mutant je bio nervozan jer mu ovako nešto nikada nije predloženo. Stoga zgrabi leš bića koje je mrtvo ležalo za stolom i baci ga na gomilu mesa u uglu. Mark izvadi bocu viskija i stavi je na sto. Mutant skide zatvarač i pomirisa piće. Lice mu obli osećaj za koji Mark poverova da izražava zadovoljstvo.

– U redu – reče Mutant – idem da proverim, iako ne verujem. Komandante Kejn, vi ste čudan čovek. Nema vas sto godina, a onda dolazite kao krijumčar pića. To se mora proveriti!

– Ja mogu da čekam – reče Mark.

Mutant pokupi bocu sa stola i ode nekud iza šanka. Kad je nestao

iza prljave zavese, Mark se diže, dok su svi prisutni gledali za njim, i pođe u toalet. Ušavši unutra užasnu se ugledavši strahote na koje je tamo naišao. Izmešana, isečena tela prelivena limfom, krvlju, i svim mogućim tečnostima trulila su po uglovima, a jedan Mišoliki otkinutih udova koprcao se cvileći na podu. Nije bilo vremena za oklevanje. On naglo skide svoj ogrtač i isključi zaštitno polje oko svoga tela, da bi prsluk upio sliku zidova. Istog trenutka začu neku gužvu u sali, izlete napolje i ugleda Mutanta i nekoliko Gila kako ga traže On leže na pod kad zapucaše prema njemu i baci na njih dimnu bombu, a istog trenutka polete prema izlazu sakri se iza vrata i uključi sve mine koje je okolo razbacao. Snažna eksplozija sa raznih strana razori salu, zatim veliku mrežu na hodniku i ulazna vrata u svratište.

Put ka Bel-Amiju bio je slobodan i Mark je trčao besomučno dok su za njim zviždali rafali različitog oružja Mutanata i Gila-ljudi. Kad je izašao iz zgrade, Mark po ljubičastoj traci polete ka svome brodiću a za njim se stušti gomila Mutanata. Istog trenutka računar s Bel-Amija uključi teške protivavionske mitraljeze i fotonske topove, što neprijatelja potpuno paralisa. A veliki računar sa Poluksa snažnim snopovima neutrona razarao je sve oko Marka, zaustavivši razjarenu gomilu koja nije mogla da probije zaštitu. Mark ulete u Bel-Ami, izbaci iz njega atomsku bombu i odmah u praznom prostoru koji mu je obezbedio Poluks, vertikalno polete u svoj brod. Kada je bio sto kilometara iznad planete s koje su već stizali plotuni sposobni da probiju zaštitu, uključi bombu na pisti i ona raznese svu gomilu oružja koju su usmerili prema njemu.

Mark ulete u svoj veliki brod, istovremeno ustostručivši zaštitni pojas. Znao je da mora odmah nestati iz ovog reona i već istog trenutka više nije bio tu. Njegov brod je jurio ka slobodnom galaktičkom nebu. Poluks je promenio oblik i leteo kao raketa nadsvetlosnom brzinom. A Mark je znao da je pre nekoliko minuta zvanično započeo rat ljudi i Mutanata. O tome mora odmah da izvesti Zemlju.

14.

Daleko u slobodnom svemiru Mark još jednom promeni oblik Poluksu i nastavi let inercijom. Sada je trebalo uraditi nekoliko važnih poslova: poslati poruku na Zemlju sa svim podacima i istražiti snimak iz Prihvatilišta. On odmah skide sa sebe odelo i odvoji tanki zaštitni prsluk na kome se nalazila specijalna emulzija i ubaci ga u komoru za razvijanje, a zatim prebaci preko selenskog valjka, da dobije slike odštampane na filmu ili papiru.

Dok je mašina bešumno pripremala informacije za Marka i njegov računar, on je slao poruku na Zemlju. Poruka je sadržala izveštaj o događaju na Prosjačkoj planeti, jednostruko šifrovan kako bi onaj ko ga uhvati mogao da ga uz mali napor dešifruje. Ovaj izveštaj i nije imao kategoriju tajnosti, ali u isto vreme specijalna mašina poslala je drugi Markov izveštaj koji je glasio:

»Istražite ko stoji iza Mutanata i Gila-ljudi! Neka se Mesec seti toga. Iscedite istinu iz St. Andria. Očekujem odmah obaveštenje.«

Na monitoru su se već pojavljivali crteži, brojke i natpisi snimljeni u Prihvatilištu. Gomila šara, smešnih beleški, ružnih poruka i prljavštine sa zidova nije mogla da znači ništa. Mark je desetak puta pustio sliku da kao beskrajna traka teče preko ekrana, ali ništa nije mogao da otkrije.

U toj gomili nerazumljivih crteža nije se mogao snaći. Pitao se šta je od toga bilo namenjeno njemu.

On tada uključi printer koji poče da mu izbaciju kartone veličine

50 × 50. Sada je pred sobom imao crteže sazvežđa, pojedinih zvezda, nekih smešnih bića, gomilu brojeva, ali to je i dalje bila samo gomila materijala. Onda izdvoji jedan karton na kome se videlo neko neobično sazvežđe sa ucrtanom zvezdom u sredini, a iznad zvezde beše upisan neki znak. Poverova da je tu tajna i da odatle treba početi. On gurnu karton u otvor računara.

– Možeš li da se snađeš u ovome?

Za nekoliko sekundi stiže odgovor:

– Bili smo tamo. To je Monoceros posmatran sa Hidre. Ta neobična zvezda u sredini njihova je centrala. Zovu je ako niste znali Gospodarevo srce.

Mark onda ubaci sve kartice u mašinu i reče:

– Dečko, pozabavi se time. Možda ćeš doći na neku ideju. Ja idem da se rekreiram.

On poče da se svlači i da ubacuje svoje odelo u otvor aparata za čišćenje, a zatim otrča do bazena mlake vode i baci se u njega. Još nekoliko puta zaroni do dna i naglo izroni. Onda uključi vibrator koji malim snažnim talasima poče da mu masira telo i da mu u tkivo ubacuje fine mineralne materije i ulja, koji su mu vraćali snagu, vitalnost i svežinu. Iz njega su polako isterani napor, strah i neizvesnost kojima je bio izložen u Prihvatilištu. Posle desetak minuta bio je skoro potpuno oporavljen. On je inače voleo da kaže kako se posle takvih kupanja oseća kao »nov«. Tako se osećao i sada. On zatim izađe iz rastvora i pusti da se sa njega mirišljavi rastvor sliva na gumirani pod, a dok je stigao do komandne sale – telo mu je već bilo suvo, samo mu je kratka kosa bila još malo vlažna.

Naruči veliku konzervu soka od narandže i ispi je u nekoliko gutljaja. Osećao se zaista kao nov. Zatraži od računara izveštaj:

– Kako ide, mladiću, sa tim skrivalicama?

– Nikako – odgovori mašina – sve je to gomila besmislica i skarednosti. To pripada onom pokretu koji se u starom svetu zvao klozetska umetnost. Sve same gadosti, gluposti, sodomija i perverzija, prljave poruke i šale, zatim gomila nejasnih stvari koje izgledaju ozbiljne, ali ne moraju to i da budu.

– Možeš li nešto posebno da izdvojiš?

– Pokušaću ako dobijem malo vremena.

– Važi – reče Mark. – Od komandanta imaš pola sata, a kao stari prijatelj i drug dajem ti još pola sata. Ako hoćeš, može i više.

– Ako dobijem još pola sata, sve mogu da okrenem u dve milijarde kombinacija, a možda i više.

– Kreni – reče Mark. – Neka ti je sa srećom. Zabava će biti beskrajna. Dve milijarde poseta klozetu. Sjajno. Pazi od toga zavisi uspeh naše misije. Ako ne uspemo, ja sam uzalud stavljao glavu u lonac Mutanata i izazvao jedan rat.

Mark se ponovo spusti na ležaj, spreman da sebe nagradi jednim lepim doživljajem. Smatrao je da njegova akcija to zaslužuje. Malu delfinsku matricu ubacu u rikorder silikonskog jastuka i zatvori oči.

Istog trena pred njim se pojavi duboko toplo more kroz koje je on, Mark-delfin, u jatu delfina plivao prema severu. Dok su jurili razbijajući jata plavih riba i iskakali pokušavajući da nadskoče jedan drugog, u daljini ugledaše belu jahtu sa plavim jedrima koja je napunio južni vetar. Jato poveća brzinu i ubrzo sustiže jahtu koja je bešumno plovila prema laguni na vidiku. Na zadnjoj palubi Mark-delfin u velikom naslonjaču ugleda nagu devojku kako se sunča. Oko kose imala je zlatnu vrpcu a na očima tamne naočari. Jato delfina nastavi svoju trku oko jahte i uzburka more oko nje.

More je bilo ispunjeno penom koju su izazivali udarci po vodi, a vazduh i voda piskovima delfina koji su se dozivali i začikivali.

Devojka se nagla preko ograde i mahnula im. Mark-delfin nekoliko puta skoči do ivice palube pokušavajući da dodirne njenu ispruženu ruku. Devojka se smejala razdragano a Mark-delfin se osećao neobično, kao nikad u svom pomorskom životu.

Mark-delfin vide i ču kako devojka kriknu i pokaza nešto prema moru. Istog trena i on vide ajkulu kako juri zaostalo mladunče, koje je dozivalo u pomoć. On se zalete poput munje, stiže do ajkule i snažnim udarcem kljuna raznese joj glavu. Iz nje pokulja krv, a ona, mrtva, poče da tone. Uskoro se oko njenog leša okupi jato njenih prijateljica koje počešće da je kidaju. On se onda vrati jahti i napravi nekoliko skokova, a devojka mu je aplaudirala.

Kada jahta malim kanalom uplovi u lagunu, ostali delfini skrenuše ka moru jureći jato plavih riba, a Mark-delfin prođe kroz uski kanal i uplovi u lagunu za jahtom. Na sredini lagune sa jahte spustiše sidro i povezaše jedra, a devojka dođe do ivice palube i skoči u vodu. Delfin se spusti na dno i odozdo nastavi da posmatra šta se događa.

Devojka je plivala ka obali polako veslajući rukama i pravilno radeći nogama. Imala je duge noge i ruke i vitko telo, a sasvim male nežne grudi sa velikim bradavicama. Duga crvena kosa vukla se za njom kao zlatna alga. Mark-delfin zapliva prema njoj. Bešumno je plivao diveći se njenoj lepoti. Devojka onda zaroni i ugleda ga ispod sebe. Ona mu mahnu, a on se obradova što ga se nije uplašila i priđe joj sasvim blizu. Ona tada izroni ponovo uze vazduh i vrati se k njemu. Kada je prolazio pored nje, ona ga pomilova po glavi, a on se zaustavi i dozvoli joj da ga obuhvati svojim rukama. Tada je zaplovio prema obali osećajući njene ruke oko svoga tela i njene usne koje su ga ljubile u čelo. Nikada u životu nije mu bilo tako prijatno. Osećao je da potpuno razume to neobično biće i shvatao je da ga voli i da mu se divi, da je srećna što joj je prišao. Oseti još i mnogo stvari koje nije razumeo, ali je shvatio da su prijatne i lepe. Bio je to najlepši trenutak njegovog života.

Onda sa otvorenog mora začu poziv za pomoć i bi mu jasno mora da se vrati. Polako iziđe iz njenog zagrljaja i svoj kljun stavi pored njenog vrata, kao da joj vraća poljubac. Njena zlatna kosa padala mu je na oči. Tako se oprosti od nje i zapliva prema svome uplašenom jatu.

Dok je ronio kroz mali kanal, vide džinovsku bisernu školjku kako se otvara i kako iz nje sjaji veliki biser. Uskoro pronađe svoje jato i pridruži mu se u lovu na plave ribe.

Iz divnog delfinskog sveta Marka probudi tiho zujanje malog razbijača tišine, i – otvorivši oči – on vide kako su upaljena svetla upozorenja, što je značilo da računar želi da se oglasi.

– Vratio sam se – javi se Mark.

– Nadam se da ima nešto novo?

– Vreme koje ste mi dali je isteklo. Mislim da imam ponešto da vam saopštim.

– I? – upita Mark.

– Ne znam – zabrinuto reče računar. – Moraćemo da zajedno razmotrimo neke stvari. Čovečji mozak ume da misli i van logike, a tu izgleda leži ključ cele stvari.

– Pričaj – reče Mark.

Po pauzi koju je računar napravio, Marku je bilo jasno da će morati da zatraže pomoć od Meseca, ako i on bude mogao nešto pronaći u toj gomili gluposti.

– Postoji pet vrsta podataka koje sam uspeo da klasiram – nastavi računar.

– Grupa A (to je najveća grupa) su podaci o bludnim radnjama i bludnicama različitih tipova na unutarnjim i spoljnim svetovima.

– Znao sam – reče Mark. – Napravi mi taj spisak.

– Grupa B sadrži podatke o 34 mesta gde se u vasioni mogu nabaviti razne vrste oružja. Grupa C je najinteresantnija. Nju čine podaci o izgubljenim planetama koje lutaju svemirom. Ukupno ima 68 zalutalih planeta i 1009 velikih satelita.

Grupa D je interesantna jer sadrži podatke o brodovima koje su uništili Mutanti i drugi neprijatelji ljudi. Kao da na zidovima tog toaleta neko vodi evidenciju o pobedama nad ljudima.

– Ima li oznaka kako su uništeni? – upita Mark.

– Da, postoje neki nerazumljivi znaci. Tri vrste znakova. Logika kaže da jedan znači zarobljavanje, drugi oštećenje, a treći uništenje.

– Postoji li na tom popisu nešto što bi podsećalo na brod Poluks.

– Ne – reče mašina. – Mislite na brod vašeg oca?

– Da!

– Nema ga. Niti ikakav podatak o tome.

– Ne znači li to da je možda još živ?

– Može da znači – reče mašina i nastavi: – Grupa E sadrži svega 10 grupa znakova. To su znaci koje nigde nisam mogao da ubacim. Jedna matematička formula bez smisla, nekoliko sazvežđa koja ne mogu da identifikujem.

– Dakle ništa? – upita Mark. – Nigde ništa što bi upućivalo na poruku za mene. Slušaj, daj mi sve to na karticama manjeg formata, svaki znak posebno.

– To je lako – reče računar – ali dobićete nekoliko stotina kartica i biće još teže.

I karte počeše da izlaze.

Mark poče da ih prihvata po grupama i da ih ređa ispred sebe kao pasijans jedne izdvajajući, druge pokrivajući, a onda vide da je sve to besmisleno i reče:

– Pošalji sve to na Mesec. Neka se i on malo pomuči dok mi nešto ne smislimo.

– Poruka ide na Mesec – javi mašina. – Poslao sam je kao hiper hitnu. No, u isto vreme stiže i poruka od Službe.

– Šta kažu? – upita Mark.

– To je poruka Saveta i glasi: »Izražavamo svoje nezadovoljstvo nasiljem koje ste izveli na tuđoj teritoriji. Nastojaćemo da sprečimo širenje sukoba. Sve je isključivo vaša odgovornost. Naša zaštita nad misijom je prestala. Skinite oznake federacije sa broda i vratite se kući. Sudiće vam se po važećim zakonima. Ukoliko se ne vratite i ne potvrdite svoje vraćanje, za vama će biti izdata poternica. Posledice svake dalje nepromišljenosti mogu vas koštati slobode. Predsednik Saveta«.

– Ala su oštri – reče Mark – a šta kaže Monti?

– To je stiglo skriveno u šumovima. On kaže: »Samo napred – deco! Zvanična poruka ne važi – ona je samo za vasionu i Mutante. Gušteroliki nestao sa Zemlje. Možda ćete ga sresti. Pozdrav Monti«.

– Tako sam i mislio. Izjava za javnost je osuda, a ona tajna – nagrada. A St. Andrio je izdajnik. To sam znao.

Mark nastavi da ređa kartice i pogled mu se zadrža na slici sazvežđa kroz koji prolazi jedna zvezda. Zvezda lutalica, samo jednom je imao priliku da prati takvu zvezdu. Njeni planeti bili su spaljeni i izrovani meteorima. Odjednom, on se nečega seti i viknu:

– Napravi mi originalni klozet. Mislim da ponovo treba da uđem unutra. Evo tu, na onom kraju sale, napravićemo sve kao što je bilo raspoređeno tamo. Mislim da je u tome rešenje. Hoću table od plastike, debljine tri santimetra, sa spo-

jevima. Počni da mi ih praviš redom.

Na velikom zidu ispod monitora pojavi se otvor kroz koji počeše da izlaze plastične ploče od kojih Mark za dvadeset minuta napravi istu onakvu prostoriju kao u Prihvatilištu. I taman pođe, kad se začu signal a računar isporuči Mesečev glas:

– Treba sastaviti prostoriju u prirodnoj veličini i onda će se rešenje samo pojaviti. Inače gomila građe koju ste mu poslali ne vredi ništa. To je sve smrad i glupost.

– Vidi i on se setio iste stvari – reče Mark i zakorači u toalet.

Hvatao ga je strah od onog što ga tamo očekuje, veći nego kada je ulazio u originalni, jer ako sada ništa ne pronađe – moraće da ide u neizvesnost. On se onda vrati nazad na svoj ležaj, ispod sedišta izvadi bocu viskija i povuče nekoliko gutljaja, kao da na taj način želi da sakupi hrabrost. Onda se diže i pođe u toalet. Ulazeći, on oseti nagon za mokrenjem, i izvadi onu svoju stvarčicu i uputi se ka zidu da se pomokri. Onaj ko je ostavljao poruku kao da je znao sve njegove slabosti: dok obavlja ovaj posao on se trudi da razgleda zidove. Naravno uvek je birao ono mesto gde se nalazi najinteresantnija slika na zidu. Sada je to bila slika sjajne nage blondine, realistički nacrtane, kako je otpozadi obljubljuje jedan veliki Mutant. Na licu lepotice odražavalo se veliko zadovoljstvo koje uzbudi čak i Marka. On se dobro zagleda u lepoticu i vide da je to u stvari profesionalka sa glavnog vasionskog burdelja koji su sačinjavale planete u sistemu Zmije, nazvane Venerine sestre. Na ruci je po pravilu svoje profesije imala utetoviran broj 17689 Alma. Mark je dobro poznavao taj znak, ali on je uvek bio utetoviran u krugu a ne u kvadratu. Osetio je da je to pravi podatak, ali istog trenutka shvati da je zapišao veštački zid.

Shvativši šta je učinio, on poče da se smeje, a onda tiho upita računar:

– Šta je to 17689 Alma?

– To je neki zvezdani broj. Po kojem sistemu da vam kažem.

– Po svim – reče Mark – koliko znam ima ih pet, zar ne?

– Da, ali mislim da je rešenje ako uzmemo sistem vašeg oca Petrusa. Taj broj označava jednu planetu u sistemu Alamaha, Boreju.

– Šta znaš o toj planeti?

– Sve ono što je istraživano pre 100 godina. Otada ima mnogo podataka koje moram da potražim u matricama koje su ubačene pre leta.

– Nisam znao da ni ti ništa ne znaš.

– Pa vi to znate, ja sam mašina koja mora da se razradi. Upravo sam otvorio matrice sa svim što se tiče Boreje. I imam za vas iznenađenje. Jeste li znali da je Boreja omiljeno boravište vašeg oca.

Mark se trže jer shvati da ta poruka zapravo znači poziv na tu očevu planetu, koja se nalazi u području Andromede. Tako blizu mesta događaja, što je izgledalo neverovatno, jer su podaci koje je dobio govorili da je taj region neprijatelj potpuno izblokirao. Ali, u isto vreme obuze ga uzbuđenje pri pomisli, da zaštićen moćima svoje planete, njegov otac možda očekuje pomoć od sina.

Možda je tako, a možda samo varka koja nekome treba da posluži da se i njega domogne. Ali izlaza nije bilo: mora da ide tamo.

– Šta misliš – upita Mark svoj računar – kolika je verovatnoća da je poruku poslao moj stari?

– Ja ne mogu da mislim niti da pretpostavljam; ja mogu samo da zaključujem.

– I šta zaključuješ?

– To sa Petrusom ima veze, iako ne znam kako.

– Onda vozi tamo, a ja ću malo da popijem u naše zdravlje.

Mark naruči sebi piće i veliki dobar obed i sede da ruča. Dok je polako žvako i uživao u hrani, shvati da već dva dana dok se bavio ovim problemom nije jeo. Kad je završio obed, vrati mašini pribor, a onda ode da demontira toalet koji je bio napravio. Polako, ploču po ploču vratio je kroz prorez u zidu, gde će biti ponovo vraćena u amorfnu masu. To isto učini i sa svim ostalim kartama i slikama a zadrža samo onaj mali porno-crtež koji je sadržao poziv za njega. Smejao se kakvom je lukavstvu pristupio njegov otac. Jednostavno – znao je šta će privući njegovog sina.

15.

Računar je utvrdio da je Boreja udaljena čitav mesec dana leta trećom kosmičkom brzinom. To je brzina koja je dozvoljavala da se brod potpuno kontroliše i da se može braniti od svih napadača, a što je najvažnije – bila je to i granica do koje je energetski pojas mogao da štiti letelicu.

U punoj brzini Poluks je leteo u predeo Alamaha, sistema od dve zvezde A i B. Alamah B bila je jedna divna plava zvezda čija je korona bila ispunjena metalnim parama, a oko nje je kružilo šest planeta. Alamah A bio je narandžasta zvezda i nije imao nijednu planetu. Na sredini između dve zvezde, koje su jedna drugu naizmenično obilazile praveći osmice, u svakih milion godina, nalazila se planeta Boreja, postavljena u neku tačku libracije, ili bolje reći u tačku oko koje se okreću velike zvezde. Jedna strana planete bila je osvetljena plavo a druga narandžasto.

Na planeti je bila najčudnija vegetacija: tamo je raslo ogromno drveće bez lišća, sa velikim granama i grančicama ispruženim prema nebu. Drveće je ličilo afričkim baobabima, ali je bilo visoko do 1200 metara, a debljina stabla iznosila je do stotinu metara, i pokrivala je celu planetu. Postojali su podaci da je drveće sastavljeno ne od celuloze već od nekih metalnih soli i jedinjenja i da svojim velikim granama i malim izraštajima na njima crpe energiju iz svemira. Pored drveća, za planetu su bili karakteristični kanali koji su se pružali u sistemu uporednika i obilazili oko cele planete koja je bila nešto veća od Zemlje, sa gotovo istom gravitacijom.

Planeta nije znala za dan i noć, već se na njoj smenjivao plavi sa narandžastim danom. U predelima gde su se dve svetlosti interferirale dolazilo je do pojave hladnih vetrova, koji su pokretali vodu u džinovskim kanalima.

Tle između džinovskog drveća koje je bilo istog rasta, kao da je zasađeno u jednom trenutku, pokrivala je fina mahovina nalik na mahovine tundri. S vremena na vreme, na graničica mahovine kristalisali su se komadi slični dragom kamenju.

To je bila priča koju je Mark slušao u snu od svog računara.

Prednost toga sna u koji je ulazio na dalekim putovanjima, sna izazvanog snažnom autosugestijom i vibracijama silikonskog jastuka, bila je i u tome što je i usred sna mogao da vodi dijalog sa svojim računarom.

I Mark se posle setio da je u snu pitao:

– Ima li kakvih šumova iz tog predela?

– Ima – reče računar – čuje se jedna pesma. Čujte je, samo to sam uspeo da snimim.

U nežnoj i lakoj melodiji Mark prepozna pesmu koju mu je u detinjstvu pevao otac. Jedinu pesmu koju je stari znao da peva. Nema sumnje, stari ga očekuje na Boreji. Onda san postade dublji i, pre nego što će potpuno pasti u tamu i bezvreme sna, kao da zapita sam sebe: Ko me to zove na Boreju? Ko mi to

peva poznatu pesmu? Ali san je već bio dubok, nalik nekoj vrsti hibernacije. I dok je brod leteo trećom kosmičkom brzinom prema Alamahu, njegov komandant, izvaljen na velikom ležaju, spavao je dubokim snom. Nije ni mogao naslutiti šta se događa okolo.

Oko veliko zaštitnog pojasa Poluksa počele su sa raznih strana da se sakupljaju male avetinjske letilice, nalik onoj koju je Mark uništio iz vremenske zasede. Sada je, međutim, bio opkoljen od dvadesetak letilica koje su se spremale za napad i već su pokušavale da probiju njegovu zaštitu.

Pošto opasnost još nije velika, njegov anđeo-čuvar, brodski računar, pustio ga je da spava. Znao je da je komandantu potreban san.

U trenutku kada je procenila da sama ne može da se nosi sa situacijom, mašina započe buđenje. Direktno u svest spavača preko silikonskog jastuka ubaci želju za buđenjem, zatim nekoliko snažnih impulsa za osvešćivanje i Mark je, otvorenih očiju već stajao pred monitorom koji je treperio prazan, i ispunjen plavom svetlošću, koja se polako pretvarala u crveno – što je značilo da se nalazi u zoni opasnosti. Mark skoči uključivši video i istog časa kada u zoni oko broda ugleda gomilu neprijatelja, začu se glas:

– Dobro jutro, komandante. Izvinjavam se što sam morao da vas probudim, ali moje nadležnosti su iscrpene.

– Šta se događa? – upita Mark.

– Mislim da smo već sedamnaest časova u ratu. Napadaju nas sa pet strana. Istina bezuspešno.

– Ko su napadači?

– Ne znam. Najverovatnije brodovi Mutanata ili Gila-ljudi. Za sada ne mogu da probiju štit iako u njega izručuju velike plotune energije. Ne znaju da je možemo uvući u svoj sistem. Ojačali su našu zaštitu za deset posto.

Mark uključi sve senzore da bi izmerio snagu napada. To ga nije zabrinjavalo. Na videu su se očitavale letilice kakve je mogao da vidi i ranije. Jasno mu je bilo da su to brodovi Mutanata. To ga nije brinulo, ali kada ugleda kako mu u susret dolazi nešto nalik na zvezdu, on shvati da je napad organizovan uz pomoć nekog moćnijeg neprijatelja. Jer, u svemiru je bilo malo sila koje su u stanju da prema nekom cilju usmere zvezdu, a još manje onih koji su mogli da naprave malu zvezdu i lansiraju je na neki cilj. A to se upravo događalo.

Opkoljen, Mark nije mogao da skrene, već je morao da ide pravo prema tom malom suncu, koje je već bilo na dva minuta od njega. Vreme do kontakta se smanjivalo.

– Možemo li da skrenemo? – upita on.

– Možemo još, ali uz veliki utrošak energije. Neprijatelji nas pritiskuju svojim poljima i gone pravo prema objektu koji ide na nas.

– Znam – reče Mark. – Koliko nam energije treba da ih očistimo.

– Četvrtina energetskog pojasa bila bi dovoljna da ih pretvorimo u kosmičku prašinu, ali onda bismo imali jednu praznu bateriju. Predlažem da ih uvučemo u pojas.

Marka ova ideja oduševi i kliknu:

– To je genijalno, ako to možeš da izvedeš i ako misliš isto što i ja.

– Već sam počeo sa operacijom – skoro šapatom reče računar.

Bio je to trik koji su mogli da izvode samo veliki brodovi sa snažnim energetskim omotačem. Zaštitni pojas na koji neprijatelj vrši pritisak naglo se smanji na polovinu, tako da sva tela koja su naslonjena na njega prosto propadnu, a onda se, za nekoliko sekundi, energija vrati u puni obim pojasa i svi napadači ostaju unutar velikog energetskog napona.

Mark pogleda u video i ugleda gomilu malih brodova koji se koprcaju kao u mišolovci. Znao je da

naslućuju da su izgubljeni. On zatim usmeri pogled prema objektu koji im je leteo u susret. Ta zvezda ili kometa bila je tik pred njima. Senzori su pokazivali njenu masu, temperaturu, obim i snagu zračenja.

– Mislim da znam šta ćemo uraditi sa ovim čudom – reče.

Njegov računar već je menjao oblik Poluksa, koji se izduži na svoju punu dužinu i smanji obim energetskog štita. Video je kako mali neprijatelji upadaju u kovitlac izgubivši svaki oslonac oko sebe. Sudarali su se međusobno i leteli za njim izgubljeni. Mark ponovo vrati pogled na video ispred sebe: on beše ispunjen velikom vatrom.

– Mladiću – viknu računaru – evo posla za tebe. Kada uletimo u vatru, skreni kako znaš.

– Idemo pet stepeni dole.

Mark je znao da bi svako skretanje veće od 5 stepeni dovelo brod u kovitlac i došlo bi do prevrtanja koje bi ga možda odvelo u neko nedefinisano vreme ili u neku prazninu u kontinuumu. Tamo odakle nema povratka.

– Ulazimo! – reče računar, istog trenutka Mark oseti kako brod nešto pritiska, a sekund kasnije začu:

– Napolju smo.

Mark ponovo uključi video sisteme i ugleda kako zvezda počinje da se širi a iz nje na razne strane izbija vatra. Eksplozija je rasla i zatvarala skoro čitavo nebo. To su mali brodovi u strašnoj eksploziji rasipali svoju energiju u sudaru sa teškim jezgrom zvezde. Za nekoliko minuta zvezda se smiri i Mark zapazi da senzori pokazuju kako je usporila i skrenula prema drugom kraju vasione.

– Mali mangupi dobili su šta su želeli – reče Mark. – Znaš da bi mi bilo žao da su u to uvučeni i pacovi.

– Mislim da nisu – javi se kompjuter.

Posmatrali su zatim neko vreme zvezdu, koja se polako kreće prema Polari, kao da se nekud uspinje.

– Jesi li uspeo nešto da zapamtiš? – upita Mark.

– Zabeležio sam gomilu nerazumljivih i lepih stvari. Ako vas zanima, zvezda ima rubinsko jezgro. Da li vas to uzbuđuje, šefe?

Ovo zaista uzbudi Marka, jer ako stvarno ima rubinsko jezgro, ono što zvezda može da uradi prelazi moć shvatanja. To ga natera da sebi postavi pitanje šta je ta zvezda, a skoro u isto vreme pade mu na pamet misao: ko je ta zvezda?

– Kuda letimo? – upita kad je došao sebi.

– Pravac Boreja, približavamo se zoni opasnosti.

– Otvori onda sve svoje oči – reče Mark.

– Mislim da i vi to morate da učinite, šefe.

Mark se pitao je li to savet ili možda čak prekor za onaj lepi san tokom kojeg su uleteli u nevolje.

– U redu – reče pomirljivo – nema više dugog spavanja. Samo po pet sati, i to uključen na sistem za buđenje. Je li u redu?

– Da šefe – reče računar.

Leteli su kroz tamni prostor u kome su se videle samo zvezde, jasne kao da su napravljene. U predelu Berenikine kose velika svetlost supernove prekrivala je čitav taj region. Mark se pitao da li je tamo bilo ljudi u to vreme. Ako ih je bilo – znao je šta im se desilo.

Dok je osmatrao daleka sazvežđa, Mark je uspevao da prati i obaveštenja o malim susretima koje su imali sa česticama prašine, komadima leda ili ugljenika. Znao je da su sve to možda klice novog života ili prah nekog ko je davno prestao da postoji.

Let je trajao danima.

Mark je svojim posebnim čulom osećao da ih neko posmatra i prati, ali nikako nije mogao da ga pronađe. Ako ga to predosećanje ne

vara, to je sigurno neka do sada još nepoznata sila. Dobra ili zla? – pitao se.

16.

Za nekoliko dana zvezde Alamah su se jasno videle. Bile su veličine Venere u punom sjaju. Jasno, su se videle i njihove boje, plava i narandžasta. Bilo je očigledno da su to dve najbliže zvezde.

Neki neobičan signal stizao je iz tog predela i ispunjavao sve prislušne aparate. Signal je možda stizao sa Boreje i bio je upućen njemu, ali on to još nije smeo da tvrdi. Isključio je sve uređaje za prijem signala i uključio malu šifrantsku kutiju preko koje su stizali signali za njega, i to samo oni koji su podešeni prema njegovoj talasnoj dužini.

Čim je uključio svoj uređaj, bilo mu je jasno da su signali upućeni njemu, jer je plava linija počela da treperi na ivici male staklene ploče, a zatim se umirila i signal je počeo da izlazi u prevodu: **Poluks, poruka za Poluks. Očekujemo vas na Boreji Alamah sedam. Prebacite se na paralelu tri, tamo vas očekuje nastavak signala. Vaš brat.**

»Vaš brat« mogao je da bude samo Kastor, jer su postojala dva Dioskura – Poluks i Kastor. Očigledno, sa one strane signala nalazi se Petrus ili neko ko ima otvoren put do Marka. Jer onaj ko je slao poruku znao je ime, šifru i kanal na koji treba da se javi. Isto tako, zahtev da leti paralelom tri mogao je doći samo od nekog ko je bio siguran da Markov brod može to da obavi.

Paralela tri bila je jedna od paralela kojim je mogao da leti njegov brod, a to je znao samo jedan čovek – konstruktor oba broda. Petrus. Iako Poluks nije nikada leteo tom paralelom, Mark je znao da je mašina sposobna da to izvede bez velikih teškoća. Istina, Mark nije znao kako će se osećati za to vreme. Jer, brod je trebalo prebaciti u neko stanje koje je više naličilo na mentalno nego na materijalno. Sve je započinjalo isključivanjem zaštite prema spoljnom svetu, sa tri uzastopna skoka koji se izvode brzinom koja raste s kvadratom. Brod je u tom trenutku nalikovao na fantomsku letilicu, i bio je u stanju da prolazi kroz zvezde i čitave zvezdane sisteme, da menja vreme – teorijski je dokazano da može prodreti u antisvet, ako je on uopšte postojao.

Do sada je svetom treće paralele letelo samo nekoliko malih letilica. Ti letovi bili su isključivo eksperimentalni i trajali su nekoliko minuta, tako da iskustva, koja su bila iz tih letova poznata samo malom broju stručnjaka, nisu bila naročita. Znalo se da u trećoj paraleli svet ima mnogo manje zvezda i sistema a mnogo više rasute plazme i građe za zvezde i magline. U tom svetu vladao je neki šum nalik buđenju močvare.

Suprotno ovom, postojao je svet prve paralele, koji je bio davno mrtav u kome su postojali beskrajni uništeni svetovi, kolapsirane zvezde, čitavi crni prostori u kojima se moglo nestati.

Ideja da se prelazi iz jedne paralele u drugu uzeta je iz opšte poznate teorije da se paralelne linije u beskraju presecaju. Pošto je u beskraju svaka tačka mogla da bude tačka preseka, trebalo je samo izgraditi uređaj koji će to moći da obavi. Istraživači su lutali i tragali za principom, sve dok to Petrus nije jednostavno pretvorio u neku vrstu mentalne igre, koju izaziva trostruko uzastopno povećanje brzine na kvadrat.

Za to je bila potrebna posebna mentalna sposobnost i snaga, a time je raspolagalo vrlo malo ljudi. To se postizalo, pre svega, dugotrajnim autogenim treningom, koji je i genetski ugrađen u biće čoveka. Markova porodica imala je tu osobinu, jer je složeni autogeni trening,

u koji su bile ugrađene i neke šamanističke veštine, bio glavni duhovni sport već kroz deset generacija. Bila je tako stvorena neka vrsta zaštite od mentalnog kolapsa, koji je moglo izazvati prelaženje u druge paralele.

Ipak poruka koju je dobio, pa makar ona bila i od njegovog oca (ako je zaista bila od njega), nije ga obradovala, jer je oduvek imao tremu pred ulazak u nove poduhvate. Bila je to neka vrsta umetničke treme.

– Šta da radimo, majstore? – upita on računar.

– Poslušaćemo glas gospodara!

– Koliko će nas to koštati?

– Više nego što smo dosad potrošili. Baterije će nam biti prazne, ako tamo kuda idemo ne postoji nešto drugo.

– Nije sjajno – reče Mark – ali ništa nam drugo ne preostaje. Nadam se da nema prevare. Osećam da su u pitanju prijatelji. Dobro! Tu odluku smo doneli, a sada, dečko moj, ovu mašinu treba preraditi za taj strahoviti let. Imaš li tremu?

– To nije poznato ni jednoj mojoj ćeliji, sem teorijski, naravno. Cela prerada mog sistema sastoji se u nekoj vrsti preprogramiranja pogona, a to se obavlja pomoću pločice koju nosite oko vrata, zar ne?

Mark skide s končića malu pločicu od neke materije nalik liskunu i prilepi je za mesto na kome beše nacrtana strelica koja pokazuje sever. U prvim sekundama ništa se nije moglo osetiti, jer su informacije sa pločice nekoliko puta morale da prođu kroz sve sisteme broda. Mark pažljivo poče da osluškuje šumove broda. Odjednom, kao da oseti neko podrhtavanje cele mase, čak i sopstvene utrobe, i onda poče da se gasi svetlost, da zamiru monitori, da prestaju da rade sva kontrolna svetla. Moglo se poverovati da brod umire.

Uzbuđen, Mark nije mogao da oseti tri uzastopne promene brzine, a već su se u komandnoj sali palila svetla, monitori su nastavili da daju informacije i za sekund ili dva on začu jasan glas:

– Dobro došli na treću paralelu, kapetane Mark Silard.

Sada mu je bilo jasno da su sa one strane prijatelji, jer Mark Silard je ime kojim su ga zvali samo najbliži.

– Hvala – odgovori on. – Želeo bih da znam s kim govorim.

– Ovde je glavna kontrola 17689 Alma planete Boreje, komandante Beta 37.

– Prijatno sam iznenađen. Otkuda znate sve to o meni.

Sa one strane začu se nešto veseliji glas:

– Kada budete stigli do nas, sve ćemo vam objasniti. A sad ništa ne brinite. Let ovim svetom je bezbedan. Na vašoj putanji nema lutajućih zvezda ni klopki Mutanata. To je staza na kojoj lete samo izabrani.

– Hvala – ponovi Mark. – Ali, dragi prijatelju, koliko vidim – moje baterije su prazne.

– Znamo, ali ne brinite. Kod nas ima energije i za rasipanje. Zato požurite, čekamo vas. Do nas ćete letiti programom 6.09-11+79. Ništa jednostavnije od toga. Vaš računar to može izvesti kao do šale. Do viđenja.

Mark isprogramira putanju, a onda uključi sve uređaje da bi osmotrio svet u kome se nalazi. Na velikom monitoru videle su se neke neobične zvezde i mase svetlosti u prostoru. Nije bilo ni nalik svetu iz koga je došao. On zatraži sliku sveta iz regiona Sunca. Tamo nije bilo ničega sem neke dvobojne trake svetlosti, koja se uvijala poput pantljike na vetru. Njena dužina bila je sigurno oko svetlosne godine. Osmotri zatim i druge regione za koordinatama ljudske paralele. Nigde ničeg prepoznatljivog. I on onda shvati zašto su od njega tražili da programira putanju po njihovim koordinatama. U ovom

svetu on je izgubljen, odavde više sam ne bi mogao da izađe, a izlazeći – možda bi uleteo u neki opasni sistem ljudske paralele.

Njegov računar pokazivao je da je gravitacija ovog sveta dvostruko veća nego gravitacija u ljudskoj vasioni, a brzina kojom su leteli bila je nezamisliva za performanse koje je posedovao Poluks. Marku to nije bilo neobično. Znao je da u ovakvom svetu sve podleže drukčijim zakonima. Zbog toga ostavi sva razmišljanja o neobičnostima. Prepustivši svom računaru da sve to zabeleži i analizira, on je posmatrao neobično nebo.

Shvati da ga ovde ne opkoljava crni svemir kao onaj njegove galaksije, već da je ovaj prostor ispunjen nekom srebrnastom svetlošću. Bilo je to nalik snu, pre nekoj sveopštoj mesečini nego tami dubokog svemira. Uključi kamere za snimanje, ali crveno svetlo koje poče da treperi, pokaza mu da se ništa ne može snimiti.

– Šta se događa? – upita on.

– Ništa nam više ne funkcioniše, sem motor i video za vašim stolom. Informacije stižu do nas, ali ih ne možemo materijalizovati: kao da neko sprečava da odavde ponesemo informacije. Pošto ne mogu ništa da zapamtim, ostaje samo ono što vi možete učiniti svojom memorijom.

Mark je znao da ono što može zapamtiti ne vredi mnogo i nije odlučujuće; zato se prepusti uživanju u prizorima ne samo novog sveta, nego nove koncepcije vasione. I onog trenutka kad shvati da ga to zamara – ode da se okupa.

Dok je bio u blagotvornom rastvoru začu glas svog računara:

– Javljaju nam da ćemo leteti još dvadeset četiri časa.

– Sjajno – reče Mark – ima vremena za dobar obed i san.

Posle kupanja, vratio se u salu i odlučio da priredi jednu malu gozbu. Iz ostave naruči najbolje meso, vino, kolače i voće. Onda spremi jednu veliku lovačku šniclu, sa dosta sosa od crne ribizle, iz male konzerve koju mu je davno dala Anđela. Odlično mediteransko vino imalo je onu temperaturu koja mu je omogućavala da iskaže svoje najbolje osobine. Zatim se prihvatio kolača sa čokoladom i svežih smokava koje su u potpunosti sačuvale svoj ukus. Zatraži još trostruku porciju sladoleda, s kojim ode do svog ležaja.

Opruživši se na ležaju, uključi malo veštačko sunce i muzičku kutiju koju mu je poklonila prva žena. U njoj su bile snimljene najbolje melodije iz predtehničkog doba, one koje su u sebi zadržale najsmelije matematičke kombinacije koje je on razumevao.

Kad je pojeo sladoled, muzika polako poče da mu navlači san na oči, i, kad je zaspao, sunce se samo isključi kako ga ne bi ispekla svetlost.

Njegov san, i neprogramiran bio je bogat i lep, ispunjen slikama iz detinjstva. Video je svog oca i majku kako stoje na terasi svoje planinske kuće i, smejući se, gledaju kako on pokušava da poleti na svome biciklu sa krilima. Bila je to prva njegova konstrukcija. Istina, taj bicikl sastavljen od različitih delova nikada nije poleteo, kao što nisu poletele ni mnoge njegove kasnije letilice ali nagon za konstruisanjem u njemu bio je neuništiv. Sanjao je i staru kuću na Evropi i najlepše časove plovljenja morima Plave Britanije.

Posle dugog sna koji je predstavljao pravi odmor, probudi ga signal. On se proteže i poče polako da otvara oči. Njegov računar čekao je da se probudi, a onda reče:

– Komandante, mi smo se zaustavili. Javljaju nam sa kontrole Boreje da treba da se vratimo u paralelu dva.

– S kojom energijom, nisu ti rekli – odgovori Mark.

– Naše baterije su pune – reče računar.

– I, naravno, ti za to nemaš objašnjenja?

– Nemam, šefe!

– Pitaćemo kad siđemo – reče Mark i okrete na drugu stranu, sa strelicom nađoše malu programatorsku pločicu zalepljenu za mesto programiranja.

Posle nekoliko potresa broda bili su na paraleli sopstvenog sveta. Mark samo što ne kriknu kada istog trenutka na velikom monitoru ugleda dva ogromna sunca kako svetle različitim bojama. Alamah A i B pozdravljali su ga svojom svetlošću. U prostoru između zvezda videla se jedna blještava tačka. Znao je: bila je to Boreja. Nalazila se tačno ispod njega.

– Dozvolite da promenim sliku – reče računar – treba da vidite koga ima za nama.

– Da vidimo.

Istog trenutka pred njim se pojavi nova slika i Mark vide da na nekoliko stotina kilometara iza njega stoji nekoliko desetina malih brodova i dvadesetak onih lutajućih zvezda. Zvezde su sada pulsirale kao neke velike meduze. Mark opsova i reče:

– Oni su nas, znači, čekali.

Znao je da se kroz ovu zonu ne bi mogli probiti i tu bi se verovatno završio njegov put. Bio bi to put u pepeo.

Dok je gledao svoje neprijatelje, Mark ne oseti da njegov brod, nošen polako nekom privlačnom silom, leti ka planeti na koju je pozvan. Na to ga podseti glas koji izađe iz njegovog komunikatora:

– Dobro došli, Mark Silard u svet Alamaha. Sada ste bezbedni.

– A ovi momci iza mene? – upita on.

– Oni su na svojoj teritoriji. Dalje odatle ne mogu.

– Kad vi kažete! – reče Mark. – A sada budite dobri pa recite ko ste vi? Jeste li ljudi ili đavoli?

– Čini mi se da smo još ljudi – reče glas smejući se. – Ne brinite, još smo ljudi.

– To me raduje, a kako ću do vas?

– Dajte nam kanal svoga kompjutera pa ćemo vas spustiti dole.

– Šta da radimo, dečko? – upita Mark.

– Prihvatite!

Mark pomače mali taster sa svoje desne strane, što je omogućilo da se u njegov sistem uključi drugi brod ili druga mašina. Posle nekoliko sekundi komunikator javi:

– Komandante, hvala na saradnji. Sutra ujutru bićete kod nas na doručku. Ljubazno vas pozdravlja komanda Boreje. Vaše brige sada su naša briga. Možete da se opustite.

– Do viđenja – viknu Mark i vrati se pripremama za silazak.

Trebalo je poslati poruku na Zemlju, zapravo poruku Mesecu, a ona je bila jednostavna, skoro lakonska:

Stigosmo do prijateljice sestre severnog vetra. Ona nas je dočekala ljubazno i sutra imamo prvi ozbiljan razgovor. Vaša poruka o zajedničkom prijatelju malo me je zabrinula, ali ne i iznenadila. Ovde sve vrvi od njegovih rođaka. Sigurno je i on već sa njima. Spavajte mirno! A možete mi poslati nekog u susret.

Znao je da je poruka jasna i da će Mesec odmah znati da je sestra severnog vetra Boreja, da je zajednički prijatelj St. Andrio i da će mu poslati nekoliko velikih krstarica u pomoć. Možda će mu zatrebati za nekoliko meseci, ako dotle sve već ne bude gotovo.

– Dečko, javi računaru – nas dvojica ćemo sada ponešto uraditi. Hoću da budemo u punom sjaju. Našem brodu treba dati puni izgled komandne krstarice. Dakle, varijanta C.

Varijanta C bila je transformacija broda u ratni brod na kome se jasno vide oružja, a oznake menjaju boju i postaju crne. Znao je da će

izmenjeni izgled Poluksa zaprepastiti one koji ga dole očekuju. A još više – ako bude okačio Totem, o čemu će još razmisliti. Zatim, trebalo mu je nekoliko sati da lično obiđe svaki kutak broda i ispravnost oružja proveri sopstvenom rukom. Držao se krilatice: nikad se ne zna.

Prilično umoran, otišao je da se ispava, a kad se probudio vide da njegov brod stoji. Na velikom monitoru pred sobom ugleda veliku planetu, neobično obojenu, sa svojim orijaškim drvećem koje se jasno isticalo. Njegov brod stajao je na tridesetak kilometara od tla. On uveća sliku, tako da je mogao jasno da vidi i neke detalje na planeti. Sve je bilo pusto i izgledalo kao da je veštačko. Nikakav oblik kretanja nije se primećivao. On tada uveća sliku jednog širokog kanala i vide kako se voda blago talasa i teče u jednom pravcu. U vodi su se naslućivale neke dugačke niti ili rastinje. Verovao je da je to neko vodeno bilje.

Posle nekoliko minuta uputi poziv dole, ali mu se niko nije javljao. I na nekoliko sledećih poziva nije bilo odgovora. Morao je da čeka. Ni njegov računar nije imao pojma šta se događa; najdetaljnija pretraživanja atmosfere i tla planete nisu pokazivala ništa do jednoličnost specifične pustinje.

Kada je Mark gotovo izgubio živce, komunikator se oglasi:

– Vi ste već stigli, komandante. I sigurno se pitate što se ne javljamo. Bila je u pitanju za nas ljude jedna karakteristična prirodna pojava: spavali smo. A sad smo spremni da vas primimo.

– Onda, dobro jutro – reče Mark. – Kako ću dole do vas. Mogu li mojim malim brodom? Ne vidim nikakvu pistu za sletanje.

– Pa toga kod nas nema. Svuda je silno granje, kroz koje biste se teško provukli i sa vašim Bel-Amijem. Tako se zove vaš čamac, zar ne?

– Da!

– Onda ćemo poslati po vas naš lift, ali, pošto je on otvoren, preporučili bismo vam da se dobro obučete. Temperatura vazduha je niska, ako nemate šta, mi vam možemo poslati.

– Ne, hvala – javi Mark – mislim da imam.

– Naš lift je krenuo gore – javi glas.

Posle nekoliko minuta Mark ugleda kako se odozdo diže neka sprava nalik na veliku korpu ili kavez. Nije se primećivao nikakav pogon, kao da se dizala na nekom nevidljivom konopcu. Uskoro je pristigla do Poluksa i Mark, obučen kao za izlazak na neku sleđenu planetu, izađe na rezervni izlaz, gde se sprava zaustavila. Kada je ušao, onda polako poče da se spušta. Činilo se kao da poput lifta, klizi niz nevidljive zidove nekog tunela ili cevi.

Iz nje se pružao pogled na veliki neobični vidik čudesne planete koja je ličila na sve sem na nešto što se samo stvorilo u vasioni. Sve je ličilo na delo đavola ili nekih nepoznatih i sumanutih graditelja. Korpa je prošla između gustih grana na kojima su se sjale neke staklene pege ili kapi zamrznute tečnosti. Ali, pošto je sve to pravilno stajalo, Mark zaključi da je to deo vegetacije.

Posle dvadesetak minuta spuštanja, Mark se nađe na tlu. On otvori nešto što je ličilo na vrata i skoči na meko mahovinasto tle, na kome izgubi ravnotežu. Nije očekivao da je mahovina visoka skoro trideset santimetara. Bila je narandžasta. Stajao je tako i okretao se oko sebe, a onda ugleda jednog čoveka, obučenog u odelo kakvo do sada nije video, kako mu sa stotinak metara maše. Uputi se tamo.

– Dobro došli na Boreju – reče mu nepoznati i pruži ruku.

– Zdravo – odgovori Mark. – Kakvi ste vi to ovde đavoli?

– Pođite sa mnom gde vas čekaju ostali. Mislim da će vas to iznenaditi.

– Vodite me!

Pošli su prema džinovskom drvetu i, kad su mu se sasvim približili, Markov pratilac priđe stablu i, dodirnuvši ga, otvori mala vrata. Mark pođe za njim i iznutra ga zapahnu miris sličan duvanskom.

Zakoračili su u jednu veliku praznu prostoriju, koju su osvetljavale svetiljke nalik onima koje je Mark viđao u muzejima. U drugom kraju prostorije, ispod velikog grba Federacije, nalazio se sto, za njim je sedelo nekoliko ljudi. Jedan od njih, onaj koji je sedeo na čelu, diže se i pođe u susret Marku. Ovaj lik mu se učini poznatim, a kad mu je čovek prišao sasvim blizu, Marku se steže grlo i izdade ga glas. Pred njim je stajao njegov otac – Petrus.

17.

Kad su ih ostavili same, Petrus i Mark sedoše jedan kraj drugoga. Njih dvojica imali su jedan drugome šta da kažu, od porodičnih stvari pa sve do složenih ratničkih situacija u kojima su se našli. Oni su bili ne samo otac i sin, već i dva komandanta koja su protiv sebe imali moćne neprijatelje.

Ipak, pogledavši sina u oči, stari upita:

– Koliko je godina prošlo?

– Šta misliš?

– Ne znam, a uvek nas je bio strah da računamo. Izgubili smo svaki osećaj za vreme. Ono za nas više ništa ne znači, pogotovu otkad smo na ovoj planeti.

– Sto zemaljskih godina – odgovori Mark. – Za mene samo 40, jer sam i ja dugo bio među zvezdama, a za tebe – to je možda 20. Izaberi cifru koju hoćeš. Ako ti je važno.

– Kako je dole? – upita Petrus, a sin je znao i na koga misli.

– Davno je umrla, pre 50 godina. Ti znaš, majka je bila tradicionalist. Ništa ti javno nije prebacivala, ali mislim da nije bila zadovoljna. Ne što si otišao, nego što si možda umro i nestao, pa tvoj pepeo neće stići u porodičnu urnu.

Petrus se tužno osmehnu:

– Onda sam i ja tradicionalista: i sam sanjam da moj pepeo stigne u porodičnu urnu. Ko je sada čuva?

– Anđela – reče Mark. – Ona je porodična sveštenica. Ako se vratimo, biće to neka druga žena. Možda neka koju nismo ni upoznali, koja se tek nedavno rodila ili će se tek roditi.

– Toga me strah – reče Petrus – da kad se vratim više neće biti ljudi iz moga vremena. Da ću za one koji tamo žive biti čista apstrakcija. Zbog toga se neću ni vratiti.

– Ali, poslaćeš svoj pepeo, zar ne? – upita Mark, a stari klimnu glavom.

Mark je osećao da je traganje za nepostojećom planetom njegovom ocu samo izgovor da se ne vrati na Zemlju. On se Zemlje plašio, plašio se novih ljudi i nove koncepcije života. Radije će umreti među zvezdama, nego među svojim milim i dragim, koje nikada nije upoznao. Kao slobodan istraživač imao je prava na izbor projekta, na sredstva koja su bila neograničena. Prava ravna pravima bogova. On je bio drugi čovek u istoriji čovečanstva koji je stekao prava na ovakav let. Mogao je da izabere šta god je želeo, a izabrao je istraživački let za planetom Ksifos, o kojoj su samo govorile legende i nepotvrđeni izveštaji nekih lutalica i izgubljenih istraživača. Da li je to bila zvezda lutalica koja slobodno putuje kroz svemir, vreme i paralele, ili samo fatamorgana za oči i aparate izludelih putnika – niko nije znao. Petrus je tvrdio da ima sigurne podatke da ona postoji i da se na njoj nalazi rešenje za sve napore koji očekuju svet.

Izabrao je ekipu i brod i otišao, a njegovom sinu tek sada je postalo

jasno da je to bio odlazak sa željom da nikad ne bude povratka. I tada se seti da upita:

– A gde vam je brod?

Otac ga pogleda s tugom.

– Izgubio sam ga – reče! – Izgubili smo ga!

– Kako izgubili? – upita Mark zaprepašćeno, jer je bila potpuno neshvatljiva stvar da neko može izgubiti brod, posebno neko ko se zove Petrus.

– Oteli su nam ga!

Ovo je bilo još neverovatnije. U poslednjih sto godina nije se desilo da neko otme brod, čak ni nekom neiskusnom komandantu.

– Da – nastavi stari – to izgleda potpuno neverovatno, ali meni su brod oteli.

– Ko?

– Ne znam. Najstrašnije od svega je što ne znam. Prvi put naišao sam na nekog ko je toliko moćniji od mene. Jednostavno, nismo ga ni videli a morali smo sve da mu predamo. Znam da tu nema logike. Kad ti ispričam sve, biće ti jasno ili nejasno isto tako kao i nama.

I Petrus započe priču:

– Ono što je svemu prethodilo saznaćeš iz moga »Dnevnika« koji ima nekoliko hiljada stranica. Zato ću početi od trenutka kada je sve krenulo... Bili smo na putu prema Zemlji, kad smo se setili da bi bilo dobro da obiđemo i Andromedu 17, na kojoj smo već bili nekoliko puta. U pitanju je, u stvari, bila opklada. Dvojica su se opkladila sa jednim inženjerom sa pete planete Andromede 17 da za dvadeset godina neće završiti planetu i hteli su da odu po opkladu, ne verujući da je planeta završena.

Meni je bilo svejedno, samo da se ne vratim kući. I tu, na Andromedi 17, od jednog usamljenog letača koji je došao dan posle nas saznali smo da je, lutajući po slobodnoj vasioni daleko od naše galaksije prema maglini M31, ugledao neku čudnu svetlost koja se pojavljivala i nestajala. Ispričao je ponovo staru legendu, ali joj je dao uverljivost očevica. Iz njegove priče bilo mi je jasno da je u pitanju planeta Ksifos.

Naravno, želeo sam da pođem tamo, iako se u taj predeo ljudi nikada nisu upuštali. Neki od mojih ljudi nisu želeli da idu, bilo im je svega dosta i hteli su da ostanu i da se nastane na već sagrađenim planetama. Pustio sam ih, ali sam prihvatio lutalicu koji je izrazio želju da pođe s nama. On jedini nije bio čovek, već Gila, ali izuzetno vredan i pametan. Ubrzo je mogao da preuzme komandu nad brodom kada sam ja odlazio u hibernaciju. Zapravo, zamenjivao je svakoga ko je išao u hibernaciju, njega ništa nije zamaralo. Bili smo mu zahvalni.

Mark prekide oca:

– Ne vidim ga među vama.

– Na žalost, njega smo izgubili zajedno s brodom. I on je postao žrtva nepoznatih sila.

– Je li to Gila sa senzorskim okom? – upita Mark.

– Da, otkuda znaš? – upita Petrus. – Poznaješ li ga?

– Mislim da znam za njega, ali pričaj dalje.

– Čudno – reče stari – da si čuo za njega... Objasnićeš mi posle. Da, kad smo poleteli sa Andromede 17, bio je to let van Galaksije u dubinu međuprostora. Dimenzije su tamo sasvim drugačije. I kad se leti sa milion kilometara u sekundi, prostor jedva da se prelazi. Mi smo leteli možda i sto puta brže, ali još smo bili daleko od onoga što je trebalo da pronađemo. Ljudi su dobrovoljno odlazili u hibernaciju ili su ulazili u mašine za privremeni prelaz u mentalna bića drugih ličnosti. Pretvarali su se u Ajnštajna, velike umetnike, neki put poneko i u ženu i tada bi dolazilo do konfliktnih situacija... Jedino je Gila održao moral. On se brinuo za regeneraciju brodske atmosfere, gajio je hranljive materije, beležio šta se događa,

osluškivao, snimao, strpljivo razgovarao sa svakim. Mislim, da nije bilo njega, vratili bismo se nazad, ali njegova prilježnost na poslu i ljubav koju je pokazivao za svakog od nas davala nam je nade da ćemo se domoći, ako ne baš te planete, onda bar samog praga sledećeg sistema svetova.

Gila je često dolazio do moje kabine, da me poseti, i najviše je voleo da priča o brodu. Sve njegove osobine upoznao je do detalja, gotovo kao i ja, koji sam možda ponešto i zaboravio. Osećao sam da voli Kastor iako se plašio nekih njegovih moći. Rekao mi je jednom da su neke funkcije broda za njega nerazumljive. Jedan inženjer tvrdio mu je da brod može da leti i kroz vreme i paralelne svetove. Nisam želeo da mu to potvrdim, jer nisam ni hteo da on to zna. Na samom brodu o tome nije mogao da nađe nikakav podatak. Pločica kojom se to moglo uraditi stajala je meni o vratu.

Leteli smo već suviše dugo i pored svega što smo izmišljali bili smo umorni. Novu igru za nas predstavljalo je to što smo bili tako daleko da smo u regionu M31 već mogli da razaznajemo sazvežđa i sisteme zvezda. Počeli smo da im dajemo imena, i to nas je malo oživelo. Na drugoj strani nalazila se naša galaksija, u kojoj okom nismo mogli da prepoznamo ništa, već samo pomoću senzora koji su nam odgonetali imena zvezda. Bilo je to bolno.

Sećam se jednom, dok sam spavao i sanjao ružan san, probudio me signal opasnosti. Otišao sam u komandnu salu i moj zamenik mi je pokazao da stojimo, zapravo da se krećemo u orbiti čiji je prečnik sto milijardi kilometara. Bilo je to potpuno nerazumljivo. Računar nam je ubrzo dao tačne podatke. Bili smo zarobljeni u orbiti koja se smanjivala za milion kilometara na sat, a održavala nas je neka sila iz centra orbite koja nas je privlačila snagom od dve sunčeve gravitacije. U centru naše orbite, međutim, nije bilo ničega. A naši senzori pokazivali su da je tamo nešto moćno, strahovito moćno, nešto što nas može uništiti. A bila je, u stvari, u pitanju praznina. Pitao sam se nije li to planeta za kojom tragam. Uskoro su se u komandnoj sali svi okupili i zabrinutost među nama je rasla. Bilo nam je jasno da se iz ovoga ne možemo iščupati.

Nikakav pokušaj da izvučemo brod iz snažnog zagrljaja nevidljive sile nije pomagao, čak je i energija našeg broda polako nestajala. Jednim delom smo je utrošili bombardujući nevidljivog neprijatelja, a još većim delom – u pokušaju da usporimo brod i iskočimo iz inercije u slobodan svemir. Ali, ništa nije uspevalo.

Onda mi je taj Gila ponovo došao u kabinu, dok sam se odmarao od napora koji je izazvala neizvesnost, i predložio nešto pametno. Na brodu smo imali četiri orbitera koje smo koristili za specijalne misije. Svaki je mogao da primi po petoro ljudi. Gila mi je predložio da u svaki uđu po dvojica, sa velikim zalihama hrane, i da – koristeći inerciju broda i sopstvenu energiju – iskoče i u hiperboli odlete prema rodnoj galaksiji. Pokazao mi je i proračune koji su bili vrlo uverljivi. Na kompjuterskoj proveri pokazali su se apsolutno sigurni i mi smo ih prihvatili.

Ukrcali smo u orbitere svu hranu koje je stvarno bilo u izobilju, jer je Gila u slobodnim komorama Kastora uspeo da odgaji razne hranljive materije, kao da je predviđao ono što će doći. Naravno, pokupili smo i svo oružje koje se moglo poneti, različite alate i sve male računare koje smo imali. Bili smo opremljeni da samostalno živimo na nekom svetu do smrti, naravno, prirodne.

Kad je sve bilo spremno, ostalo je pitanje hoćemo li uspeti da se iščupamo iz orbite. Podelili smo se na posade i odredili dan za polazak. Vreme kruženja oko nevidljivog centra bilo je šest časova, što znači da nam je za lansiranje naših kapsula trebalo ravno 24 časa, jer su se mogle lansirati samo iz jedne jedine tačke sa sigurnošću da ćemo stići do najbliže tačke naše galaksije. Izvršili smo eksprimentalno lansiranje jednog kontejnera, koji je tačno po proračunima izleteo u željenom pravcu. Sada smo bili sigurni u uspeh.

Jednu po jednu kapsulu izbacivali smo prema kući, da bi na kraju kao komandant broda, u poslednjoj, zajedno sa Gilom koji mi je određen za sapuntika, poleteo i ja. Pre poletanja moj zadatak bio je da izbrišem sve memorije računara, onesposobim ga za upotrebu teškog oružja, i načinim takve kvarove za koje, da bi se popravili, treba najmanje nekoliko godina. Ali, desilo se drugačije: probudio sam se u kapsuli koja je letela ka našem svetu, sa velikom čvorugom na glavi. Moj prijatelj me je, izgleda, udario svojom kandžom, ubacio me u kapsulu i samog poslao. Zašto je to uradio, ne znam.

Šta se sa njim desilo, kao i šta se desilo s brodom – ne znam. Propali su možda negde blizu sveta M31. Moja briga bila je da oformimo formaciju i da zajedno letimo kući. Išlo je sve bolje nego što smo mislili. Leteli smo neshvatljivo brzo, kao da nas je nešto guralo ili vuklo. Nismo čak mogli ni da skrećemo s putanje na kojoj smo bili. Iako smo želeli da se vratimo na svet Andromede 17, nikako nismo uspevali; naša putanja bila je drugačija iako je prolazila blizu tog sektora. Morali smo da letimo ka Zemlji. To je zapravo za nas bila jedina šansa, iako nismo verovali da ćemo se domoći Sunčevog sistema.

A onda se desilo čudo: u predelu Alamaha pojavili su se brodovi Mišolikih, na čelu sa onim malim Oposumom, i on nas je zaustavio. Bila je velika sreća što smo ga sreli i on nas je sproveo do Boreje, gde sam odavno imao neka prava i mali eksprimentalni centar, koji sam davno napustio, jer je prestala da me interesuje sposobnost ove planete da sakuplja energiju iz svemira i da je isto tako vraća nazad, kao svoje oružje i zaštitu.

Ovde smo se smestili i počeli da osluškujemo i šaljemo poruke. Iskoristili smo sve što smo doneli i od hiljada kilometara žica ugrađenih u naše kapsule uspeli da napravimo vezu između drveća antena, i počeli da upravljamo sistemom. Više se niko nije mogao približiti ovamo bez našeg znanja i naše volje. I, sem Oposuma i njegovih ljudi, niko nije ni dolazio. Ti znaš, oni nikad nisu voleli velike sile i totalitarne sisteme, jer bi to onemogućilo njihov neorganizovani pacovski život.

Zbog toga su prišli nama i pomagali nam u prikupljanju informacija, a to ukratko znači:

Jedan neobičan svet, van naše moći shvatanja, koji je pošao sa M31 magline tražeći inteligentna bića, izgleda, ostvario je prvi kontakt sa Mutantima ili sa nekim još moćnijim, ko ima svoju koncepciju galaksije. I taj je uspeo da iskoristi njihovu moć, da prvo otme naš brod i da zatim počne osvajati, pomoću njega, Andromedu 17.

– I kako izgledaju ti s Andromede M31? – upita Mark.

– Kao male zvezde sa rubinskim srcem. I znaš kako ih zove naš prijatelj Opusum – Andromedine ovce. Jer su, kao ovce, pale u šake Mutanata i još nekih civilizacija.

– A šta Oposum kaže za Gila-ljude? – upita Mark.

– Dosta je neodređen.

– S njima su i Gila-ljudi, jer onaj tvoj prijatelj, St. Andrio (ako nisi

znao, tako se zove), oteo ti je Kastora, a bio je na putu da i meni otme Poluksa. On je mozak cele operacije.

– Izgleda mi neverovatno – reče stari – ali kad dobro razmislim, izgleda da si u pravu. Ali, šta oni žele?

Mark se zamisli i jasno formulisa svoju misao:

– Gila-ljudi su, po svojoj reprodukciji, u ekspanziji, to znaš. Isto tako, i po svojoj inteligenciji skoro da su ravni ljudima. Međutim, oni nemaju svoj svet, bar ne onakav kakav bi sami hteli. U našoj galaksiji, pored ljudi koji ih intelektualno ipak nadmašuju zbog svoje iracionalnosti, postoje još Mutanti, koji su od njih nadmoćniji zbog svoje agresivnosti.

– Da – reče stari – ali šta to treba da znači?

– Pa njima treba Andromeda 17 da napuste Galaksiju i potraže sebi sreću na drugim svetovima u vasioni.

– A šta tu traže Mutanti? – upita Petrus.

– To je politika – reče Mark – Gile, dobri u odnosima s ljudima, prodaće im ljude ili tehnologiju.

– Ali Gila-ljudi su u jako dobrim odnosima s nama?

– Jesu, ali oni nemaju osećanja. Zar to ne znaš? Oni imaju samo jedan cilj: da snesu što više šarenih jaja i izlegu što više dobrih Gila. Svako ko je pratio njihov razvoj video je da su se, pored tehnike, najviše bavili biologijom i danas jedna Gila ženka snese godišnje 1.000 jaja prema 30 do pre 300 godina, kad smo ih sreli.

– Otkuda sve to znaš? – upita Petrus.

– Otkuda znam? Jednostavno Na Zemlji postoji jedno tradicionalističko udruženje koje se bavi statistikom i ono svake godine objavljuje svoj Godišnjak, koji sadrži različite podatke. Ti podaci su pažljivo sakupljani na razne načine, ali su često poražavajući po ljude. Naš Savet koji sve to zna o tome govori kao o ljudskom šovinizmu i ne dozvoljava širenje Godišnjaka. Međutim, podaci koje Godišnjak donosi alarmantni su. Ono što oni daju govori da su i Gila-ljudi i Mutanti u ekspanziji, a vrlo problematični su i Kiborzi.

– Otkud znaš da je sve to tačno? – upita otac.

– Otkud? Šta ti govori da su u poslednjih 70 godina ubijena 23 urednika ovog Godišnjaka? Dobro, ne ubijeni, ali umrli pod čudnim okolnostima, od kojih su devet ubistava bila dokazana, a da ubice nisu pronađene.

Stari Petrus zaprepašćen je gledao u svog sina. U njegov mozak jedna takva misao nije mogla da uđe. Veliki idealizam koji je kroz daleke svetove njega vodio, nije dozvoljavao takav način razmišljanja.

– Pa dobro, ako je to istina – reče on – u kakvom mi to svetu živimo?

Mark je gledao svoga oca pokušavajući da mu kaže šta misli, a onda ipak izabra jednu pomalo surovu rečenicu:

– Dragi moj oče, ovo nije svet planete Ksifos. Ovde se civilizacije, rase, vrste i klase životinja bore za svoje mesto. Svako traži sve veći prostor. Njih ne zanima poezija i filozofija – oni hoće da jedu, da se pare i šire.

– Ali, nas tako nisu učili – reče Petrus. – Govorili su, i mi verujemo da se sve može rešiti lepim.

Mark je sa sažaljenjem gledao svog oca, a onda iz svog džepa izvadi totem i stavi ga na svoj kostim.

Ugledavši totem, stari Petrus se potrese, poblede i za trenutak izgubi moć govora. On totem nikad nije video, o njemu je postojala samo priča i legenda, jer ga Federacija nikada nije upotrebljavala. Samo tiho prošapta:

– Zar je došlo dotle?

– Da – reče Mark – došlo je vreme kad cena nije važna. Da bi ljudi opstali, cene nema. Ako treba, moramo zbrisati celu jednu civilizaciju. To su moja ovlašćenja.

– I ti u to veruješ?

– Ne – reče Mark – tako niko ne misli i ne sme da misli. Ali mora se znati da sme to da učini. To je dovoljno, iako je strašno.

Stari vasionski vuk gledao je svoga sina ne shvatajući takav način razmišljanja i izražavanja. Nešto što se kao glavna filozofija ljudi vekovima provlačilo kroz Galaksiju palo je u vodu. I to pred njegovim očima. Njegov rođeni sin Mark, koji bi trebalo da predstavlja ono najbolje što je porodica do sada dala, govori o uništavanju živih bića. Imao je toliko snage da kaže:

– Ja te nisam zvao zbog toga?

– Znam – reče Mark – nisi me zvao da ubijam, ali ja sam se i za to spremio. Zbog toga mi je dat totem. Misliš li da Vrhovni toteme deli koga sretne. Upotrebiću svoja ovlašćenja kad to bude trebalo. Ja na to imam pravo. Sada sam sam protiv svih svetova. Da li su mi poverenje i zadatak da pobedim. Ja moram da pobedim, jer to je u interesu svih nas.

Petrus je bio bled i skoro je drhtao.

– Šta misliš, dragi oče, ko treba da se širi po svemiru – Gušteri ili Ljudi?

Njihov razgovor, već preglasan, prisluškivali su i ostali i već su im se približili.

– Mislim da si u pravu – reče Petrus. – Zaista, izgleda da si u pravu.

– Voleo bih da nisam – prošapta Mark.

Kad su se i ostali okupili oko njih, Mark se seti da im kaže:

– Da znate, i ja sam imao prilike da sretnem vašeg jednookog prijatelja St. Andria. Tako se zove, ako to niste znali. Pre polaska ovamo sreo sam ga na Mesecu, gde je radio kao specijalista za biološka istraživanja.

Ova priča zaprepastila je Petrusa i njegove ljude.

– Ali nemojte se začuditi ako ga ponovo sretnemo. Poslednje vesti o njemu govore da je pobegao sa Zemlje, gde je trebalo da bude pod nadzorom. Ali vi znate kako je na Zemlji. Zbog silne demokratije, tamo ćemo uskoro imati više neprijatelja i špijuna nego nas samih. Naš prijatelj je tu blizu. On rukovodi ovim operacijama.

Mark im onda ispriča sve što je znao o Gili čije su namere bile da se dokopa i drugog velikog broda blizanca, ali mu to nije uspelo. Sa dva takva broda mogao bi da se odbrani od svakog napada ljudi. Da bi prekinuo dosta mučnu situaciju koja je nastala, Mark zamoli da mu dodaju torbu koju je doneo. I kad je iz nje izvadio pet flaša viskija, to izazva buru oduševljenja. Ispivši posle mnogo vremena prve kapi dobrog pića kao da su na sve zaboravili.

Umorni od pića i razgovora nisu obraćali pažnju šta se oko njih dešava. Neprijatelj ih je polako opkoljavao, stotine brodova Gila-ljudi, ogromne krstarice Mutanata i desetine malih rubinskih zvezda zatvarali su nebo oko njih. Cela gomila đavola spremala se da ih napadne. Ali, snažni energetski pojas Boreje kao od šale je odbijao sve njihove pokušaje.

18.

Mark se probudi osetivši neku ruku na svome ramenu. Mnogo je vremena prošlo otkad mu se to poslednji put dogodilo. Budio ga je njegov otac, isto onako kako je to činio pre više od jednog veka, dok je Mark bio dečak. Kada se stari vraćao sa dalekih putovanja, nije mogao da spava ako pre toga ne pozdravi sina.

– Dođi da vidiš šta se događa napolju – reče otac.

Na ekranu se mogla videti neobična slika. Velika armada neprija-

telja, pravilno raspoređena, okružila je planetu. Bilo je jasno da se taj zid ne može probiti. Pažljivo su pregledali sve zone nad Borejom: nigde nije bilo prolaza. Mark je bio zaprepašćen, jer nikada nije video toliku silu skoncentrisanu na jednom mestu.

– Kad su se sakupili i odakle su došli? – upita.

– Tu su odavno. Celo sazvežđe ispunjeno je njihovim brodovima, a kontrolišu i sve službene i slobodne koridore na nekoliko svetlosnih godina dubine.

– Niko nije znao da imaju toliko brodova.

– Da – reče Petrus – već broj brodova koje vidimo prelazi dozvoljenu granicu. Oni su ih tajno izgrađivali. Što znači da su im i namere dalekosežne i opasne.

– I šta ćemo sad? – upita Mark – kroz ovo se ne možemo probiti. Držaće nas tako dok ne završe svoj posao.

– Da, to bi želeli; međutim, moraćemo da probijemo blokadu.

– Zar je to moguće?

– Ti misliš da nije?

– Ne znam. Osećam se neugodno, jer smo u klopci. Nemamo prostora za napad. Oni kontrolišu sve izlaze.

– Da – reče Petrus – jedino što ne kontrolišu, to je ovaj prostor u okviru našeg zaštitnog pojasa. To je jedini slobodni prostor na deset svetlosnih godina okolo. Ali, nama je zasad i to dosta. Dobro ćemo se spremiti za napad. Videće oni šta mi možemo.

Pred monitorom se već okupila cela Petrusova ekipa. Neke je još bolela glava od sinoćne pijanke, ali je bilo jasno da nisu zabrinuti. Mark to nije mogao da razume jer je mislio da se taj veliki zid neprijatelja ne može probiti. I njemu se činilo da je ovde došao ne da se bori već da upadne u mišolovku.

– Pre svega treba da se doručkuje – reče stari. – A kada budemo napunili stomake, izradićemo plan. Šta ćeš ti za doručak, sine?

Mark se pitao šta se može doručkovati na ovako pustoj planeti. Upitno je gledao oca. Istog trenutka pred njim se pojavi dugački popis jela, koji je svetlucao na malom ekranu kraj stola. Na popisu je bilo svega, od ovsene kaše do krvavog bifteka. On nije mogao da veruje svojim očima i pogleda oca s osmehom punim sumnje.

– Da, ima svega – reče stari – samo izaberi. Sve će naš Čang Li da ti časkom pripremi.

Mark nije znao da se među njima nalazi i neki Čang Li, te se s nepoverenjem okrete oko sebe i vide da su ostali razvalili usta od smeha.

– To je naš kuvar – reče Petrus i pljesnu rukama. Za nekoliko sekundi kroz vrata uđe smešni robot na točkovima sa kuvarskom kapom na glavi i očima nacrtanim tako da liči na Kineza. Robot se zaustavi ispred Marka i nakloni se.

– Evo, to je naš Čang Li – reče stari – a videćeš šta sve ume da spremi. Saopšti mu to brojevima.

Pošto je primio porudžbinu, robot ode do kuhinje i za pet minuta dogega se noseći jelo na velikom poslužavniku koji postavi na sto ispred Marka. Sve je bilo kao u najboljem hotelu ili za Anđelinim stolom, i sve savršenog ukusa: sok od lubenica sa Astarte, kozije mleko, biftek s jajetom i mineralna voda »pegaz«. Mark je bio poražen.

– Zar ne shvataš – reče stari. – Sećaš li se možda da sam ja još odavno radio na idealnom sintetizoru hrane. I to tako da ne postiže samo ukus, već i aranžman najboljih kuvara. Čitav vek radio sam na tome u slobodnim časovima i eto, Čang Li je moje glavno delo; njime bi se ponosila i naša porodična čarobnica, zar ne?

– Ima samo jednu manu – reče jedan od astronauta. – Ne ume da peče viski i proizvodi vino. Iako je

to jednostavnije nego pripremiti biftek.

– A vi ne umete? – upita ih Mark. – Mogli ste ga naterati da vam pravi ono od čega se peče viski i cedi vino.

Svi su ga gledali zaprepašćeno, shvativši kako su bili nesnalažljivi, jer im, je ta mogućnost neprekidno bila pod rukom a nisu je koristili.

Posle doručka svi su bili spremni za izradu ratnog plana. Reč preuze Petrus:

– Videli ste da smo sa svih strana opkoljeni brojnijim neprijateljem koji želi da nas izoluje od zone operacija. Nalazimo se u situaciji u kojoj su se nalazile opkoljene srednjovekovne tvrđave. Pošto se proboj kroz opsadu ne može izvesti, moramo se koristiti tajnim hodnikom. Njega treba prokopati i otići po pojačanje.

Sve su se pitali od koga da se dobije pojačanje. Iz Sunčevog sistema? Trebalo bi mu najmanje godinu dana da dođe, a tada bi sve bilo kasno.

– Znam da se pitate kakvo pojačanje. Još jedan brod kao Poluks, a taj je – Kastor. Njega treba preoteti. Sa dva broda, jednim spolja i jednim iznutra, naše šanse su hiljadu puta veće.

– A ko zna gde je Kastor?

– Tu negde – reče Petrus. – Nije daleko. Oposum će ga pronaći ako to niko drugi ne može. A Oposum se mota tu u blizini, jer će uskoro biti nekog plena. Ti ćeš, Mark, na svom malom brodu izaći iz reona Boreje i pronaći pacova, a on će te odvesti do mesta gde se nalazi Kastor. Onda ostaje na tebi da ga sam osvojiš. Ne verujem da je to nemoguće. Možeš uzeti još nekog kao pojačanje.

– Ne – odgovori Mark, posle kraće pauze – ne želim da još nekog uvlačim u rizik kakav sam mogu da prihvatim. Ali kako izaći!

Oni su dobro znali da je ceo ovaj region čuvan ne samo u paraleli dva, već i u paralelama jedan i tri, i da je neprijateljeva linija neprobojna.

– Brine me samo jedno – nastavi Mark. – Kako ćemo prokopati taj tajni hodnik?

– Jednostavno, – odgovori mu otac. – Kroz vreme. Mi znamo kretanje njihovih brodova u poslednjih deset dana. To je dovoljno da izradimo tačan plan tvog kretanja. Izaći ćeš na onom mestu i u ono vreme kada tamo nije bilo nikog i vratićeš se u sadašnjost kada region u kome se nalaziš bude slobodan.

Bio je to najlukaviji plan koji je neko mogao da izradi. Jer, samo tako Mark može potpuno da izađe iz ovog regiona i da se sastane sa Oposumom.

– Tačan program daće nam računar. Ostaje samo još problem kako naći Oposuma. On će čekati u prvoj paraleli i javiće se na tvoj poziv.

Zatim su razradili program povratka i zajedničkog napada s dva velika broda.

Pre polaska Mark se oprosti sa svima i obeća da će se čuvati. Popeo se zatim korpom do broda i ušao u Poluks. Program svog izlaska iz zone Boreje ubacio je u računar, i, proverivši sve uređaje na oba broda, pripremio se za poletanje.

Odvajanje od Poluksa teklo je normalno i, kad se našao van broda, Mark vide da je nebo prazno. Tamo nije bilo nijedne neprijateljske letilice. Najbliža je bila tek na pet svetlosnih godina od njega i susret sa njom mogao je imati tek za čitav dan. Njegov plan leta predviđao je da tako leti dve svetlosne godine i da se vrati u sadašnjost, jer je u sadašnjosti taj region potpuno prazan. Pošto je tačan program bio već u računaru, on je operaciju mogao da prati samo na kontroli leta. Sve je teklo precizno kako je bilo predviđeno.

Ipak, bio je maksimalno skoncentrisan na osmatranje prostora i promena u njemu.

Minut pre prelaska na novu etapu puta računar najavi odbrojavanje. Kada se na kontroli pojavila plava linija znao je da je vraćen u sadašnje vreme. Svi senzori i osluškivači pokazivali su da je region prazan.

Sa mesta gde se nalazio video je Alamah A i B koji su sjajili svojim neobičnim svetlostima i izgledali kao jedna zvezda elipsoidnog oblika. Na svom teleskopskom videu Mark ugleda nekoliko brodova koji se približavaju zvezdama. Mora da su to bile velike krstarice Mutanata koje odlaze da pojačaju opsadu.

Istog trenutka računar najavi da počinje odbrojavanje za prelazak u paralelu jedan, i Mark se priveza za sedište očekujući taj trenutak.

Bel-Ami, kao mali brod, mogao je lakše da obavi taj zadatak i posle kratkog treperenja svetlosti već je bio na prvoj paraleli. Na videu se pojavi jedan razbijeni svemir koji je dogorevao i raspadao se; zvezde su ličile na ugljevlja a kroz daleki prostor lutali su oblaci pepela. Sve je izgledalo potpuno mrtvo.

Mark posla snažni signal i za nekoliko minuta kroz komunikator se začu glas:

– Zdravo komandante. Dobro došli na veliko đubrište.

Bio je to glas Malog Oposuma, koji je nastavio:

– Ovde vaš stari prijatelj, prljavi pacov. Budite spremni da se sastanemo na koordinatama 567,33 i 899.

– Ništa od toga, – javi se Mark. – Čekam te ovde.

– Znao sam. Dobro do vas stižemo za 15 sati.

Mark nije želeo da reskira let kroz nepoznati svemir u kome su se Mišoliki tako dobro snalazili. On nikada nije leteo kroz ovakav prostor i znao je da su tu iznenađenja moguća na svakom koraku. Bio je to stari svet koji se istina raspadao i dogorevao, ali koji je uvek bio spreman da napadne i da ubije. Region u kome se našao prazan je i pogodan da u njemu sačeka Oposuma.

Fotografije i filmovi iz ovih paralela prikazivani su stručnjacima i smatralo se, posle dugih ispitivanja, da je na ovoj paraleli svet prestao da postoji pre dvadeset milijardi godina, gotovo deset milijardi pre nego što je počeo da se rađa svet na paraleli dva. Ipak, bio je ovo očaravajući svet i Mark zažele da ga oseti i dodirne, da dodirne tu prošlost u raspadanju.

On obuče svoj laki skafander i, uključivši snažno gravitaciono polje Bel-Amija, isplovi napolje u slobodan prostor. Leteo je do razdaljine od jednog kilometra i više, tako da je Bel-Ami izgledao kao mali čamac u daljini za koji je privezan nevidljivim nitima.

Tako usamljen u svemiru, i to u nepoznatom svemiru, okrećući se sam oko sebe, on oseti ono što mu se i ranije događalo kad se nađe izložen velikim prazninama, strah od smrti. Istog trenutka postade svestan da tamo negde, u jednoj drugoj dimenziji, na hiljade i hiljade milijardi kilometara, ima porodicu koja živi, rađa se i umire, možda već i zaboravivši na njega. To ga učini još usamljenijim, ali mu poveća i glad i on, uključivši daljinskim upravljačem gravitaciono polje Bel-Amija do maksimuma, poče polako da se vraća.

Ušavši u brodić uključi komunikator i viknu:

– Gde si pacove?

– A gde ste vi, komandante, zovemo vas već nekoliko sati. Već smo se na smrt preplašili. Ne igrajte se, ja ovde odgovaram za vas. Ne mičite se od broda. Stižemo za sedam sati.

– Dobro – javi Mark – ja ću dotle malo da odspavam, ako nemaš ništa protiv.

On isključi sve komunikacione uređaje i svetla na brodu, pojača zaštitno polje i leže da spava. San u koji je odmah pao bio je pun lepih slika i doživljaja kakve je imao u danima provedenim na Jupiterovoj Evropi. Imao je tada osam ili devet godina.

19.

Mark se probudio nekoliko sekundi pre nego što je proradio njegov alarm. Ugledao je na monitoru Oposuma kako pokušava da prodre kroz njegovu zaštitu. Znao je da se ne radi o neprijateljstvu i agresivnosti već o ljubopitstvu koje je urođeno mišolikim patuljcima. Oposum će umreti od želje da vidi njegov brod i prodao bi svoju pacovsku dušu da može malo da zaviri unutra, ali to mu se sigurno nikada neće desiti. Bel-Ami je letilica isključivo za privatne namene i u nju mogu da uđu samo Markovi prijatelji. Oposumov smrad ne bi mogao da izvetri. Ipak, patuljak nije gubio nadu da će jednoga dana upasti unutra.

– Šta je pacove, hoćeš da kradeš? – upita Mark.

Na videu se pojavi patuljkovo lice s lukavim osmehom:

– Pokušavam. Nije zabranjeno pokušati.

– Nije – reče Mark smejući se.

– A kako ćemo se dogovoriti oko posla ako ne dođem kod tebe na brod? – upita Oposum.

– Jednostavno, preko ovih dobrih mašina. Tako smo se uvek dogovorili u slobodnom prostoru, zar ne.

– Da – promrmlja patuljak.

– Onda počni. Ti znaš šta mi treba. Koordinate Kastora.

– To nije tako jednostavno – reče Oposum pokušavajući da se ponaša kao diplomata – To nas dovodi u jako čudnu situaciju, jer mi nismo u ratu.

– Slušaj mišu – posle pauze reče Mark. – To je lako razrešiti, samo da obelodanimo naše dogovore i odmah ćete biti u ratu. Uostalom, iz ovog rata jedino ćete vi nešto dobiti. Biće leševa i đubreta za vaše zalihe, zar ne?

Nastao je tajac koji Mark iskoristi da Oposumu pokaže mali ukrašeni mač:

– Ovo ćeš dobiti pride kad se sve završi.

Videlo se kako se Oposumu mišja njuška usuka od iznenađenja a oči bljesnuše od zaprepašćenosti. Bilo je to baš ono što mu nedostaje da postane vladar vasione.

– Mislim da ste me razuverili, komandante – reče. – Vaša lađa čeka vas u predelu zvezde Sirah, gde su je u onom haosu od planeta sakrili posle osvajanja Andromede 17. Na njoj je pedeset guštera, a komanduje im neka protuva za koju se priča da je stigla sa Zemlje.

– St. Andrio?

– Ne znam, ali znam da ima njušku kao svi oni iako malo više liči na ljude. A ima i jedno senzorsko oko.

– To je taj – reče Mark. – Koliko nam treba do Siraha?

– Ne mnogo – reče Oposum – ali ovom paralelom ne može se donde. Do tog reona trebalo bi putovati čitavu ljudsku večnost. Tamo se može samo drugom paralelom, ali opasnost je neprekidna. Tuda stalno patroliraju Mutanti.

– Ne bojim ih se – reče Mark. – Ovaj čamac je neuništiv. Hoćete li me pratiti?

– Ne – reče Oposum odlučno – ne želimo da nas vide s vama. Igra još nije gotova.

– Čuvaš svoje pacovsko dupe – reče Mark.

– To mi je jedino dupe – odgovori Oposum mirno i nastavi: – Imate koordinate i radite sami, a mi ćemo uvek biti u blizini i kada sve bude gotovo, doći ćemo da obavimo čišćenje.

Mark je znao da zaista ne treba da zamera svom malom savezniku

koji se ponašao po pravilima svoga sveta i roda i stoga bio u pravu. Samo mu doviknu:

– U redu, mali šefe, držite mi palčeve i spremite se za banket.

– Srećno – čuo je glas patuljka dok je Bel-Ami uz lako drhtanje prelazio u prvu paralelu. Markov čamac uleteo je u realni svet pod punom pripravnošću i s uključenim senzorima i oružjem pripremljenim za dejstvo. Međutim, u reonu gde su se našli sve je bilo prazno. Mark potraži na videu svet Alamaha, ali on je bio udaljen pedeset svetlosnih godina i gubio se u haosu drugih sazvežđa; malo iznad njega bio je svet Miraha, a desno velika zvezda Sirah, između čijih velikih, još usijanih planeta treba da pronađe očev brod. Gušteroliki su bili lukavi, jer je u tom svetu vatre i stalnih erupcija bilo lako sakriti brod, pošto se jedva ko smeo usuditi da uđe u taj haos.

Put ka Sirahu bio je nepoznat, jer dosad tamo niko od ljudi nije leteo, sem nekoliko automatskih sondi, od kojih su se vratile samo neke, donoseći uvek nepovoljne rezultate. Mark će biti prvi čovek koji će iskusiti ukus vatre Siraha. Njegov mali brod biće stavljen na najveće muke i iskušenja. Prvi put biće upotrebljeno svih deset zaštitnih pojaseva, koje u svojoj unutrašnjosti čuva ta mala čarobna mašina bez premca.

Pošto je put ka Sirahu bio prazan, Mark smanji zaštitu na jedan energetski pojas, koji je trebalo da ga štiti od prašine i zrnaca peska, da mu ne oderu boju s broda. Sa jednim zaštitnim pojasom on je mogao da razvije graničnu brzinu, onu posle koje se raspadala svaka čestica. Za nekoliko sati bio je kod Siraha. U auru velike zvezde uleteo je sa zaštitom od osam zaštitnih pojaseva i, izabravši pogodnu orbitu, počeo da kruži.

U auri od helijuma čija je temperatura bila blizu 15000 kelvina, njegov brod sa zaštitnim pojasevima uključenim do kraja, kružio je osmatrajući fenomenalni zvezdani sistem. Pedeset planeta kružilo oko velike zvezde, a svaka je bila praćena s nekoliko većih ili manji satelita. Sve je pre ličilo na neki veliki lajtšou ili veliku igračku za male astronome nego na zvezdan svet, toliko je bilo čudesno i lepo Ovde pronaći letilicu čija je veličina bila smešna i za razmere Sunčevog sistema izgledalo je potpuno nemoguće, ali on je to morao da uradi.

Da se istraži prostor koji je se damdeset tri puta veći od Sunčevog, a u kome se kreće ogroma broj tela po drugačijim pravilima zakonima Marku bi trebalo nekoliko godina. A on toliko vremena nije imao. Zbog toga je on lansirao stotinu malih sondi-tragača, koje će, koristeći gravitacione sile sistema, lutati i za dva ili tri dana pronaći Kastora i utvrditi njegovu lokaciju.

Jato malih sondi polete u taj vreli haos Sirahovog sistema. a Mark, opušten na svom ležaju, na kontrolnom monitoru poče da prati linije koje su one opisivale. Male tačke kretale su se između velikih planeta i satelita bez zaustavljanja. Karta ovog čudnog neba iscrtavala se u memoriji računara i na monitoru Bel-Amija. Mark je bio strpljiv, iako je izgledalo da sonde nikad neće pronaći veliki očev brod, jer su već pronašle i najmanje satelite i komade stena, ali broda nije bilo.

Tek trećeg dana uveče, jedna tačka za tren zasvetle na monitoru pa onda nestade, zatim u taj predeo uđe još nekoliko sondi i raspade s u blizini nekog metalnog objekt jer su bile podešene da se ugase blizini broda.

Kastor je najzad pronađen. Bio je smešten između dve planete bliznakinje koje su bile sastavljene od čvrstog materijala, a oko sebe su imale čitavo jato satelita, koji su naizmenično kružili oko jedne i

oko druge planete, po nekom redosledu koji je određivala gravitacija i polja velike zvezde, a naravno i masa satelita. Gila St. Andrio znao je šta radi. Tu ga je bilo skoro nemoguće pronaći.

Markove pripreme za napad bile su isključivo psihološke. On prvo dobro prouči način kretanja planeta i satelita, kako bi najbolje odabrao putanju kojom će se približiti Kastoru. On sve vreme mora da bude u zaklonu, u senci planeta i drugih objekata, kako ga ne bi prošli radari. Do broda mora da dođe neprimećen i da ga neprimetno osvoji. Bio je to poduhvat koji se graničio s nemogućim, a to je ono što je on najviše voleo.

Psihološke pripreme za napad bile su stara dobra duhovna vežba kojoj se Mark predavao (zvala se napad tigra). I on, pruživ̌si se po ležaju, u vibracioni jastuk ubaci maricu igre tigrovog napada. Za nekoliko minuta, našavši se sred pejzaža ivice džungle, on postade Mark-tigar. Dan se pretvorio u noć i pesmu jednih ptica zamenila je pesma drugih, buku dana smenila je tajanstvena buka noći. Mark-tigar ležao je dremajući na jednoj velikoj grani stoletnog stabla i pripremao se za noćni lov.

Tigar se diže iz svog ležaja, protegli se i poče da osluškuje džunglu i savanu. U daljini čuo je laki šum antilopa koje su pasle jedva remeteći tišinu. Stado je bilo udaljeno nekoliko kilometara i bar jedna biće mu lak plen ako se uputi tamo. Nekoliko stotina metara iza njih čuo se teški korak nekog bivola, koji je nasumice lutao kroz noć. Biće to njegova večera. I Mark-tigar skoči sa drveta, a da se jedva čuo njegov laki dodir tla, i polako nastavi kroz splet drveća, šiblja i lijana. Zatim se uputi kroz visoku bambusovu šumu, osluškujući kako kroz travu beže sitne zverčice i puzu noćne zmije. Oseti oštar miris neke zveri koja je tuda prošla, ali ga to ne uznemiri, iako je ona povredila njegovo lovište. Zastade i opet oslušnu teški korak bivola koji se udaljavao. On ubrza korak kroz visoku travu savane u koju je ušao, a onda iz džungle začu krik majmuna kojeg je zaklala neka zver. Oseti kako su se antilope uznemirile i, pogledavši u mesec koji je izašao iznad planine, tiho uđe u reku da ne bi uznemirio krokodile što su spavali. Zatim izađe na dugu stranu reke, zastade i ugleda antilope koje su pasle, ne primećujući ga. U daljini, čuo je kako se bivo s mukom probija kroz šikaru. Mark-tigar zatim pretrča preko zaravni gde su pasle antilope i one se razbežaše. Pođe tragom bivola čiji se trag već jasno osećao.

Ubrza korak i uskoro ugleda bivola kako se probija na prostranu livadu. Bivo koji ga je osetio pojuri prema brdima a Mark-tigar krete u napad. Posle pedesetak skokova, već je osećao težak miris bivola ispred sebe i dah uplašene životinje. Osećao je da je ostao još jedan skok i on sakupi svu snagu u mišiće zadnjih nogu i za tren se nađe na leđima životinje. Inercija je nosila napred tešku životinju, ali su joj prednje noge klecale i ona pade pod udarcima šapa, a Mark-tigar joj naglim ugrizom raskide grkljan. U trenutku kad je trebalo da ga oblije krv, on mahinalno isključi malu mašinu. Tigar nestade, a Mark je bio spreman.

Bel-Ami napusti vrelu koronu Siraha i prolete kroz gornji sloj atmosfere prve velike planete, a zatim i kroz oblake treće koja se nalazila na njegovom putu. Odatle skrenu ka spoljnim planetama, koristeći praznine između nekoliko satelita koji su zračili ne samo svetlost, nego i snažno radio-polje.

Po tamnoj senci jedne gasovite planete Mark tačno utvrdi gde se nalazi Kastor. Do toga mesta trebalo mu je deset sati sporog leta i on naglo skrenu od velikih planeta.

Izgledalo je kao da hoće da napusti sistem. Međutim, on je koristio veliko gama-zračenje 19. planete, koja je u isto vreme izbacivala i velike količine neke plazme, i provukao se do najpogodnijeg mesta za prilazak brodu.

Sada se pred njim nalazilo još samo dvadeset miliona kilometara do cilja. To je bilo nadohvat njegovog broda, ali morao je da čeka, kako bi dobro proračunao putanju satelita za koji se vezao Kastor. Proveo je pola dana osmatrajući sistem dve planete i njihovih satelita, i onda od svog računara dobi tačnu računicu. Za nekoliko minuta, zaštićen senkom jednog satelita, Mark je već bio na milion kilometara od Kastora. Više nije smeo da izlazi iz senke komada stene koji je tako nalikovao Mesecu, jer bi ga s Kastora sigurno primetili. On je zato lansirao jednu malu sondu s kamerom koja je pratila kretanje broda. Sada se jasno videlo kako se veliki brod, kao neka majušna igračka, klati između dve velike planete, zaštićen njihovim masama, ali i masom jednog kamenog satelita, koji se izgleda nalazio u istoj tački libracije kao i brod. Klateći se, oni su ipak polako menjali položaj i Mark izračuna da će za tri sata Kastor biti potpuno sakriven malim satelitom.

U trenutku kada brod nestade iza satelita, Bel-Ami se sjuri kroz prostor od milion kilometara i, za tri minuta, već je bio nad lepom masom sastavljenom od crnih stena i nekih ljubičastih kristala. On se spusti u jedan krater i poče da očekuje. Za pet sati krater sa Bel-Amijem naći će se ispod broda i Mark je znao da treba iskoristiti onu prazninu koja na ovako maloj razdaljini postoji između senzora prednjeg i zadnjeg dela, u regionu lansirnih otvora za sonde, i da se tuda približi velikom brodu.

U proračunatom vremenu brod se pojavi iza vidika, a Mark se neprimetno diže do njega i, kao pijavica, zakači se odozdo, za trup. Znao je da ga nisu mogli primetiti, ne samo zato što je napao mrtvu tačku za koju nisu znali, već jednostavno i zbog toga što neprijatelji ne bi mogli ni da poveruju da ih jedna tako mala stvarčica kao što je Bel-Ami može napasti tako daleko.

Mark poče da se priprema za poslednji napad. Pripremi prvo oružje koje će mu biti potrebno: jedan dugački nož sa dvostrukim sečivom, revolver sa gasnim mecima i uže od staklenog vlakna. Zatim obuče najčvršće odelo za specijalne akcije, s količnim kiseonika za jedan dan, kutiju sa alatom za rad u slobodnom prostoru i malu kutiju za osluškivanje kroz zidove.

Iz Bel-Amija se izvukao kroz izlaznu komoru i našao se na golemom telu Kastora, do mesta gde se moglo prodreti unutra. Trebalo je da prođe nekoliko stotina metara. Bilo je to mesto gde se nalazilo spremište za sonde i orbitere. Na tom mestu u Poluksu on je smeštao Bel-Amija. Trebalo mu je čitavih pola sata da pređe tu razdaljinu. Spusti se do otvora koji je bio čvrsto zaključan, pomoću univerzalnog ključa otvori bravu i, puzeći, uvuče se u komoru. Kako je i očekivao ušao je u potpuni mrak. Nije želeo da pali nikakvo svetlo, da ga preko neke sigurnosnog uređaja koji su možda postavili ne bi otkrili. Ali, kad je krenuo prema vratima koja su se nalazila na drugom kraju velike komore, nalete na neki zid koji nije trebalo tu da bude. Pokušao je da obiđe, ali vide da je sve pregrađeno. Kad je upalio svetlo, ugleda veliku metalnu pregradu koju su, izgleda, ugradili Gile. Svojim malim laserskim rezačem otvori prolaz u zidu, tek toliko da se provuče, a onda svojom lampom osvetli prostor i užasnu se od onoga što je video. Pred njim se nalazilo skladište zamrznutih obezglavljenih ljudskih

leševa. Odmah shvati da su Gušteroliki od spremišta za sonde napravili svoj hladnjak za hranu. A hrana su bili ljudi uhvaćeni na Andromedi 17. Nije imao kuda i Mark se uvuče unutra. Pođe preko smrznutih leševa ka drugom kraju sale. Napamet pokuša da izračuna koliko bi tu moglo da bude leševa i dođe do računice koja je govorila o 5.000. Toliko ljudi za pedeset guštera. Imali su zalihu za godinu dana. »Šta su uradili s glavama?«, pitao se.

Kada je došao na drugi kraj spremišta, Mark naiđe na vrata koja su vodila dalje u brod. Nije mogao da ih otvori a nije smeo ni da ih razvaljuje, da ne bi privukao pažnju. Morao je da čeka. Temperatura oko njega bila je 25 stepeni ispod nule, znao je da je vazduh oko njega možda dobar za disanje, ali nije imao hrabrosti da skine skafander.

Čekao je ne želeći da upali svetlo, kako ne bi gledao u smrznuta bezglava tela nesrećnika, iako mu se činilo da ih jasno vidi u tom apsolutnom mraku. Za to vreme gnev je u njemu rastao. Nije ni znao kako vreme prolazi, kad začu korake i uskoro vrata se otvoriše. Unutra brbljajući uđoše dva guštera Razumeo je da traže nešto bolje, ali misao o tome šta je to bolje što hoće, učini da podivlja i da iz mraka, poput tigra, skoči na njih. Kad su ga ugledali, zastadoše. Učinilo im se da je oživela neka od njihovih čitava. Taj trenutak zaprepašćenja doneo im je smrt, jer jedan dobi udarac petom posred lica a drugi bridom šake po vratu. Naprsla tela odmah se zamrzoše. Put ka brodu bio je otvoren, ali je do njegovog centra trebalo preći čitavih sedamsto metara.

Postojao je jedan jedini način da se donde dođe neprimećen: da se ode kao hrana. Mark naređa nekoliko leševa iz spremišta, u sebi im se duboko izvinjavajući, i sam leže među njih uvučen u jednu plastičnu vreću. Uključi transporter koji ga ponese ka centru broda.

Dok je gomila ljudskih tela prolazila kroz dugački hodnik Mark je čuo vesele primedbe guštera o ručku koji ih očekuje i jedva se suzdrža da ne skoči i počne s ubijanjem. Čekao je da transporter dođe do onog mesta gde se prelazi u prednji deo broda, jer se tu prolazilo kroz mali tunel odvojen od trake za transport ljudi. Na tom mestu Mark se prevrnu u stranu i nađe se pred kanalom za dovod vazduha u prostorije računara.

Odatle je plastičnom rebrastom cevi puzao kroz ledeni vazduh koji je hladio kompjuter i, posle pet minuta, već je došao do mesta gde je želeo. Bio je kod otvora nad salom i kroz rešetku vide tri guštera. Dvojica su pred sobom držala delove nekog kristalnog elementa, a jedan je razgledao neku šemu. Taj je imao senzorsko oko. Bio je to Gila St. Andrio, njegov stari prijatelj.

Rekavši nešto kao »odmah se vraćam«, St. Andrio napusti prostoriju. Pričekavši nekoliko sekundi Mark kroz otvor iz svog gasnog pištolja ispali dva bešumna metka i prosu mozak Gilama. Zatim iseče rešetke i spusti se u kompjutersku salu. Odgurnu smrdljiva tela, podiže teške kristalne elemente i vrati ih u računar. Za sekund izmeni programe i zagospodari mašinom. Sada je brod bio njegov. Ostalo je da sredi Gušterolike. Posle pet minuta u kabinu uđe St. Andrio, ali ulete pravo u ruke Marku, koji ga za delić sekunde veza užetom i stavi mu nož pod grlo. Videvši na metalnom zidu odraz lika čoveka koji ga drži, gušter prošapta:

– Jeste li vi, komandante Mark, ili neki đavo u vašem liku.

– Ja sam đavo koji je došao po tvoju dušu – šapnu Mark. – A sad tiho momče, ako ti se živi moraš da slušaš. Naredi svojim mangupima da se okupe u sali tri.

Gila trzajem pokuša da se iščupa iz Markovih ruku, ali posle kratkog udarca noža izgubi jedan pipak na licu i to ga smiri.

– Ne igraj se, mali – reče Mark. – Ti znaš da ja nisam veliki šef sa Zemlje, da ne poznajem filozofiju humanizma. Pogledaj šta sve mogu da ti uradim.

Istog trenutka on mu odseče kandže s leve ruke.

Krkljanje iz gušterovog grla značilo je da na sve pristaje. I on odmah izdade naređenje da se svi okupe u sali 3. Mark uključi video i izbroja ih. Bilo ih je tačno 45.

– Odlično obavljen posao, momče – reče mu, a zatim naredi računaru da zatvori salu i da uključi video.

Zveri su se odjednom našle u potpunom mraku i na velikom videozidu ugledaše svoga komandanta kako se koprca u rukama jednog čoveka. Bilo im je jasno šta će im se dogoditi kada videše kako čovek, povukavši uže kojim je bio omotan, njihovog komandanta pretvori u čigru, koju, za sekund, oštrim nožem iseče na tri dela. Gledali su kako se u vazduhu vrte isečeni delovi i zaurlaše od straha.

Mark uključi automatskog čistača koji počisti pod od tela guštera, a zatim viknu u komunikator:

– Oposume, jesi li tu negde?

– Ovde sam, šefe.

– Dođi po svoje sledovanje. Isprazni mi salu tri. Dobićeš 45 celih i petoricu u delovima. Moja mašina pustiće te unutra, ali pazi, ne diraj ništa što nije za diranje. Na stolu u komandnoj sali čeka te premija.

– Za dva sata bićemo tu – javi se Oposum. – Samo da okupim društvo!

– U redu – reče Mark – a onda ćemo se videti kod Alamaha. Zdravo. – Dečko – obrati se onda računaru – kada dođe Oposum, isporuči mu guštere pošto ih prethodno bezbolno likvidiraš. A onda sve očisti od smrada. A možeš da zaposliš i robote, inače na ovom brodu ništa nisu radili. Neka one jadnike iz komore sahrane na ovoj kristalnoj planeti – zaslužili su to.

Pre nego što ode do Bel-Amija, Mark iz svoje kutije sa alatom izvadi mali mač i stavi ga na komandni sto. Znao je da će time doživotno zadužiti Oposuma.

Zatim se pope u svoj brodić, zbaci sa sebe odeću u čistač da se opere, popi nekoliko čaša jakog pića i leže da spava. Znao je da će ga računar probuditi kad brod bude spreman za ukrcavanje.

Bio je to usamljeni uspavani čovek u jednom strašnom vatrenom zvezdanom sistemu. Spavao je bez straha.

20.

Posle nekoliko sati Mark se ponovo našao na Kastoru. Pošto je smestio svoj mali brod u oslobođenu komoru, uputio se ka komandnoj sali. Kastor je bio potpuno isčišćen i mirisao je na kedrove šume Mediterana. Bilo je to nešto dodatno, što je za njega učinio Kastorov kompjuter. Kad je ušao u veliku komandnu salu i seo za pult, začu uobičajenu dobrodošlicu:

– Dobro došli, komandante Mark. Vaši zadaci su izvršeni. Mašina spremna za let.

– Hvala, dragi moj – reče Mark.

– To je bio zadatak koji ste mi vi dali. Ima i jedna poruka za vas.

– Da čujem.

Za nekoliko sekundi, iz komunikatora se začu glas malog Oposuma.

– Komandante, ovde vaš pokorni Oposum. Računajte da sam vaš dužnik do smrti. Zbog svega što ste mi darovali. A imam još jednu lepu vest. Andromeda 17 nije cela pala u ruke neprijatelja. Neki general Mond još se brani na objektu 7 i odbija sve napade, a otpor se još drži i na objektima 8 i 9. To nam može olakšati akciju. Primite moje

pozdrave. I do viđenja, kod Alamaha.

U pravom smislu reči, bila je vest dana, a možda i godine, da u veštačkom svetu Andromede ima otpora. Tej general Mond je zaista veliki vojskovođa kad je uspeo da ceo jedan objekat sačuva a da brani i još dva druga. Mora da je to neki nov čovek, jer za njega nije nikada čuo. U svakom slučaju, bila je to vest koja daje nade da će sve biti lakše nego što je mislio.

Marku je sada još ostalo da pošalje poruku na Boreju a da zatim i sam krene za njom.

Mark je poruku poslao superneutrinskim odašiljačem, jer takvu poruku nije mogao primiti niko sem njegovog oca ili Meseca, pošto takav prijemnik niko još nije posedovao. Poruka je glasila:

»Poruka od Kastora i Marka. Brod je čist i uskoro poleće ka Boreji. Spremite se za sinhroni napad. Stižem za dva dana! Vaš Mark!«

Nekoliko minuta po slanju poruke motori Kastora čupali su brod iz velike gravitacije Sirahovog sistema i on je skoro već dostizao brzinu kojom je išla sama poruka. Ali on nije mogao da leti linijom kojom ide neutrinski snop, za koga nije bilo prepreka, već je odabrao jedan koridor kojim je mogao da izbegne sve klopke i sva velika nebeska tela koja su mu se mogla naći na putu. Zbog toga će njegov let trajati oko pedeset sati.

Bio je to let kroz region kojim su sada vladale mračne sile Mutanata i Gila-ljudi, a možda i još neke nepoznate, koje niko nije mogao da identifikuje. Mark je leteo sa uključenim zaštitnim pojasevima i svim senzorima čiji je zadatak bio da ga neprekidno obaveštaju o svemu što se događa na razdaljini od deset milijardi kilometara. Bila je to granica, i prostorna i vremenska, koja mu je pružala mogućnost za izmenu kursa, pripremu za napad ili odbranu. Znao je da ga možda niko na putu neće presresti, ali je isto tako znao da pedeset sati za njega nema odmora. Oči, uši, sve pore mora otvoriti jer sile zla su ogromne i brojne i ne znaju za pravila borbe.

Iako je leteo kroz pojaseve gasovitih duga i predele kristalnog snega najlepših boja, koje su mogle da očaraju najveće estete, nije bilo vremena za uživanje: oprez nije dozvoljavao da se zanosi. Znao je da je nekada ovaj predeo vasione bio pun velikih brodova za uživanje, na kojima su mladenci provodili medene dane i mesece, uživajući u ljubavi i nenadmašnom sjaju predela. Mesecima se čekalo za slobodno mesto u velikih letećim hotelima u ovom području. Sada je ono, međutim, bilo pusto i izgledalo kao da niko nikada tu nije boravio.

Mark se pitao hoće li Petrus i on, sa dva broda, uz pomoć tog ludog generala Monda sa objekta sedam, uspeti da ponovo ožive ove predele. Da li će se ovuda opet putovati, trgovati i zabavljati kao do pre godinu dana. Nešto mu je govorilo da hoće. Čak, bio je siguran u to.

Leteo je tako, oprezan, zamišljen i pripremljen na sve, i nije ni osetio da se navršava pedeseti sat leta i da je već na jednu svetlosnu godinu od Boreje. Na velikom videu Alamah zvezde su dominirale. Supersenzori su pokazivali da je region miran, začuđujuće miran, jer nikakvi šumovi nisu dolazili iz pravca velikih zvezda. Znao je – to je zatišje pred buru.

Potpuno smanjivši zaštitu, Mark izabra jednu zakrivljenu putanju koja će ga, kroz koronu Alamaha B, između dve zvezde dovesti iznad Boreje. Dobivši novo ubrzanje, Kastor polete privučen gravitacijom zvezde, i za trenutak uspori ulećući u koronu, jer računar automatski uključi zaštitna polja. Narandžasta zvezda bila je ispod njega i Mark oseti neobično oduševljenje kada

oslušnu njen šum koji je ulazio kroz audio. Zvezda, kao da je pevala neku staru varvarsku pesmu, koja poziva u rat. Osmehnu se jer mu je to ličilo na ohrabrivanje od strane prijatelja koji ga duhovno priprema za napad. Sakriven masom velike zvezde, Mark je znao da će njegov izlazak iz narandžaste senke kod neprijatelja izazvati šok.

Koristeći gravitaciono polje Alamaha, Kastor je naglo izleteo. Pred njim se, na udaljenosti od pedeset milijardi kilometara, nalazila velika planeta. Znao je da će ga uskoro primetiti.

Novim ubrzanjem razdaljina se uskoro smanjila. Na srebrnastom monitoru ispod slike Boreje videla se brojka 0001 – milijardu kilometara. Mark isključi pogon i postavi brod u malu orbitu. Odatle je mogao da uspostavi kontakt sa Petrusom i da započne napad na pojas neprijatelja.

Posle nekoliko minuta, ugleda kako se iz regiona Boreje izdvaja čitavo jato malih lutajućih zvezda i polazi prema njemu. Mark, očekujući napad uključi svih deset zaštitnih polja, ali onda shvati da one ne lete prema njemu već da skreću nekud ka slobodnom prostoru. Izgledalo je kao da napuštaju svet Alamaha. Jedna je samo i dalje išla prema njemu, i prošavši na daljini od dve hiljade kilometara, otišla prema Sirahu odakle je on došao. Nije znao šta se događa. Možda je odbrana planete propala i pobednici sada napuštaju bojno polje. On odmah dole uputi poruku.

Za nekoliko sekundi odozdo stiže radosna vest:

»Dobro došli, komandante. Nadamo se da ste spremni za napad. Spustite se na visinu s koje možete da dejstvujete. Neprijatelji su vezani za naše zaštitno polje i ne mogu se više iščupati. Možda ste videli da su ih napustili i prijatelji. Pozdrav Petrus!«.

Uskoro Kastor izađe iz svoje orbite i poče da se spušta prema planeti. Sa sto hiljada kilometra jasno se videla gusta linija opsade. Mark skrenu brod ka polu Boreje i spusti se na visinu od pedeset kilometara. Sada je jasno razaznavao velike brodove Mutanata i dugačke krstarice Gila-ljudi. Kružili su u svojim orbitama, ali nešto brže nego što je trebalo. Shvati odmah šta se desilo. Odbrana planete naglo je smanjila svoj zaštitni pojas i na taj način poremetila ravnotežu neprijateljskih linija, i oni su upali u snažno gravitaciono polje iz koga bi im trebalo nekoliko dana da se izvuku. To je bilo dovoljno da, za to vreme, budu uništeni. Među neprijateljima videlo se još nekoliko zvezdanih lutalica koje su se slobodno kretale, jer na njih očigledno nije uticala gravitacija Boreje. Poslednje od njih, izgleda, već su napuštale reon.

Mark uputi poruku:

»Kastor spreman za napad. Očekujem podrobna naređenja.«

Bio je već iznad same linije zarobljenih neprijatelja koji su se koprcali u svojim orbitama. Uskoro ugleda Poluks kako se diže i, uništivši nekoliko neprijateljskih brodova, dolazi u susret Marku. Dva broda su uskoro bila jedan kraj drugoga.

Odmah zatim izmeniše pozdrave:

»Pozdrav Poluksu!«

»Pozdrav Kastoru!«

Dva ogromna broda, sa imenima dva poluboga, spremala su se za bitku. Oba komandanta pripremiše brodove za ratna dejstva. Sva oružja sada su bila vidljiva i uperena u neprijateljske brodove.

– Odakle ćemo početi? – upita Mark.

– Najbolje sa ekvatora. Ti ideš ka severu a ja ka jugu.

– Važi.

Oba broda pođoše da zauzmu pozicije za napad, kad kroz komunikator prodre glas Oposuma.

– Komandante Mark! Da li biste

ovaj lešinarski posao prepustili nama? Vama to ipak ne priliči.

Mark je znao da Oposum već decenijama čeka jedan ovako veliki mesarski posao, u kome će se nakupiti svega i svačega i napuniti svoj otpad. On se obrati ocu:

– Šta misliš o ovome?

– Ne bih voleo da ih prepustim Oposumu. Možda bi bilo bolje da ih pozovemo na predaju.

– To ne bi imalo smisla, jer Mutanti nemaju osećanja fer-pleja, a Gile još manje. Oposumu smo ipak dužni jedno ovakvo pacovsko slavlje.

Posle kratkog razmišljanja, Petrus se javi:

– Dobro, neka mu bude, ali ne želim da to gledam. Idem dole.

– Pacove, tvoji su – javi Mark – ali pričekaj da mi siđemo dole, pa onda počni da radiš svoj đubretarski posao.

– Mnogo ste fini, komandante – reče Oposum – ne želite da gledate klanicu u kojoj sami ne radite.

– Možda je i tako, dečko.

Mark ugleda kako se očev brod spušta ka planeti, fotonskim topovima čisteći put kroz njihove linije. Mutanti su, uz velike napore, pokušali da se pregrupišu u pojasu u kome se nalaze što im je nekako jedva uspevalo. Otvorili su vatru na Poluks. Mark se s Kastorom sjuri dole i snažnom vatrom razori celu grupu brodova, a onda se, zajedno sa ocem, spusti u zaštitni pojas Boreje.

Kada su se oba broda ukotvila na visini lifta, on javi Oposumu:

– Pacove, možeš da počneš sa čišćenjem!

– Na usluzi, komandante – javi se Oposum.

Gotovo istog trenutka nebo se ispuni malim letelicama patuljaka koji su veštom vatrom svojih topova razarali velike brodove Mutanata i krstarice Gušterolikih. Bila je to strašna slika, a u isto vreme i veličanstvena. Velike letilice raspadale su se u teškim eksplozijama a njihovi komadi nastavljali su da kruže u orbitama, još više zamračujući nebo. Mark uključi sonar koji je bio ispunjen eksplozijama, kricima i strahotnim šumovima umiranja ružnih bića. Bilo je tu i pucnjave, krkljanja i nekog čudnog zujanja koje se stvaralo pražnjenjem energije u blokiranom pojasu. Kroz sve to čuo se bodri glas Oposuma koji je na svom smešnom jeziku, poput velikog poglavice, izdavao komande. Bilo je očigledno da je u svom elementu i da je vičan ovakvim poslovima.

Dok se spuštao liftom, Mark je golim okom mogao da vidi sav taj veliki haos na nebu. Nije voleo to što se događa, ali nije umeo bolje da reši ovaj slučaj.

Lift ga je spustio na meko mahovinasto tlo i on pođe ka bazi. Kada je ušao u veliku salu skrovišta, vide celu ekipu kako sedi za velikim stolom i na monitoru posmatra bitku, oduševljeno uzvikujući na svaki uspešan pogodak. Pred svima je bila boca nekog pića. Pošto su pozdravili njegov povratak i on se zagrlio sa ocem, i njemu prinesoše jednu bocu i čašu.

Mark prinese čašu ustima i oseti miris brendija. Gucnu malo i oseti ukus sveže pečenog brendija, još oštar i neodležao ali očigledno od dobrog materijala.

Svi su uprli oči u njega, očekujući pitanje, i on ga, naravno, postavi:

– Šta je ovo?

– Zar ne osećaš?

– Vidim – reče on – ali ne znam otkud vam.

– Ti si nam dao ideju. Zar se ne sećaš? Kad naš Čang Li neće da pravi brendi, neka nam onda pravi voćnu salatu. A ona brzo fermentira i stvar je gotova. A za majstore kao što smo mi, prava je šala da načine kazan za destilaciju.

Mark poče da se smeje, jer je ovo zapravo bio prvi put da se neko dosetio da nadmudri robota progra-

miranog prema starim zakonima robotike, ne samo da ne ugrožava čovečji život, već i da ne proizvodi nešto što čoveka može ugroziti. Međutim, proizvodnja voćne salate bila je nevina stvar, ali proizvodnja alkohola ušla je u zabrane robota početkom XXII veka.

– Zar se ne plašite da vam Čang Li ne doživi nervni slom? – upita Mark.

– Izgledao je tako kad je shvatio šta radimo s voćnom salatom, ali je video da tu ništa ne može. Ako mu od uzbuđenja pregore integralna kola, stavićemo mu nova, i to jača, zar ne.

Mark dobi svoje piće i najbolji ručak koji je Čang Li mogao da sintetizuje. Kada se dobro najeo, vrati se monitoru da vidi šta se dešava gore.

Bitka je prestala i izgledalo je kao da nema više nikakve aktivnosti. Patuljci su završili svoj posao: ostalo je još samo da raščiste bojište. Uskoro će se pojaviti njihovi veliki brodovi, koji će sav materijal usisati i prebaciti ga na prvu paralelu ili negde gde ga niko neće pronaći. Uostalom, to je njihova stvar, pomisli.

– Momci, nisam spavao više od šezdeset sati, mislim da je red da se negde opružim. Pa ću vam, kad se naspavam, ispričati šta sve ima novo. Laku noć.

Otišao je i obučen legao na očev krevet, a Petrus donese još jedan ogrtač i pokri ga. Mark je već bio u dubokom snu. Iako neprekidno stimuliran energijom koju su u njega unosili tome namenjeni uređaji broda, on se bio toliko umorio događajima u tri poslednja dana, pa je spavao tako čvrsto da se posle nije sećao nijednog svog sna. Iako je bilo pravilo da putnici i astronauti kada padnu u san, stimulisani energetskim poljima, imaju lepe snove – kako bi se što bolje odmorili.

Pustili su ga da spava više od dvadeset sati. Samo bi ga s vremena na vreme obilazio otac slušajući njegovo duboko disanje. Kad se probudio, Mark se protegnu nekoliko puta, zatim odvežba svoju staru vežbu za dobro jutro, toplo se obuče i izađe na mahovinasto tle Boreje. Trčao je ugaženom stazom između džinovskog drveća. Očigledno, ova staza služila je za trening svim ostalim članovima kolonije. I posle čitavog sata trčanja, Mark stiže do jednog kanala. Zastade na obali, nekoliko puta duboko udahnu vazduh, da bi smirio disanje i nastavi da gleda u vodu. Voda, ili bolje rečeno neobična tečnost, tekla je ujednačeno kao neka reka stakla. Znao je, kada bi se nekim čamcem spustio u rečni tok, posle nekoliko meseci vratio bi se na isto mesto. Nije znao, a uostalom to nikome nije baš ni bilo jasno, zašto se voda tako kreće. Kada mu se učinilo da se odmorio, Mark potrča nazad ka bazi.

Seti se da pogleda u nebo. Ono je bilo prazno i čisto, osvetljeno svetlošću dveju zvezda. Nikakvog traga od neprijateljske flotile, jer su je Oposumovi ljudi do kraja očistili. Gore su se, možda na visini od milion kilometara, videle one dve zvezde lutalice, kako još osmatraju ovaj predeo.

Pitao se ko su i šta su htele, zašto nisu pritekle u pomoć Mutantima i Gilama, kada su već ovamo došle s njima. Naravno, imao je još dosta pitanja na tu temu, ali šta je vredelo kada mu niko na njih ne može odgovoriti.

Vratio se u veliku salu, gde su ga svi čekali zbog dogovora o daljim dejstvima.

Ispričao im je priču o osvajanju Kastora, koja ih je zadivila ali i užasnula činjenicom da Gile ljude koriste kao hranu. Kada je spomenuo Oposumove reči da na Andromedi 17 postoji pokret otpora na čelu sa generalom Mondom, njih obuze oduševljenje, iako niko nikada nije čuo za generala Monda,

čak ni oni koji su poticali iz tog sveta. Očigledno, radi se o nekom mladom sposobnom vojniku ili inženjeru. Postojanje otpora na Andromedi 17 govorilo je da će i borba kraće trajati.

Ratni plan bio je jednostavan. Oba broda sve do veštačkog sveta leteće zajedno, a onda će se razdvojiti i napasti s dve strane, naravno uz saradnju sa generalom Mondom, ako on još drži svoju planetu.

Zatim su još dugo većali o nepoznatim zvezdama i njihovoj ulozi u celoj stvari i, naravno, niko od njih nije imao nijednu ideju koja bi pružala razumno rešenje.

– Ostavimo to za kraj – reče Petrus – iako možda naslućujem o čemu se radi.

– Znam – reče Mark poluozbiljno.

– Da? – upitno ga pogleda otac.

– Ti misliš da su to prethodnici tvoje čarobne planete.

– Možda i to – reče Petrus – zašto da ne budu? Iako, naravno, to ne moraju biti. Kao što ni sama planeta Ksifos možda i ne postoji. Bar nama starim putnicima treba da bude jasno da su neobične pojave i sile u vasioni obična stvar. Zar ne?

Oko toga morali su da se slože. Bila je to neoboriva konstatacija. Prvi i jedini večni zakon vasione.

21.

Kastor i Poluks punim pogonom leteli su ka Andromedi 17. Dva najmoćnija broda koje je čovek ikad izgradio, namenjena istraživanjima dalekih svetova, ali i najtežim ratnim dejstvima leteli su otvoreno noseći ratnička obeležja. Više nije imalo šta da se krije. Rat između ljudi i udruženih neprijatelja bio je već poznat celoj Galaksiji. Ratna sreća se sada okrenula u korist ljudi. Mnoge civilizacije mogle su da odahnu, jer ih je bio obuzeo veliki strah od moguće pobede sila zla. Pobeda Mutanata i Gila dovela bi Galaksiju pod jaram i izazvala uništenje mnogih malih rasa i vrsta. Zbog toga su posle velike pobede Galaksijom odjeknule poruke pozdrava i podrške.

Sa Zemlje je najzad stigla vest koju su dugo očekivali. Bila je to kratka neutrinska poruka:

»Možete istaći naše znamenje! Vrhovni.«

Rat je, dakle, bio priznat kao činjenica i crveni znak Federacije ukrasio je bokove dva broda, i Mark je sada smeo da na svoju odeću slobodno zakači totem.

Iako su znali da je Zemlja iza njih, u svakom poduhvatu ipak su se osećali neugodno kad su dejstvovali bez znamenja Federacije – ličilo je to na piratstvo. Sada su dobili sva ovlašćenja. Uz njih će biti i sve druge civilizacije i rase, koje su čekale samo da Zemlja zvanično objavi svoj ulazak u rat i postigne prvu pobedu.

Za dva dana redovnim putem stiže i druga poruka koju su mogli svi da čuju:

»Kastoru i Poluksu. Vaše operacije u svetu Andromede 17 odobravamo. Svoje nadležnosti možete koristiti prema slobodnoj proceni situacije. Operacijama komandujenosilac totema komandant Mark Silard VIII.«

Za nekoliko sekundi Marku sa Kastora stiže čestitka:

»Naše čestitke glavnokomandujućem Marku Silardu VIII. Posada Kastora.«

Posle skoro veka i po Zemlja je za glavnokomandujućeg naimenovala jednog specijalistu. I ne samo to, bio je to glavnokomandujući koji stvarno vodi ratne operacije, što se nije dogodilo čitava dva veka, od poslednje pobune Mutanata. Veština ratovanja skoro je zaboravljena, a oružja je bilo vrlo malo. Smatralo se da je Zemlji i svim ostalim svetovima dovoljno da imaju energetsku zaštitu i čvrste ugovore o nenapadanju.

Naravno, postojala su i dva velika broda koji su izgrađeni za po-

trebe mogućih ratova, Kastor i Poluks, ali oni nikada nisu korišćeni u te svrhe. Kastor je čitav vek bio u istraživačkoj misiji miroljubive prirode, a Poluks je mirovao u velikom silosu na Mesecu. Sada su oba pošli u dejstvo. Oni su zajedno raspolagali vatrenom moći kakva nikada ranije nije postojala. Mogli su da raznesu jedno Sunce kao igračku, i jedan ceo planetni sistem za samo nekoliko dana. Bila je to tajna o kojoj se samo šuškalo u Galaksiji, ali niko u to nije mogao da veruje.

Vest koju je objavila Zemlja izazvala je nepodeljenju podršku svih mirnih svetova. Sa Hidre 11, Altaira 7, Zmaja Beta, Delfinovih udruženih planeta i mnogih regiona stizale su poruke i ponude za pomoć. Računar je sabrao 237 svetova koji su spremni da pomognu u oslobađanju Andromede 17. Sa Kasiopeje Segin šesnaest teških krstarica već je letelo ka Andromedi. Bili su to najbolji ratnici Galaksije, iako je bilo neizvesno kakvim oružjem raspolažu. Mogu li oni da se suprotstave Mutantima i Gilama koji raspolažu oružjima samo nešto slabijim nego što su ih imali ljudi, s tom razlikom što su ga imali u neograničenom broju. Te dve rase nisu se držale zakona o zabrani i tajno su izrađivale gomile novih oružja.

Marka najviše razveseli poruka poznatih pirata, braće Lafit, koji su želeli da obnove jednu romantičnu profesiju, samo zato što su imali prezimena čuvenih gusara s početka XIX veka. Za njima je, pre pola veka, raspisana poternica zbog kršenja nekih zakona i povrede jednog miroljubivog sveta, ali ih, u stvari, niko nije progonio, jer nisu nanosili veliko zlo, a svojim avanturama zabavljali su svetove. Javljali su da su već na domaku Andromede 17 i da čekaju dozvolu za napad. Mark je znao da će im ovo doneti brisanje poternice i da će postati heroji, što su oni na neki način već bili. Njihova podrška biće dosta važna, jer imaju oružje dostojno pažnje.

On im posla poruku:

»Braći Lafit od komandanta Marka Solarda. Prihvatam vašu ponudu i stavljam vas pod svoju komandu. Kontrolišite zonu i koridore. Ne puštajte nikoga ni unutra ni napolje!«

Posle nekoliko minuta iz komunikatora dopre prva vest od pirata:

»Braća Lafit svome komandantu Marku Silardu VIII. Preuzeli zadatak. Dve mutanstke krstarice nestale u vatri naših topova!«

Mark se nasmeja slikovitom izražavanju gusara, a s drugog broda začu se glas oduševljenja:

– Sjajni su to momci.

Bilo je dobro što se rat već vodio, a da glavne snage još nisu stigle do poprišta bitke. Dva broda povećaše ubrzanje, uklonivši nepotrebnu energetsku zaštitu. Veštački svet Andromeda 17 bio je postavljen paralelno sa Alamahom, 170 svetlosnih godina udaljen od Zemlje. Projektovan je na tom mestu jer se tu nalazila jedna mala zvezda koja se mogla koristiti kao izvor svetlosne i toplotne energije za jedan manji veštački svet. Proračuni su govorili da njena energetska moć može da traje oko 3 miliona godina. A to je bilo dovoljno da svoj svet može dovesti do magline M31. Isto tako, bilo je poznato da je masa zvezda bila takva da se neće raspasti pri velikim brzinama u koje će je uvesti njene veštačke planete.

I kad je bio zamišljen ovaj svet, nikom ni na pamet nije mogla pasti misao da će na tom mestu biti izložen napadima neprijateljskih sila. To se upravo desilo.

Do dolaska na poprište bitke ostalo je još deset dana i trebalo je dotle nekako provesti vreme. Za Marka su postojale dve mogućnosti. Da se upusti u neki koristan san ili da nekoga pozove da mu pravi društvo. Danima je, u stvari, osećao

potrebu da ostane sam sa ocem i da se bar jednom u životu ispričaju. Biće to razgovor koji nisu mogli ni imati u poslednjih sto godina.

Uskoro je Petrus došao na Poluks. U znak pažnje prema njemu, Mark je obukao tamnoplavi kostim sa oznakom zlatnog Meseca, što je bio stari porodični znak. To starog ganu i on ga zagrli.

Mark je u stvari želeo da nagovori oca da se vrati na Zemlju. Smatrao je da je došlo vreme da preuzme mesto koje zaslužuje, mesto Vrhovnog savetnika, i to je želeo da mu kaže. Nije priličilo da jedan iskusni naučnik, istraživač i filozof po slobodnom svemiru juri neku nepostojeću živu planetu, a da u isto vreme nije na Zemlji, gde bi svojim velikim iskustvom možda pomogao da se počne sa rešavanjem nekih izuzetno važnih problema koji su zbunjivali Ujedinjene svetove.

Čitava Galaksija počela je opet da pati od stare bolesti – sumnje u svoje moći. Zatim i od nestrpljenja u procesu obavljanja važnih zadataka, kao što je, na primer, bilo uređenje nekih složenih svetova. Najviše od svega stanovnike galaksije mučila je želja za večnim životom. To je pretilo razaranju ljudske misli.

Neko je svojim autoritetom morao da pokaže ljudima da je večni život besmislica. A većeg autoriteta od Petrusa nije bilo. Da bi to saopštio ocu, Mark je znao da mora upotrebiti sve svoje diplomatske moći. Pitao se da li ih stvarno ima.

Seli su jedan nasuprot drugome, i otac se svojim svetloplavim očima zagleda u sina i poče da govori:

– Naslućujem šta želiš da mi kažeš. Da je dosta tog lutanja po svemiru, da je vreme da odem i da umrem. Možda si u pravu. To za čim tragam možda je ludost jednog očajnoga starca. Ali, veruj, ja sam siguran da postoji ta planeta koju su neki ljudi videli i opevali. A znaš li zašto tragam za njom?

Tu Petrus napravi pauzu, ali Mark nije želeo da ga prekida, jer je znao da stari traži pravu reč da mu to saopšti.

– Tražim je zato što verujem da niko nije spremniji da stupi u kontakt sa nečim tako živim a tako dalekim od života na koji smo mi navikli. Taj svet planete Ksifos, ako postoji siguran sam krije ne tajnu večnog života za kojim neki na Zemlji čeznu, već tajnu apsolutnog sklada između života i smrti. To bih želeo da mogu preneti ljudima. Još to mi je ostalo!

Marka je dirnula očeva iskrenost i kada je hteo nešto da kaže, stari nastavi:

– I znaš, ako ja ne uspem, voleo bih da ti nastaviš to traganje, a ako ni ti ne uspeš – da neko od naših nastavi da traga. Verujem da naša porodica, koja je dala tolike specijaliste, i ovo treba da da svome svetu.

Mark klimnu glavom.

– Onda smo sa ovim završili – reče Petrus. – Sada možemo da pređemo na lepše stvari. Poslužićeš me onim tvojim dobrim pićem, zar ne?

– Takvog te volim – odgovori Mark i donese bocu najboljeg viskija, sa dosta leda. Mogli su konačno da se opuste u slobodnom razgovoru o svojoj velikoj porodici.

Naravno, ono što je znao Mark tek je delić onoga što je mogla da ispriča Anđela, ali stari je bio zadovoljan. Bile su to novosti koje je čuo o svojoj kćeri, unucima, snahama, praunucima i svima koji su predstavljali deo njegovog velikog plemena. Uspesi njegovih potomaka oduševljavali su ga. Kada je Mark pričao o blizancima, Petrus ga zamoli da vidi njihovu knjigu »Čestice i brojevi na putu kroz kontinuum«. Prelistao ju je na brzinu i onda skoro drhteći šapnuo:

– Mark, ovo je neverovatno, ta deca su otkrila tajnu planete Ksifos. Njihovi redovi brojeva poka-

zuju kako treba tragati za nepoznatim.

– Zaista neverovatno – reče Mark – i ja sam to isto rekao, samo šaleći se, na Velikom savetu i to je izgleda ubedilo staru gospodu. A da ti pravo kažem, uopšte se nisam snašao u tome.

– Znam – reče stari – tebi matematika nikada ništa nije značila, pogotovu ako nije davala realan rezultat.

– Naravno, matematika koja nije u službi tehnike za mene nije matematika. Ali raduje me ako je to što kažeš istina.

– Istina je, istina, – odgovori Petrus. – Tako bih voleo da upoznam tu decu.

– Ako odeš dole, videćeš i njih i njihovu decu, a možda i njihove unuke. Svi oni to žele.

Posle su danima pričali o onome što je Petrus doživeo u dalekim svetovima, a što je najvećim delom i zapisano u njegovom »Dnevniku plovidbe komandanta Petrusa«, koji će Mark uskoro dobiti od oca.

Dok su njih dvojica vodili dugi razgovor oca i sina, do njihovog komunikatora neprekidno su stizale poruke sa Zemlje i iz drugih krajeva galaksije. Situacija na bojištu kod Andromede 17 bila je sve neobičnija. Braća Lafit slala su izveštaje o teškim borbama koje vode oko spoljnih planeta. Veliki brodovi Mutanata pokušavaju da probiju opsadu ali ih pedeset gusarskih krstarica drži opkoljene. Mark je bio zaprepašćen kad je čuo da braća Lafit imaju toliku flotilu. Bila je to vojska kakvu bi Zemlja poželela da ima.

U isto vreme, gusari su javljali o velikim borbama oko objekata 7, 8 i 9. Tvrdili su da general Mond drži situaciju u svojim rukama i da su njegove snage u potpunosti povratile sve tri planete, i na taj način blokirale ceo unutrašnji sistem planeta na kojima su se nalazili Mutanti i Gile. Neprijatelj se tako nalazi u dvostrukom okruženju i sendviču.

Za tri dana veliki brodovi stići će do Andromede 17 i Mark i Petrus počeše da spremaju planove napada. Znali su da najveći problem neće biti sam neprijatelj, već način na koji će oni upotrebiti svoje teško oružje a da pri tom ne oštete veštačke svetove. Posao bi mnogo lakše obavila flotila malih brodova, koji bi izvršili invaziju na planete i borbama prsa u prsa raščistile teren. Sa velikih brodova može se samo koristiti slobodan prostor između planeta, da se obezbedi mostobran, a invaziju će izvršiti taj tajanstveni general Mond, koji to izgleda ume dobro da radi.

Petrus zamoli Marka da ostane s njim na brodu, da mu pomaže kod upravljanja. Smatrao je da je on suviše star i mek da vodi brod u ratne operacije, te će to radije prepustiti mladom kapetanu Vojceku. Marka to obradova i rado prihvati. Znao je da bi njegovom ocu bilo teško da povlači obarače topova i uništava živote drugih bića, ali zato nek bude tu – da održava brod u ravnoteži.

Najzad su se našli ispred Andromede 17. Mali veštački svet vrteo se u praznom svemiru, a iza njega nije bilo ničega, već samo prazan prostor između dalekih svetova u maglinama. Iz ove daljine nisu mogli primetiti nikakva ratna dejstva kod planeta, jer je i kod maksimalnog uvećanja sve još izgledalo kao igračka.

Ali sa razdaljine od milion kilometara ugledaše brodove gusara kako, kružeći oko planeta, po nekom proračunatom programu ispaljuju plotune na brodove koji pokušavaju da izađu iz veštačkog sveta. Ako se slučajno neki probije, odmah bi dobijao pratnju od dva gusarska broda, koji bi ga uništili za nekoliko minuta. To je izgleda i bila njihova taktika: tek s vremena na vreme propuštati neki neprijatelj-

ski brod iz obruča i onda ga lako uništiti.

Mark je sada bio u mogućnosti da pošalje poruku:

»Ovde glavnokomandujući Mark Silard. Molim izveštaje od braće Lafit i generala Monda!«

Kroz komunikator je odmah dobio prvi odgovor:

»Javlja štab generala Monda. Primite naše srdačne pozdrave. Stigli ste u poslednji čas. Jedva održavamo pritisak iz unutrašnjosti sistema. Hitno nam je potrebna pomoć jednog velikog broda da sprečimo proboj napolje. Drugi brod može da pođe u pomoć braći Lafit koji jedva izdržavaju pritisak begunaca sa planeta 10 do 17.«

Mark dobro osmotri raspored planeta, sada već sa razdaljine od pet stotina kilometara i pokuša da se snađe kako da se spusti do naznačene zone. Ponovo pozove generala:

»Generale Mond, preuzimite privremeno komandu nad našim brodovima. Ovo je vaše bojište!«

»Hvala komandante, začu se odmah kroz komunikator a odmah zatim nešto oštrijim glasom:

»Poluks koridor 10.12.7 do zone odbrane. Brod Kastor koridorom 12.16.9 do druge zone naše odbrane. Možete krenuti.«

»Razumeli« – začu se sa oba broda, i oni se razdvojiše i svaki krenu svojim koridorom.

Poluks krenu dole, a prolazeći pored broda braće Lafit kroz svoj komunikator začu gromoglasne uzvike radosnih gusara koji su bili oduševljeni moćnim pojačanjem.

Veliki brod sa znamenjem Federacije, i stravičnim oružjem koje se na njemu videlo, srebrnastim zaštitnim pojasom izazva pometnju među neprijateljima i oni se naglo povukoše oko planete 15. Tu su napravili veliki zaštitni zid za odbranu i osuli vatru na Poluks. Snažna zaštitna polja uspešno su odbijala napad. Mark onda uključi tri fotonska topa i u velikom zidu neprijatelja napravi ogromnu rupu kroz koju prođe kao od šale. Uskoro je već bio u zoni odbrane generala Monda. Kad se zaustavio, na videu potraži Kastora. Brod blizanac već je stajao na svome mestu. Iz njegovih topova ispaljivane su serije plotuna. Jasno se videlo kako se velike krstarice Gušterolikih sa svih strana raspadaju pod vatrom Kastorovih topova. Mladi kapetan Vojcek bio je vešt borac i Petrus mu je s pravom predao komandu.

»Generale Mond, ovde Mark Silard, očekujemo vašu poruku. Nalazimo se na označenoj visini!«

»Dobro došli komandante. Dobro vas vidimo. Neka Poluks štiti mostobran na objekat 6, gde ćemo izvršiti invaziju, a Kastor neka čisti zonu 10 i 11.«

– Vojcek na posao – javi Mark, a on se sa svojim brodom spusti prema objektu 6 i snažnom vatrom osu brodove neprijatelja koji su stajali u orbiti.

Tada ugleda čitavo jato malih ljudskih brodova svih vrsta i namena kako napadaju planetu 6. Kroz komunikator slušao je oštre komande generala Monda, koji je povišenim glasom izdavao naredbe za invaziju. Bila je to zadivljujuća slika za ljudsko oko. Pod zaštitom Poluksovih topova, ljudske letilice pristajale su na planetu, iz njih su iskakali vojnici i odmah započinjali čišćenje od Mutanata i Gila, koji se nisu snalazili u ovakvoj vrsti borbe.

Snabdeveni lakim oružjem, puškama i pištoljima, ljudi su uletali u borbu prsa u prsa, za koju teški Mutanti i hladni Gile nisu bili spremni. U rukama ljudi mogli su se videti i različiti alati koji su služili kao mačevi, buzdovani i koplja.

Posle nekoliko sati Mark začu glas generala Monda:

– Komandante Silard, molimo vas spustite brod za jedan pojas niže i štitite nam mostobran za objekte 5 i 4. Moji ljudi spremaju se za invaziju. Ovde je već sve gotovo.«

Videlo se kako brodovi Mutanata napuštaju planetu 6 i jure ka centru maloga sveta. Objekat 6 bio je već slobodan. Poluks se spusti za jednu orbitu niže i odatle poče da kontroliše obe planete:

– Ovde Poluks, branim mostobran za objekte 5 i 4.

– Hvala – javi se general.

Mark uskoro začu oštre komande koje je general Mond upućivao svojim ljudima: »Major Juki, put za objekat 5 slobodan. Pukovnik Mofo, put za planetu 4 slobodan.«

Ova slika bila je još veličanstvenija: dva jata, skrpljena od različitih letilica, poletela su gotovo u isto vreme prema planetama ka kojima je Mark svojim oružjem očistio put. Iskrcavanje je ubrzo počelo i odmah su se začule učestale komande dva mlađa komandanta, koji su osvajali planetu 4 i 5. Mark je sa tri topa štitio prilaz planetama 6, 5 i 4, a sa dva topa svoj brod od napada neprijatelja.

U isto vreme, iz gornje zone stizali su izveštaji sa Kastora koji je svoj region očistio od neprijatelja i potiskivao ih prema braći Lafit, koji ništa nisu propuštali, iako im je onesposobljeno deset borbenih jedinica.

Tada se začu glas malog Oposuma:

– Komandante Mark, dozvoljavate da se uključim u igru. Žao mi je što nisam ranije stigao.

– Zdravo Oposume – javi se Mark. – Da prvo čujemo šta kaže naš domaćin.

Gotovo u isto vreme sa planete 6 stiže poruka:

»Ovde general Mond. Možete pustiti Oposuma na objekte 10 do 17. Ove dole očistićemo sami«. – – Hvala – viknu Oposum.

Bilo je jasno da je Oposum svoje ljude već počeo da iskrcava istovremeno na sve planete i da ih čisti od neprijatelja. Bila je to za njega bitka koja će ga proslaviti i kao borca prsa u prsa, a ne samo kao podmuklog lešinara koji iskače iz vremena i prostora i razara svojim opasnim oružjem. Patuljci su se za ovu priliku naoružali specijalnim oružjima za dejstvo na tlu. Mark je naslućivao taktiku patuljaka. Bila je to taktika kakvu su primenjivale vođe velikih hordi: veliki frontalni napad s kricima i urlanjem, uz razdvajanje neprijatelja na manje grupe koje su opkoljavali i mleli na licu mesta, bez ostavljanja ranjenih i zarobljenih. Sopstvene žrtve nisu bile važne. Bila je važna jedino pobeda i ona nije smela da dođe u pitanje. Mrtve će ubrzanim razmnožavanjem nadoknaditi za nekoliko sledećih meseci.

Posle dva dana planete 4 i 5 bile su slobodne i general Mond zatraži obezbeđenje mostobrana za planetu 3, na koju je odmah počelo iskrcavanje. Bilo je očigledno da je odbrana neprijatelja popustila i da se broj njihovih brodova smanjio.

Trećeg dana sa Kastora stiže poruka da su patuljci osvojili sve planete, a braća Lafit uništili sve brodove koji su pojedinačno pokušali da pobegnu. Jedino se snažni klin od petnaest velikih krstarica Gila probio prema Galaksiji, ali i on je naleteo na flotilu sa Kasiopeje Segin, koja ih je raznela u prah.

Mark je bio zadovoljan: zasad se napolje nije probio nijedan neprijateljski brod.

Kastor i braća Lafit tražili su dozvolu da se priključe borbama za planete jedan do tri, ali Mark nije želeo suviše veliku gužvu u tom prostoru; zato je samo Kastoru dozvolio spuštanje. Dva velika broda, sinhronizujući svoje orbite, čistili su prostor i omogućavali prelazak trupa na još neoslobođene objekte. Tada su primetili da se neprijatelj povlači sa svim svojim brodovima i u slobodnom prostoru između orbite jedan i malog sunca organizuje veliku formaciju brodova. Nekoliko desetina velikih brodova Mutanata i možda stotinak krstarica Gila,

stvorili su klasičnu odbrambenu formaciju, kao da štite neko jezgro.

Mark je znao da štite svoj komandni brod i odmah donese odluku koju prenese Kastoru:

– Slušaj Vojcek. Sada nas dvojica preuzimamo stvar u svoje ruke. Uključimo svu zaštitu i pripremimo se za frontalni napad svom snagom. Imaš pravo da isprazniš svu energiju, jer niko ne sme proći. Imaju pravo da idu samo u sunce. Jasno?

– Da komandante – odmah se čuo odgovor.

– Onda polazimo!

Dva broda pođoše prema neprijateljskoj grupaciji, razdvojeni jedan od drugog tako da mogu udariti polubočno. Vatra njihovih oružja trebalo je da zatvori sve prolaze neprijatelju, sem u pravcu malog sunca, gde se nalazila smrt. Između njih i neprijatelja razdaljina je bila pola miliona kilometara i to je već bilo dovoljno za njihove topove.

Mark tiho komandova:

– Vojcek, idemo sistemom SC. Svoj računar prebaci na kanal Poluksa.

– Gotovo – javi Vojcek.

Mark Silard želeo je da napravi ono što još nikom nije bilo poznato, a što će najverovatnije nepoznato i ostati, jer će pod njihovom vatrom neprijatelj nestati. Sistem SC predstavljao je manevar koji su mogla da izvedu jedino ova dva broda, i to sinhronizovano. Bio je to skok koji dva broda izvode u isto vreme. Skok je ličio na pokret skakača u šahu, ali sa obrnutim redosledom: jedno polje u stranu dva napred.

Istog trenutka, obasuti snažnom vatrom neprijatelja, Poluks i Kastor zastadoše. Oko njihovih zaštitnih polja pojavilo se neviđeno pražnjenje energije. Mark uključi program za skok i brodovi se istog trenutka nađoše za po jedno polje od sto kilometara bočno u nenapadnutom prostoru a gotovo u istoj sekundi već i na pedeset kilometara od neprijatelja, bljujući vatru koja je razarala sve do elementarnih čestica.

Neprijateljska armada se, sloj po sloj, pretvarala u vatru, zatim u dim pa u ništa, ali se nije povlačila, kao da želi da sačuvaju ono što se nalazi iza nje. To je Marka još više uverilo da zaista nekog štite. A taj »neko« njemu je sada postao važan.

Tada iz štaba generala Monda stiže izveštaj:

»Planete su slobodne. Neprijatelj ne pruža otpor. Da li vam je potrebna pomoć?«

– Čestitam – javi Mark. – Nemamo vremena da čekamo vašu pomoć jer treba da okončamo bitku.

Vatra dva broda razbuktala je strahovito pražnjenje energije u neprijateljskom jatu koje je već nalikovalo na užareno klupko u raspadanju. Bilo mu je jasno da su završili posao. Tamo više nije bilo nikoga. Vatra i prašina nestajali su u pravcu malog sunca koje ih je već privlačilo svojom gravitacijom.

Tada Mark iz svog komunikatora začu neki uzvik, a i njemu se skoro u istom trenutku ote uzvik, jer vide kako se iz velike vatre nastale uništenjem neprijatelja izvlači ogromna crna letelica i strahovitom brzinom nestaje u koroni malog sunca.

– Šta je to? – upita.

– Ne znam – reče kapetan Vojcek. – Kao da se iz velike vatre rodio neki đavo. Oni su izgleda štitili taj brod.

– Da li je nestao u suncu?

– Ne znam, komandante – reče mladi kapetan. – Saznaćemo od braće Lafit koji štite spoljni pojas.

Brodovi su se već sasvim približili zoni vatre, ali u njoj više nije bilo ničega – ne samo nijednog broda već nijednog celog molekula.

– Vraćamo se – javi Mark.

– Razumem komandante – odgovori mladi kapetan.

Posle nekoliko minuta, Kastor se već približio Poluksu i zajedno su

se vraćali ka oslobođenim planetama. Kroz komunikator stizale su poruke koje su među sobom izmenjivali brodovi, planete i pojedini komandanti. Sa svih strana stizali su uzvici o pobedi. Na komunikacijama je nastao haos i Mark isključi uređaj. Zatim potraži braću Lafit i oni se javiše.

– Momci – upita ih – je li što s vaše strane prošlo u spoljni svemir?

– Na žalost jeste, komandante. Neki čudan crni brod uništio nam je devet krstarica koje su se vraćale iz progona. Nestao je nekud u slobodnom svemiru. Tako nešto još nismo videli.

– Hvala – reče Mark i sasvim isključi veze. – Toga sam se i plašio – reče ocu. – Šta misliš, šta je to bilo?

Tek tada shvati da već satima nije razgovarao sa starim, koji je sedeo za istim komandnim pultom i održavao isključivo energetske sisteme broda i punio baterije energijom koju je praznio neprijatelj. Posmatrao je sina koji je ratovao.

– Ne znam ni ja – progovori Petrus. – Iako, možda, naslućujem. Kad nešto proverim, reći ću ti?

Mark je znao da Petrus ne bi tako govorio da u to nije skoro sasvim siguran, ali mu treba malo vremena da to proveri. Dobro, sada se ni njemu ne žuri.

– Umoran sam – reče ocu. – A ti?

– I ja sam. Dok sam gledao kako se boriš, preživljavao sam svaki trenutak toga rata. Moram priznati da sam ti se divio. Posle mnogo vekova, ti si opet jedan ratnik u našoj porodici. Jeste, divio sam ti se, ali sam te i žalio što moraš to da radiš.

– Da, morao sam – reče Mark. – Ja sam nosilac totema. Ali, kao što vidiš, rat nisam završio. Jedan je pobegao.

– Pobegao je glavni – malo kasnije reče Petrus. – Glavni uvek pobegne. I opet negde započne rat. To je stara istina.

– Na žalost! A šta ćemo sada?

– Sada dolazi trijumf pobednika. To ne možeš da izbegneš – reče Petrus.

– A ja bih to najviše voleo!

– Znam – odgovori stari – ali ti to ne smeš da uradiš. Ti predstavljaš Zemlju.

– Da – odgovori Mark umorno. – A pre toga ću da se naspavam. Najpre to!

Oba broda približila su se sedmoj planeti, gde se nalazio glavni štab generala Monda. Bila je to na neki način prestonica malog sveta Andromede 17. Na trideset kilometara od tla brodovi zastadoše, pet kilometara udaljeni jedan od drugoga.

Petrus se javi svojima:

– Pošaljite po mene kapsulu!

– Što? – upita Mark. – Zar ne želiš da još malo ostaneš kod mene.

– Ne – odgovori stari. – Tamo mi je svečana uniforma koju treba da obučem za veliko slavlje kod generala.

– Važi – odgovori Mark smešeći se.

Za nekoliko minuta Petrus se ukrca u kapsulu koja je došla po njega i vrati se na svoj brod, a Mark se istog trenutka oseti premoren do smrti i stiže samo da javi:

– Generale Mond, čestitamo vam na pobedi. A sada me dva dana pustite da spavam.

Odozdo se čuo veseli zvonki glas mladog generala:

– Laku noć komandante. Spavajte i sanjajte. Nećemo dozvoliti da vas neko uznemirava. Za dva dana sve ćemo pripremiti za paradu.

– Živeli – reče Mark mumlajući. U stvari, već je spavao. I to obučen, što mu se odavno nije desilo.

22.

Posle dugog sna, opušten u toploj tečnosti, Mark je osećao kako mu se telo oporavlja i puni novom energijom. Do pre dvadesetak sati činilo mu se da će izdahnuti od umora, ali sada je ponovo osećao radost što

živi. Lake vibracije ispunjavale su mali bazen i oživljavale svaku ćeliju u njegovom telu. On se spusti ispod površine vode i preroni do drugog kraja. Tamo ga je čekalo ohlađeno piće. Kada je ispio veliku čašu odličnog soka, oseti potrebu da naglo pogleda svet oko sebe.

– Momče – reče svome računaru – daj mi malo sliku.

Istog trenutka veliki video-zid zasvetle i Mark kao na dlanu ugleda mali planetni sistem. Sedamnaest veštačkih planeta oko njega bilo je sada slobodno i vraćeno vrsti koja ih je i izgradila. Ostalo je samo da se na njih vrati život i da ih novom generacijom nasele ljudi. Operacija čišćenja izgleda je završena. Stotine hiljada ljudi, stručnjaka za različite poslove, radi na popravci uređaja za povratak sveta na prave putanje i života u normalne tokove. Ali, to više nije njegov posao. Obavio je ono što je trebalo. Ovom prilikom, njegov zadatak bio je isključivo vojne prirode. Inženjerijske stvari sada će obavljati drugi.

Lepi svet polako je lebdeo usred malo iskrivljene orbite u odnosu na položaj njegovog broda, koji je stajao sam, klateći se u svojoj tački libracije. Mark potraži Kastora i vide kako oko njega vlada neka živost. Nekoliko malih letilica motalo se okolo.

– Daj mi Kastora – reče računaru.

Posle nekoliko sekundi, sa velikog broda začu se signal.

– Šta se to kod vas dešava? – upita.

– Imamo posetu? – javi kapetan Vojcek. – Došao nam je general Mond sa svojim pomoćnicima.

– Sjajno – reče Mark nezainteresovano. – Daj mi Petrusa.

– Odmah – reče Vojcek. – Komandante, jeste li videli sektor 17 – 9.35?

– Ne – reče Mark – a zašto?

– Pogledajte!

Mark svoj mali monitor uključi prema zadatim koordinatama i vide kako tamo stoji grupa od 17 malih lutajućih zvezda. On zviznu.

– Otkad su tu?

– Od trenutka kada se završila bitka!

– I šta rade?

– Kao da nešto čekaju!

– Šta bi to mogli da čekaju? – reče Mark. – Da ne čekaju nekoga.

– Ko će ih znati – reče Vojcek. – A evo i komandanta Petrusa.

– Zdravo Mark – javi se otac – jesi li se naspavao?

– Kao top. Sada bih bio spreman za još jednu ovakvu bitku.

– Šta znaš – reč stari – možda te uskoro neka takva bitka i očekuje. A jesi li se spremio za paradu.

– Zar baš mora?

– Mislim da mora – reče stari. – Jednostavno, vojskovođe moraju izići pred svoju vojsku. Bez toga, ni oni sami ne bi osetili veličinu pobede. A ni general Mond ti to ne bi oprostio.

– A kakav je taj momak? – upita Mark.

– Videćeš. Mislim da ćete oduševiti – odgovori stari, Marku se učini nekako čudno.

– Dobro. A videćemo se i nas dvojica, zar ne? – upita Mark.

– Da, da – reče stari – a imam i još nešto da ti kažem. Sada sam siguran šta je bilo u onoj letilici – Crni Kiborg!

Mark se odmah ne seti ko je to, već upita oca:

– A šta kažeš za zvezdice koje nas posmatraju?

– O tome razmišljam sve vreme – reče stari, – kao da nekog čekaju. Ali o tome ćemo posle. Sada požuri i spremi se za svečanost. General Mond je upravo napustio naš brod i otišao da se pripremi. A videćeš, nećeš požaliti kada budeš sišao. Ima ovde sjajnog sveta.

– Zdravo – reče Mark.

Osećao je da mu se dole sprema neko iznenađenje.

Trebalo je da se pripremi za silazak. Znao je da u velikom plakaru ima odela za različite svetove i prilike, odela iz raznih epoha, a da pored toga od svojih kompjutera može da naruči da mu naprave šta god želi.

Uze odmah veliki katalog i poče da razgleda šarenilo i raznovrsnost mogućnosti koje mu je pružala njegova zbirka. Kada ugleda vojne uniforme, shvati da se tako treba obući, a seti se i visokog čina koji je imao – poručnik tamne zvezde. On je bio jedan od retkih poručnika tamne zvezde u Galaksiji, a kao nosilac totema imao je i još veći rang. Potraži u katalogu tu uniformu, jedan tamnoplavi kostim sa platinastom ogrlicom u koju su ugrađeni rubini. Na levom rukavu beše zvezda od Uranida, živog kristala, koja je treperila i neprekidno menjala oblik ispuštajući tihu muziku. Za pojasom je stajao kratki mač sa balčakom od slonovače i jednim crnim biserom. Korice mača behu od nekog retkog drveta. Pantalone su bile nešto svetlije boje i pripijene uz noge. Na nogama su bile poluvisoke čizme i spolja su se otvarale starinskim magnetskim kopčama izrezbarenim po ugledu na antičke geme. Na ruci je nosio prsten Federacije od ljubičastog kamena sa divljih planeta Labuda.

Mark je odmah naručio tu uniformu, obukao se i tome dodao totem.

– Daj mi sliku – naredi računaru.

Istog trena na videu se pojavi njegov odraz u punoj veličini. Dobro je izgledao.

– No, kako izgledam? – upita on šaleći se.

– Kad vas vide, šefe, pašće svi na dupe – odgovori mašina u šali.

– I treba da padnu!

Kad se Bel-Ami spustio, na platformi glavnog pristaništa čekala ga je počasna četa i muzika. Obezbedivši brod, Mark izađe i pođe prema zvaničnicima koji su ga očekivali. Pokuša da među njima pronađe generala Monda, ali po činovima vide da ga tu nema. Rukova se sa nekim civilima, a zatim mu jedan oficir predade raport, pa pođoše u obilazak počasne čete. Četa se sastojala od osamdeset vojnika, naoružanih isključivo starinskim vatrenim oružjem, obučenih u belo, sa velikom zlatnocrvenom zvezdom na grudima i plavobelim svilenim kapama sa kićankama.

Dok je prolazio kraj vojnika koji su stajal kao skamenjeni, mogao je da vidi raznovrsna lica ljudi sa mnogih svetova. Bili su to borci koji su prvo odolevali napadu Mutanata i Gila a zatim, u snažnom naletu, povratili izgubljene planete. Gledajući ih, Mark oseti snagu rodoljublja koje je držalo ove ljude.

On stade pred četu i pozdravi je pozdravom Federacije, rukom preko srca. Na pisti je vladala potpuna tišina i svima se učini da čuje samo tihu muziku sa kristalne zvezde svoga komandanta.

Znao je da treba da održi neki prigodni govor i zato se odmah pope na mali podijum i izgovori sledeće reči:

– Vojnici Ujedinjenih svetova! U ime Vrhovnog saveta Federacije zahvaljujem vam se na obavljenom zadatku za koji ste uložili sve ono što se od vas očekivalo i što je uvek bilo u vašoj prirodi. Ovi dani ostaće zapisani u svim memorijama naših mozgova i naših svetova, jer je vaša pobeda omogućila da se sačuva ovaj divni svet, koji vi već zovete Veliki putnik. Ovaj svet će ipak stanovnicima Galaksije omogućiti da pođu dalje u nepoznato. U ime sto hiljada milijardi stanovnika Ujedinjenih svetova, ja vam zahvaljujem.

Začu se ono klasično vojničko »ura« i pljesak okupljenih posmatrača i civila.

Povedoše ga kroz masu prema vozilu koje ga je čekalo na izlazu sa piste. Nekoliko visokih činovnika i oficira činilo je njegovu pratnju.

Mark nije voleo ovu situaciju, jer ga je zamarala svojom zvaničnošću. Njegove oči bile su uprte prema ženama kojih je u masi bilo više nego muškarca. Odavno nije na jednom mestu video toliko lepih žena, a znao je da se moglo desiti da ih uopšte više nikada i ne vidi.

Mali overkraft ga je brzo i bešumno odvezao do velike predsedničke palate, gde se nalazila tribina ispred koje će se održati parada. Na tribini su ga dočekali neki njegovi prijatelji i zvaničnici sa drugih svetova. Dok su ga upoznavali sa civilnim predsednikom, Mark je gledao okolo tražeći oca. Nije ga nigde bilo.

Tada mu predstaviše tamnoputu vitku ženu sa zlatnim minđušama i zlatom u kosi. Njen kostim ličio je na vojnički.

Kratko je izgovorila svoje ime:

– Vanda Mond.

Mark kome se presekao dah kad ju je video, jedva se oporavi i upita:

– Šta ste vi generalu Mondu?

Lepotica se smešila i Marku se činilo da će ga taj osmeh slomiti.

– Ja sam general Mond – reče tiho.

Tog trenutka učini mu se da stvarno više nema vazduha i uhvati se za svoju zvezdu, ne znajući šta da radi.

– Niste tako zamišljali generala Monda? – upita ona.

– Neustrašivog generala Monda, ne? – reče on.

– Zar mislite da je neustrašivost privilegija muškarca? Uostalom, ja nikog nisam ubila, sve su to radili drugi. Ja sam samo bila koordinator, zar ne?

– U pravu ste – reče Mark. – Izvinite.

– Dozvolite da vam predstavim svoje zamenike – reče ona i predstavi mu dve mlade žene nimalo nalik njoj. Jedna beše mala, plave kose i zelenih očiju, a druga – gracilna Japanka od dvadesetak godina.

– Pukovnik Mofo i major Juki!

Dok je Mark pružao ruke dvema lepoticama, zbunjen kao nikad u životu. Njegovi prijatelji, videvši ga takvog, počeše da se smeju. Uostalom, bilo je normalno što je bio zbunjen, jer tog časa postalo mu je jasno da su tri žene komandovale odbranom i ponovnim osvajanjem svoga sistema. General Mond primeti zbunjenost komandanta, uhvati ga za ruku i povede do mesta odakle će posmatrati vojnu paradu.

Samo što su stali na svoja mesta, fanfare najaviše početak parade. Ešalon od deset hiljada vojnika, ispred kojih su išle zastave Udruženih svetova, lakim bešumnim korakom, savršeno je gazio po gumiranom putu pored tribine. Svi behu obučeni u nove uniforme i ukrašeni lakim oružjem nalik na igračke. Među njima, sem ljudi sa Zemlje, Mark ugleda i mnoge sa unutrašnjih i spoljnih svetova, a bilo je i rasa koje nikada nije video. Zatim se pojavi ešalon Pticolikih i na kraju, gotovo u veselom neredu, grupa patuljaka na čelu sa Oposumom. Njihov ešalon oduševi sve prisutne. Mark se, međutim, nadao da se na banketu neće pojaviti Oposum sa svim svojim smradom.

Parada je potrajala predviđenih četrdeset minuta i svi tada uđoše u veliku salu za bankete. General Mond ga odvede u čelo stola, a ona seda odmah do njega. S druge strane beše pukovnik Mofo, dok je major Jori otišla da da znak za početak banketa.

Posle prvog pića, Mark se malo opustio od šoka koji je doživeo i započeo je razgovor sa generalom. Bila je to ne samo odlučna žena, već i vrlo duhovita, ljupka i spremna za šalu. Izbijalo je iz nje sve ono što je Marku već mesecima nedostajalo. Dok mu je nešto govorila, on je na umu imao samo jednu misao.

»Ali, do vraga – mislio je – kako ćeš jednom generalu ponuditi da se večeras nađete u krevetu?«

Za obedom su izgovarane zdravice, držani govori zahvalnosti na koje je Mark odgovarao imajući na umu onu svoju jedinu misao. Međutim, bilo je to prvi put da niti je umeo niti je imao hrabrosti da takvu ponudu učini jednoj ženi.

Malo je jeo, ali je zato pio dosta odličnih vina. Uskoro, svi su ustali od stolova i razišli se po salama da nastave nevezane međusobne razgovore. Dok je prolazio kroz gužvu. Mark srete Oposuma. To više nije bio onaj prljavi mišoliki patuljak, već pravi mali monden u sjajnoj odori od svile izvezenoj zlatom. Sa strane mu je visio onaj divni mali mač. A iz njega nije izbijao smrad, već neki fini delikatni miris, kakav Mark nikada nije osetio.

– Komandante ovo je vaš dan – reče on pružajući svoju šapicu Marku, koji je rado prihvati. – Vaš i generala Vande, zar ne?

– Da Oposume, moj dan i dan generala Monda!

– A vi biste više voleli da je to vaš zajednički dan, zar ne? Čuvajte se, komandante!

– Šališ se, pacove!

– Znam ja vas komandante, znam ja vas. Zagrizli biste vi u to voće.

– O čemu pričate – upita general Mond, koja je upravo došla s pićem za Marka i za sebe.

– O vašoj zajedničko pobedi – reče Oposum. – Ovo je vaš dan zar ne?

Zatim se vragolasto nasmeši i požuri negde ka kraju sale gde je nekoga ugledao.

– Smešan mali stvor – reče Mark – a jeste li primetili kako fino miriše?

– Da – reče ona – naterala sam ga da se okupa, i to nekoliko puta, ako želi da se pojavi na ručku. Miris je dobio od Juki.

Oboje su gledali kako patuljak važno hita preko dvorane. Bio je to i njegov dan. Prvi put je ravnopravno, sa svim počastima, primljen među ljude, iako je to morao da plati višestrukim kupanjem. Konačno, stekao je svoje mesto u ovome svetu. Pokazao je da nije ništa gori od ljudi. U ovu bitku mogao je da uđe bez njih, a pitanje je kako bi je oni završili bez njega.

– Komandante – reče mu ozbiljno mlada žena – imam da vam saopštim dve stvari.

– Izvolite – reče Mark.

– Prvo, nedavno je stigla poruka od vašeg oca. Videla sam da ga neprekidno tražite okolo. On je napustio Andromedu 17. Otišao je za malim lutajućim zvezdama. Čim su se pokrenule odmah je pošao za njima. Rekao je da ćete ga vi razumeti. Ostalo će vam saopštiti vaš računar.

Marka to nije iznenadilo. Znao je da njegov otac neće sići na slavlje i da samo čeka trenutak da ode. Možda ga više nikada neće sresti.

– Žao mi je – reče Vanda Mond. – A htela bih još nešto da vas zamolim.

– Da?

– Pošto se sada vraćate na Zemlju, da li biste sa sobom poveli tri putnika.

– Ako ih vi preporučujete, vrlo rado.

– Preporučujem ih svim srcem – reče ona.

– Dobro. Onda neka se spreme. Za jedan sat polazimo. Jesu li već tu?

General Mond se smešila gledajući ga vragolasto u oči. Slutio je da hoće nešto da mu podvali:

– Vaši putnici bićemo, Mofo, Juki i ja!

Bile su to tri žene između kojih ne bi mogao da se odluči koju bi poveo sa sobom. Nije mogao da veruje. Pokuša samo da objasni svoj način putovanja i reče:

– Znate generale...

– Možete mi reći Vanda. Ja više nisam general.

– Dobro, Vanda. Ja, sam malo neobičan i komotan putnik, to ste

verovatno čuli. Možda bi vam to smetalo.

– Znamo to – reče ona – zovu vas komandant Bel-Ami i volite da putujete goli. Ne vidim u tome ništa neprijatno. I mi ćemo se prilagoditi uslovima leta, ako to vama ne bude na smetnji.

Mark htede još nešto da kaže, a onda pršte u smeh koji prihvati i crnoputa lepotica. Dok se smejao, Mark oseti kako mu se piće preli preko ruke koja se tresla. Zato požuri da se kucne sa svojom saputnicom i da ispije za srećno putovanje.

KRAJ

CH.A. Bell

DESETA EKSPEDICIJA

Mi smo bili deseta ekspedicija koju narod Hamon šalje na planetu Origo. Svih devet prethodnih završilo je u maglama planete a da nisu stigli da nam pošalju ni glasa o sebi. Jedino smo znali da su se bezbedno spustili na njeno tlo, da su se iskrcali i krenuli u istraživanje a onda im se gubio trag. Čak su i automatski uređaji njihovih transportera prestali da šalju poruke a ni najosetljiviji senzori nisu mogli utvrditi gde se nalaze. Izgledalo je kao da su potpuno nestali i da su dezintegrisani. To je bilo ono što je mučilo naš Savet i sve naše istraživačke centre koji su učestvovali u opremanju ekspedicija.

Jednostavno, niko nije prihvatao činjenicu da tako obučene ekipe, opremljene uređajima i oružjem kojima se ništa postojeće nije moglo skriti i odupreti, tako jednostavno nestaju na planeti koju povremeno pokrivaju oblaci i magla. Već se potpuno odustalo od svih pokušaja i činilo se da planetu Origo treba zaboraviti. Ali, kako da je zaboravimo kad nam je svake večeri pred očima u svoj svojoj lepoti i svetlosti, udaljena samo milijardu kilometara od Hamona, našeg sveta. Kako je zaboraviti kad smo već osvojili ostalih šest planeta, koje zajedno sa našom kruže oko ognja Lao, čak ih i nastanili i njihovim bogatstvima umnožili svoja.

Pedeset godina kako je prošlo od devete ekspedicije, a niko nije smeo da spomene planetu Origo. Čak smo se pravili i da je ne vidimo, trudili se da učinimo sve kao da ona ne postoji, ali nije se moglo ništa, jer je neprestano bila pred našim očima. Predstavljala je veliku kaznu i veliko iskušenje, izazov i predmet zavisti, mržnje, ali i čežnje.

Čak i da je neko poželeo da pođe u novu ekspediciju, to se nije moglo: svi zakoni o letu svemirskim koridorima zabranjivali su približavanje planeti, čak je izbrisana iz memorije navigatorskih računara. Sve je to, međutim, bilo uzaludno. U srcima svih pripadnika naše rase tinjala je strasna želja da se domognemo planete Origo i dočepamo bogatstva koja tako ljubomorno čuva.

Trebalo je samo imati hrabrosti da se javno izrazi želja za novom ekspedicijom i odaberu pravi ljudi, specijalisti, koji će biti u stanju da se sučele sa njenim silama, opasnostima i zamkama. Ali, kako sastaviti takvu ekipu kad nijedna od dosadašnjih devet nije uspela ništa da učini, a bile su sačinjene od specijalista kakve više nikad naš svet neće roditi. Naši najbolji fizičari, tehnolozi, ekolozi, botaničari i geolozi, i desetine najboljih i najhrabrijih oficira zauvek su nestali na Origu. Više nismo znali kako sastaviti pravu posadu.

Jednoga dana, dok sam uspostavljao duhovnu vezu s iskonskim silama na ivici stenovitog kanjona, na čijem je dnu deset milja pod mojim kolenima penušala reka, osetih sred veštačkog sna kako mi se uskom strmom stazom neko približava. Razbistrih njegovu sliku u svome umu i shvatih da mi se to približava otac Kal. I uskoro sam već čuo njegov dah i šuštanje njegove sede kose na vetru. Osećao sam da ne želi da prekidam svoj čas kontemplacije i ponovo sam se zadubio tražeći kontakt sa silama iskoni. Znao sam da će otac kleknuti kraj mene i priključiti se molitvi.

To je i učinio, osetio sam kako se energetska aura oko mene zatresla primajući energiju koja je izbijala

iz njegovog bića i znao sam da ću sad lako uspostaviti vezu sa silama koje mi daju snagu i volju i pokazuju put. A uskoro sam osetio i zašto mi se otac Kal približio na ovom samotnom mestu.

Kad smo završili molitvu okrenuo sam mu se i dodirnuo mu, u znak poniznosti, srebrnu kosu, a on mi se nasmešio svojim slepim očima i uhvatio me rukom za ogrtač, kao da me želi zaštititi od opasnosti da ne padnem u kanjon. Iako je slep, znao sam da vidi jasnije i bolje od mene, da ovde poznaje svaki kamičak, svaki dah vetra i lepet ptice. Na ovo mesto molitve dolazio je već tri stotine godina.

Pošao sam za njim stazom povratka, jer se stazom dolaska na molitvu nije smelo vraćati, kako ne bi iščilele sile koje su ušle u nas na ivici provalije. Posle pet milja hoda u tišini bili smo oslobođeni zabrane govorenja i ja sam čekao da otac Kal progovori, znajući šta će da kaže, i on odmah to izgovori:

– Dakle, slažeš se, sine, da je došao trenutak.

– Da, oče – rekoh – došao je čas da mi duhovnici osvojimo planetu Origo.

– Znači, ti si već spreman?

– Da – odgovorih.

– Dobro je, – reče otac Kal – sakupićeš svoj log, vas devetorica otići ćete na planetu Origo i videti zašto je niko ne može osvojiti.

– Da, oče – rekoh – moj log je spreman za svakakvo iskušenje, ali kako ćemo odleteti? Zakoni zabranjuju let na planetu, zakoni poriču njeno postojanje.

– Zakoni su promenljivi kao i ljudi – odgovori starac. – Vi samo krenite. Videćeš, sve će se samo odvijati. Neka su sile s tobom, sine.

Time je naš razgovor bio završen, nisam imao više šta da pitam niti da raspravljam, sve je bilo rečeno i presuđeno, ostalo mi je samo da idem napred. Ali, prvo je trebalo zatvoriti oči, da bi se otac Kal mogao udaljiti.

Zatvorio sam oči i navukao kapuljaču preko lica da ne bih mogao ni duhom da pratim njegovo kretanje i posle tri minuta, kad sam bio oslobođen obaveze, slepog starca više nije bilo, nestao je u gudurama, u jamama iskoni iz kojih je naš narod izašao pre milion godina. Uputio sam se svome kopteru i odleteo u Hamonang.

Na sletnoj pisti sačekao me je jedan plavi mladić sa višebojnom trakom u kosi i u njemu sam prepoznao ličnog glasnika Vrhovnog saveta. Znao sam da je sve počelo. Stvari su se odvijale prema zakonima promene. Otac Kal znao je sve unapred. Seo sam kraj dečaka što je mirisao na vanilu u vozilo koje nas je bešumno prebacilo na terasu nebodera. Odatle su se spuštale mirišljave puzavice džinovskih cvetova u kojima su ptice svijale svoja gnezda. Na samoj terasi dočekala me je devojka otkrivene leve dojke na kojoj prepoznah tetovaž lasice. Bila je čuvar ubica, u činu telohranitelja koji su nekada posebno cenili naši preci. Ali danas je to bio počasni čin, jer članovima Saveta i samom Vrhovnom nikakva opasnost nije pretila, svaki od njih umeo je da se brani svojim duhovnim moćima. Istina, ne kao što smo to u stanju mi duhovnici, ali sasvim dovoljno da bi sprečili svaki napad na sebe. Devojke čuvari lasice bile su samo lepi starinski ukras, preživela forma koje niko nije želeo da se odrekne, pogotovu što su one vladale i veštinom lečenja i pružanja najfinijih slasti svojim usnama i nekim drugim delovima tela. Toga se članovi Saveta nisu želeli odreći.

Uvela me je u kristalni hodnik, a odmah zatim, bez ikakve najave, u elipsastu salu Saveta, gde su me klečeći na svojim jastučićima čekali svi vođe našeg sveta. Njihove oči bile su uprte u mene i ja sam osećao da oni radoznalo posmatraju jednu od sledećih žrtava planete Origo

Kleknuo sam na mesto koje mi je bilo namenjeno, udahnuo oblačić dima koji se digao iz poda i očitao kratku molitvu bogu u koga smo verovali dok sami nismo postali bogovi. Osetih kako moj čin nailazi na odobravanje savetnika i onda podigoh oči i pogledah ih redom. Odmah mi je bilo jasno da nemamo šta da razgovaramo, da je sve sređeno i da mogu da krenem. Ustao sam, zahvalio se naklonivši se devet puta i uputio se u svoj log gde me je čekalo devet duhovnih prijatelja. Nas desetorica činili smo tri trojke, koje su svojim neizmeničnim duhovnim vezama i mentalnim silama bile pojedinačno u stanju da se bore sa čitavim vojskama, a sva desetorica sa mnom u centru verovatno i sa moćima jedne planete. Zato nas je otac Kal i odabrao za ekspediciju.

Poleteli smo bez ikakvog protokola, bez publiciteta, tako da niko u javnosti nije ništa znao o našoj misiji. Čak i savetnici, koji su dali pristanak, bili su prinuđeni da izbrišu sećanje na sednicu kad se odlučivalo.

Ukrcali smo se u jedan teretni transporter koji će leteti trostruko više nego interplanetarni brodovi. Biće mu potrebno čitav mesec da nas dovede u orbitu oko planete Origo. Biće to dosta vremena da se pripremimo za iskrcavanje i još jednom proverimo svoje mentalne veze, koje će nam možda biti važne kad se spustimo u zonu uticaja Origoa. Biće dovoljno i vremena da se naspavamo, da odmorimo svoje nerve ali i da ispunimo svoja bića kosmičkim silama.

Čim smo lansirani verovatno smo odmah i zaboravljeni kao deo nečiste savesti, i ako smo znali da stvari drugačije stoje. Sve vreme osećali smo da do nas dopire lako strujanje koje nam dodiruje nerve. Otac Kal podsećao nas je na svoje postojanje. On nam je na milione milja od Zemlje slao svoj nervni kod. Mi smo ga prihvatali zajedno sa silama svemira s kojima smo se polako izjednačavali.

Putanja našeg leta bila je usmerena ka crvenoj vreloj palneti Sao. Zapravo trebalo je da proletimo između nje i njenog teškog satelita Ir, koji nas je snagom svojih sila odbacio u paraboličnu putanju ka našem cilju.

Bio je to jedini kritičan trenutak leta u kome se moglo desiti da satelit Ir bude u nekom labilnom položaju, te da nas odbaci u stranu, što bi nam možda oduzelo nekoliko meseci dok ne ispravimo svoju putanju.

Sve je prošlo kako treba i mi smo mogli da se predamo snu jer nije bilo potrebe da pratimo svoj let. Leteli smo van koridora i nikog sigurno nećemo sresti, niti bismo uspostavljali kontakt i da se s nekim sretnemo. Sa tačkom polazišta nismo održavali vezu jer su nas se dole odrekli, na odredištu nas niko nije čekao. Bili smo prepušteni samo sopstvenoj odluci i silama vasione. a što smo bili dalje one su nam bile sve bliže, sve su se više uvlačile u nas. Stanje naših organizama uskoro se moglo definisati kao izjednačavanje sa svemirom, prazninom i silama zvezda. Jedno što nas je podsećalo da smo pripadnici Hamona – to je onaj sve tanji i oštriji zrak iz uma oca Kala.

Za razliku od drugih brodova, u našem je vladala tišina jer su ga pokretale sile inercije a ne motori, nije raspolagao uređajima za komunikaciju te nije bilo šumova, muzike ili buke talasa, nismo međusobno razgovarali jer je to zakon našeg loga zabranjivao. Međusobno smo uspostavljali samo duhovni kontakt, izmenjući misli, slike i ideje i polako svodeći i njih na neodređenu sliku, boju i misao. Izjednačavali smo se pretvarajući se u jedinstveno dohovno biće. Tako smo se pripremali za spuštanje na planetu Origu.

I ona je odjednom bila pred nama. Osetili smo to po snažnom

udaru u polje zajedničke svesti, koja se sudarilo sa duhovnom aurom planete. Odmah nam je bilo jasno da se nismo prevarili. Planetom Origo vladaju drugačije sile nego što su prethodne ekspedicije očekivale. Mi smo se upravo spremali za ovakve neprijatelje.

Dva puta je transporter obišao planetu dok nije uhvatio spiralnu liniju magnetskih sila i počeo da klizi nadole, probijajući se kroz atmosferu. Sva desetorica mogli smo da vidimo ono što se pružalo pod nama – sliku planete Origo. I ne samo to, našim unutrašnjim očima videli smo nešto drugo, mnogo važnije i značajnije za naš poduhvat – oko planete Origo vladao je apsolutni mir, jedan totalni vakuum u kome nije bilo šumova, zračenja niti kretanja sila. Očigledno, bilo je to najopasnije moguće mesto za sletanje jednog hamonskog transportera i ekipe specijalista. Sada nam je bilo jasno šta je uništilo svih devet prethodnih ekspedicija.

Dok se naš transporter približavao tlu, prva trojka našeg loga bila je spremna za izlazak i više nisam mogao da razlikujem njihove misli i njihova bića jedno od drugog: nisu to bili brat Lo, brat Ano i brat Sal, bio je to njihov utrostručeni ego Las. Transporter je dodirnuo tlo tako lako da nismo ni osetili sudar sa planetom. To nam je pokazala kontrolna lampa koja je zasvetlela plavo.

Na kontrolnoj tabli mogli smo videti da su uslovi za izlazak pogodni, jedini što je u fluidu za disanje bilo više amonijačkih para nego na našoj planeti, a to je značilo da ćemo ovde još lakše udisati fluid. Sve smo to već znali. Ali naš problem bio je druge prirode. Nas je ovde očekivala druga opasnost – neprijateljska sila koja je uništila sve prethodne ekspedicije – neprijateljska ili nerazumna sila koju oni nisu mogli da shvate, niti da ona njih razume i prihvati.

Mahnuo sam rukom i jedinstvena trojica krenu napolje. Kroz široki otvor na transporteru moglo se videti pusto peščano tle Origoa. I oni su već koračali po njemu.

Znao sam da su iz stajne tačke broda krenuli na tri strane, šireći svoje snažno polje koje sam već osećao kako bruji u eteru planete; brod se nalazio u samom centru, u preseku linija njihovog hoda, zaštićen od mogućeg napada sa svih strana. Ali nikakvog napada nije bilo, ili ga još nije bilo.

Druga trojka već je koračala deleći postojeći ugao kretanja na polovine i ojačavala polje otpora. Tada je usledio prvi napad planete. Neka potmula tutnjava stiže u moj um i ja sam osetio kako se polje ugiba pod pritiskom nevidljivog napoadača. Snažni planetni um ili zbir umova krenuo je da nas zdrobi, izgleda ne shvatajući šta se dešava, i za trenutak se povukao kad je osetio otpor koji nije očekivao. Tada je treća trojka već istrčala i dodala snagu svoga bića već izgrađenom polju.

Naišao je tada gromovit udar, tako da mi se činilo kako po ivicama našeg polja vidim vatru koja se preliva, kako iskri veliko pražnjenje osvetljavajući nas plavim jezicima.

Naše polje bilo je stabilizovano i sad je moglo nastaviti da se širi, ali samo do tačke koju dozvoljavaju granice našeg otpora prema silama planete. A kolike su sile planete, to nismo znali. Nismo znali ni ko su te sile planete, pripadaju li razumu ili bezumlju, da li su organske ili fluidne, da li se reprodukuju ili su večne? Da li je dovoljna naša snaga da im se suprotstavi, ili će i nas samleti kao što su učinile sa brodovima i posadama u svih prethodnih devet ekspedicija.

Zauzeli smo već prostor čiji je prečnik iznosio 121 prostorni bard, od toga jedna trećina zaštićenog prostora zauzimala je tlo pod na-

šim stopama. Znao sam da je to granica preko koje se više ne sme, jer bi postojala mogućnost prodora ili stvaranja pukotine. Zato sam ih zaustavio. Bili su sada udaljeni od broda toliko da ih nisam mogao videti niti su oni jedan drugog mogli da vide. Uskoro neće više biti u stanju da jedan drugoga ni naslućuju, jer ću ja da izađem i da ubrišem ne samo vezu između trojki, već ću svojim bićem ujediniti njihove sile, izbrisati svaku razliku između njih, tako da će na planeti Origo ostati samo dva bića – veliki prostorni Lab devetorice i mene i sile planete koje će sigurno pokušati da nas smrve.

To su upravo počele da čine. Ugledah maglu kako se pojavljuje između visokih ledenih vrhova planine koja se dizala na kraju pustinje. Ona je jurila ka našem biću, poput sečiva džinovske sekire i spuštala se na površinu naše kalote. Znao sam da će udariti svom snagom pokušavajući da nas razdrobi, ali da će to biti uzaludno. Osećao sam već kolika je njena snaga.

Udar je došao u trenutku kad sam predvideo. Učinilo mi se da čujem vrisak, pa grmljavinu, pa snažno pištanje u ušima, zatim lomljavu planina. Velika sekira magle rasprsla se u našu kalotu i polako se razilazila klizeći ka tlu planete. Ali znao sam da je to samo početak i da će uslediti još četiri udara. Tek posle toga Origo će se povući.

Nije trebalo dugo i videh kako nam sa devet strana jure klinovi munja, spremni da se isprazne u kalotu. Očigledno, planeta ili njen gospodar uzdali su se u energiju, ne shvatajući da se energijom ništa ne može protiv duhovnika Hamona. Bio je to zaista silovit udar energetskih munja, ali one samo skliznuše niz nevidljivu ivicu našeg polja, i, sudarivši se same sa sobom, izgradiše džinovsku loptastu munju koja sunu prema zvezdama.

Pitao sam se šta još mogu da izmisle gospodari Origoa, ali oni su već žurili da mi to pokažu. Videh kako planine jure na nas. Znao sam da se to tlo planete zatalasalo u džinovskom zemljotresu, pokušavajući da nas zbaci, ali talasi su se zaustavljali na milju od našeg polja oko koga je tlo mirovalo. Ovaj napad trajao je koliko kratki san, a onda nastade mir kakav je duhovniku potreban da se spoji sa silama iskoni.

Predosećao sam da će uslediti još jedan napad i da će tek onda Origo kapitulirati. Bio je to napad kome ću najteže odoleti jer doći će iz same unutrašnjosti planete, tamo gde je naš otpor najslabiji. Sada je Origo bio u prednosti, jer pod našim nogama je cela njegova masa, svaki kvark njegove energije, ceo njegov um. Odozdo on nas može napasti i razoriti ako ne budemo dovoljno spremni. Zato je trebalo prerasporediti svoj um, i ja sam to brzo učinio.

Težište našeg sklada spustio sam za trećinu niže i sada je kalota nad nama bila jednaka kaloti pod nama. Možda smo sada bili ranjivi odozgo, ali neuništivi odozdo. Nadao sam se da to gospodari Origoa ne znaju. Jednostavno, morao sam da varam.

Ali udar nije dolazio i ja sam morao da čekam. Očigledno moj neprijatelj je verovao da ću se uspavati ili izmoriti, još nije znao da u mirovanju raste moja snaga.

Činilo se da to nije udar energije i sila, već udar jedne cele zvezde. Origo bljesnu svetlošću kao da se prazni i raspada sam od sebe. Učinilo mi se da vidim sam pakao planete, sva demonska bića njegove unutrašnjosti u deliću sekunde kad je usredsredio svoju snagu da nas samelje. I učinio bi to da je bio samo malo jači, da je mogao produžiti svoj napad za sekund. Za treptaj oka raspala bi se planeta, raznela bi nas po svemiru kao pesak,

ali niti je to mogao Origo da učini niti je smeo.

Znao sam da je sada sve gotovo, čuo sam u svome umu cviljenje moćne sile, njen plač, jecaj, strah od užasa koji je doživela i molbu za oproštaj.

Čuo sam uskoro i reči upućene meni, reči razuma:

– Molim oproštaj od gospodara sa Hamona, molim da me poštedi.

Pričekao sam nekoliko trenutaka pokušavajući da zamislim kakvo biće stoji iza toga glasa i da li mu treba ukazati milost ili ga kazniti.

Znao sam da mu moram odmah reći kako ne bi pomislio da sam slab i obnovio napad koji možda ne bih izdržao.

– Ostavimo sada stvari kakve jesu – rekoh. – Mi i nismo došli ovde da nekog uništavamo.

– Hvala gospodaru što mi pružaš nadu – odgovorio je iscrpljeni neprijatelj.

Ali on nije znao da za njega nema nade, da će uskoro stići hiljade transportera sa logovima duhovnika i da će u prah samleti i isterati to čudovište među zvezde, da mu se izgubi svaki trag. Upravo sam primio poruku od oca Kala da su krenuli. Od planete Origo napravićemo svoj manastir, sa nje ćemo početi da osvajamo svemir. Hvala velikom Hamonu da niko to ne naslućuje dok smo još ovako nejaki, jer naš pohod ne bi nikad ni počeo.

ROTO
BIBLIOTEKA
X·100
S F

SLEDEĆA SVESKA 10. JULA

U sledećoj svesci naše naučno-fantastične edicije objavljujemo roman Č. A. Bella PLANETA OPČINJENIH.

To je nova epizoda u dugom ratu koji Mark Silard vodi protiv Kiborga. Bespoštedni rat se nastavlja i u njemu prvi put, na planeti KausMedijus7,dolazi do susreta licem u lice dva protivnika. Na ovoj planeti Kiborg odgaja svoje ljudsko stado kako bi ga koristio za ugrađivanje u mašine.

Mark i njegov mišolilki prijatelj Mali Oposum nastoje da svojom neograničenom hrabrošću i veštinom oslobode opčinjene ljude i spasu ih iz laboratorija-klanica.

Epizoda obiluje uzbudljivim scenama lova, komandoskih akcija i borbi.